

ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการระบุคำภาษาอังกฤษที่มี
การกร่อนของเสียงสระในนักเรียนไทย

นางสาวเกศรา ตาลอิสาร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2554

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository(CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

THE RELATIONSHIP BETWEEN THE ENGLISH LANGUAGE EXPERIENCE AND THE
IDENTIFICATION ABILITY OF ENGLISH WORDS WITH VOWEL REDUCTION BY THAI
STUDENTS

MISS KESARA TARNISARN

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Linguistics

Department of Linguistics

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2011

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับ
ความสามารถในการระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของ
เสียงสระในนักเรียนไทย

โดย

นางสาวเกศรา ตาลอิสาร

สาขาวิชา

ภาษาศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุดาพร ลักษณะนิยานาวิน

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพจน์ อัครวิรุฬหการ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร.ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุดาพร ลักษณะนิยานาวิน)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.บุษบา กนกศิลป์ธรรม)

เกศรา ตาลอิสาร: ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการระบุคำ
ภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระในนักเรียนไทย. (THE RELATIONSHIP BETWEEN THE
ENGLISH LANGUAGE EXPERIENCE AND THE IDENTIFICATION ABILITY OF ENGLISH
WORDS WITH VOWEL REDUCTION BY THAI STUDENTS) อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
หลัก: ผศ. ดร.สุดาพร ลักษณะนิยานาวิน, 100 หน้า

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบความสามารถในการระบุคำ
ภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระ 3 กลุ่ม คือคำที่กร่อนเป็นเสียง [ɪ] [ə] และ [ɔ] และ
วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการระบุคำของ
นักเรียนไทย ข้อมูลเก็บจากกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษ
สูง และนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ จำนวนกลุ่มละ 30 คน และกลุ่มเจ้าของ
ภาษา เพื่อนำมาเปรียบเทียบ 10 คน ใช้คำเป้าหมายจำนวน 30 คำ เก็บข้อมูลโดยวิธีเขียนคำตาม
คำบอก

ผลการวิจัยพบว่า เจ้าของภาษา ระบุคำได้ถูก 98.33% ระบุคำผิด 1.00% และไม่ระบุคำ
0.67% นักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงระบุคำได้ถูก 62.56% ระบุคำผิด 31.11%
และไม่ระบุคำ 6.33% นักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ ระบุคำได้ถูก 26.00% ระบุ
คำผิด 47.22% และไม่ระบุคำ 26.78% ข้อผิดพลาดที่พบในกลุ่มนักเรียนไทยจำแนกได้เป็น 5 ประเภท
ได้แก่ 1.) ระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด 2.) ระบุคำผิดเป็นคำอื่น และ 3.) ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและ
สะกดคำผิด 4.) ระบุคำผิดไม่เป็นคำ 5.) ไม่ระบุคำ ส่วนเจ้าของภาษามีการระบุคำได้ถูกแต่สะกด
คำผิด ระบุคำผิดเป็นคำที่มีความหมาย และไม่ระบุคำ โดยกลุ่มประสบการณ์สูงมีการระบุคำผิดเป็น
คำที่มีความหมายมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มประสบการณ์ต่ำไม่ระบุคำมากที่สุด ผลของการวิจัยแสดง
ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการระบุคำที่มีการกร่อนของ
เสียงสระ นอกจากนี้ การวิเคราะห์ปัญหาในการระบุคำจากกลุ่มตัวอย่างแสดงให้เห็นว่า
ความสามารถในการระบุคำต้องอาศัยความรู้ทางไวยากรณ์ที่ฝังตัวอยู่ในคำ ทั้งในด้านเสียง
ตัวสะกด และความหมายของคำ รวมทั้งคลังคำที่ผู้เรียนมีอยู่ด้วย

ภาควิชาภาษาศาสตร์..... ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชาภาษาศาสตร์..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
ปีการศึกษา2554.....

#518 01065 22: MAJOR LINGUISTICS

KEY WORD: ENGLISH LANGUAGE EXPERIENCE/ IDENTIFICATION ABILITY

KESARA TARNISARN: THE RELATIONSHIP BETWEEN THE ENGLISH LANGUAGE EXPERIENCE AND THE IDENTIFICATION ABILITY OF ENGLISH WORDS WITH VOWEL REDUCTION BY THAI STUDENTS. THESIS ADVISOR: ASSIST. PROF. SUDAPORN LUKSANEYANAWIN, Ph.D., 100 pp.

The objectives of this research are to analyze and compare the ability in identifying English words with reduced vowel sounds using dictation task, and to analyze the relationship between the English language experience and the identification ability. The sample consists of 3 groups of speakers: 1) 10 native speakers of the English language 2) 30 Thai students with high English language experience. 3) 30 Thai students with low English language experience. The test words in this study contain 30 words with 3 reduced vowel sounds: [ɪ], [ə] and [ɜ] in each group.

It was found that the native speaker group could identify the words 98.33% correctly, 1.00% incorrectly, and 0.67% no answer. The high experience group could identify the words 62.56% correctly, 31.11% incorrectly, and 6.33% no answer. The low experience group had the lowest identification ability, they could identify the words 26.00% correctly, 47.22% incorrectly, and 26.78% no answer. Five major categories of the errors are: 1) Identifying the word correctly but incorrectly spelt; 2) Identifying the word as another word; 3) Identifying the word as another word and incorrectly spelt; 4) Identifying a non – word which is incorrect and meaningless; 5) No word identified. The native speakers had problems identifying the word in the first and second categories. The high experience group had problem identifying the word in all four categories but mostly in the second category. The low experience group had problem identifying the word in all four categories but mostly in the fifth categories. The test result showed that the English language experience was related to the identification ability of English words with vowel reduction. In addition, the identification ability depended on the linguistic knowledge, both of theoretical lexicon with embedded theoretical grammar, i.e., orthographical, phonological and semantic representation.

Field of Study :Linguistics..... Student's Signature.....
 Academic Year :2011..... Advisor's Signature.....

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุดาพร ลักษณะนิยานิน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งท่านได้ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ และระยะเวลาตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.บุษบา กนกศิลป์ธรรม กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ท่านได้ช่วยให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้วิทยานิพนธ์นี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบคุณอาจารย์เสาวรส ชาววงจักร ที่ท่านได้ช่วยอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้ และอาจารย์ Abbey Finkel ที่ได้สละเวลามาเป็นผู้บอกภาษา รวมถึงขอบคุณกลุ่มตัวอย่าง ที่สละเวลามาทำแบบทดสอบ

ขอขอบคุณอาจารย์ดวงรัตน์ สบายยิ่ง และคุณประจักษ์ หลวงประสาร สำหรับคำแนะนำด้านสถิติ อีกทั้งขอขอบคุณ คุณทัศนีย์ เมฆถาวรวัฒนา คุณอมรชัย คหกิจโกศล คุณนที อารีรอบ คุณกำไล เรียนหัตถกรรม รวมถึงเพื่อนๆ ภาควิชาภาษาศาสตร์ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ และให้คำปรึกษา จนวิทยานิพนธ์ประสบความสำเร็จได้ด้วยดี

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ผู้ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจในการเขียนวิทยานิพนธ์ด้วยดีตลอดมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
สมมติฐาน.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....	5
ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง.....	5
การรับรู้เสียงและนี่รู้คำ.....	11
ระบบเสียงหนักเบา.....	13
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	17
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	17
การศึกษาการรับรู้เสียงและความสามารถในการระบุคำ.....	24
บทที่ 4 การรับรู้เสียง นี่รู้คำ และระบุคำของนักเรียนไทย.....	28
ประเภทการระบุคำ.....	28
ข้อผิดพลาดในการระบุคำ.....	44
บทที่ 5 อภิปรายผล สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	49
สรุปผลการวิจัย.....	49
อภิปรายผล.....	52
ข้อเสนอแนะ.....	54

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
รายการอ้างอิง.....	56
ภาคผนวก.....	60
ภาคผนวก ก.....	61
ภาคผนวก ข.....	67
ภาคผนวก ค.....	76
ภาคผนวก ง.....	77
ภาคผนวก จ.....	81
ภาคผนวก ฉ.....	90
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	100

สารบัญญัตินำ

ตารางที่	หน้า	
3.1	ค่าคะแนนประสพการณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวนทั้งหมด 284 คน.....	20
3.2	ค่าคะแนนประสพการณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวนทั้งหมด 284 คน โดยแบ่งเป็นตอน A B และ C.....	21
3.3	ค่าคะแนนประสพการณ์ภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด30 อันดับ กับกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำสุด30 อันดับ	23
3.4	ชุดคำทดสอบ 30 คำ จากคำที่มีสระกร่อนเป็นสระ [ɪ], [ə] และ [ɔ].....	26
4.1	ผลการระบุคำแต่ละประเภทของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม.....	31
4.2	การระบุคำประเภทย่อยที่พบในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม.....	32
4.3	ผลการระบุคำประเภทต่างๆ ของกลุ่มเจ้าของภาษา.....	33
4.4	ผลการระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ], [ə] และ [ɔ] ของเจ้าของภาษา.....	34
4.5	ผลการระบุคำประเภทต่างๆ ของนักเรียนกลุ่มที่มีประสพการณ์ภาษาอังกฤษสูง...	35
4.6	ผลการระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ], [ə] และ [ɔ] ของนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสพการณ์ภาษาอังกฤษสูง.....	36
4.7	ผลการระบุคำประเภทต่างๆ ของนักเรียนกลุ่มที่มีประสพการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ...	37
4.8	ผลการระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ], [ə] และ [ɔ] ของนักเรียนไทยกลุ่มที่มี ประสพการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ.....	38
4.9	ผลการระบุคำประเภทย่อย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกัน 3 กลุ่ม	39
4.10	ผลการระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง ของกลุ่มตัวอย่าง [ɪ], [ə] และ [ɔ] เปรียบเทียบกัน 3 กลุ่ม.....	42
4.11	ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่างโดยแสดงการเปรียบเทียบรายคู่	43
4.12	ลักษณะการสะกดคำผิดที่พบในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม.....	44

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาย่อยในสังคมกับภาษาย่อยเฉพาะตน.....	7
2.2 ความสัมพันธ์ของลักษณะในภาษาแม่ ภาษาในระหว่าง และภาษาเป้าหมาย...	9
2.3 จำลองกระบวนการเปลี่ยนแปลงของภาษาในระหว่างของผู้เรียน.....	10
2.4 กระบวนการรับรู้ และนี้รู้เสียง.....	11
2.5 กระบวนการสร้างรูป.....	12
5.1 ผลของการรับรู้เสียง นี้รู้คำ และระบุคำของงานวิจัยนี้.....	53

บทที่ 1

บทนำ

เนื้อหาของบทนำ ประกอบด้วย ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ สมมติฐาน ขอบเขตของงานวิจัย คำจำกัดความ และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัยนี้

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการศึกษาภาษาของผู้เรียนภาษาที่สอง พบว่าระบบภาษาที่ผู้เรียนใช้มีลักษณะของภาษาแม่กับภาษาที่สองร่วมกัน ระบบภาษาของผู้เรียนเป็นระบบภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ที่อยู่ระหว่างภาษาแม่ของผู้เรียน (L1) กับภาษาเป้าหมายหรือภาษาที่สอง (L2) โดยมีลักษณะบางประการของภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายร่วมกัน แต่เป็นอิสระจากทั้งสองภาษา (Corder, 1981; Gass and Selinker, 1992; Selinker 1992) ผู้เรียนจะพยายามพัฒนาระบบภาษาให้สามารถใช้ภาษาเป้าหมายได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด ขณะเดียวกันการแทรกแซงจากภาษาแม่ก็จะลดลง ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากขึ้นหรือไม่ขึ้น เกิดจากความมากน้อยของประสบการณ์ในการสัมผัสกับภาษาที่เรียน เพราะการเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการแบบสั่งสม (cumulative process) ทั้งในแง่ของความรู้ และการใช้ภาษาของแต่ละบุคคล (Postman, 1971) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าประสบการณ์มีผลต่อพัฒนาการของระบบภาษาของผู้เรียน จากแนวคิดดังกล่าว เมื่อนำมาศึกษาปัญหาของผู้เรียนในระดับสัทธิวิทยพบว่า ผู้เรียนจะทาบเทียบเสียงที่ได้ยินกับเสียงที่เป็นรูปแทนของหน่วยเสียงในภาษาของตน ถ้ารูปที่ได้ยินไม่มีรูปแทนที่สามารถจะทาบเทียบได้กับรูปของหน่วยเสียงในภาษาของตน ก็อาจจะมีการถ่ายโอนเชิงลบ (negative transfer) ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาที่สอง ยกตัวอย่างเช่น ภาษาอังกฤษมีหน่วยเสียง /ɪ/ ซึ่งไม่พบในหน่วยเสียงภาษาไทย ผู้เรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่อาจทำการทาบเสียงกับหน่วยเสียง /i/ ซึ่งมีสัทลักษณะใกล้เคียงที่สุด แล้วให้หน่วยเสียง /i/ แทนหน่วยเสียง /ɪ/ ทำให้เกิดข้อผิดพลาดทั้งการเปล่งเสียงและการฟังเสียงภาษาอังกฤษ แต่หากสามารถทาบเทียบได้ก็จะมีถ่ายโอนเชิงบวก (positive transfer) ทำให้เรียนรู้ภาษาได้ง่ายขึ้น (Luksaneeyanawin, 2007)

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาปัญหาในการฟังเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย โดยเฉพาะเจาะจงในระดับคำ (lexical) จากการสังเกตเห็นว่า ในคำภาษาอังกฤษ นอกจากประกอบด้วยหน่วยเสียงแล้ว ยังมีเรื่องของระบบเสียงหนักเบา (accentual system) ซึ่งเป็นคุณสมบัติ

ประจำพยางค์ โดยจำแนกเป็นพยางค์หนัก และพยางค์เบา ซึ่งเป็นศักยภาพของพยางค์ที่จะสามารถปรากฏในการพูดเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (stressed syllable) และพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (unstressed syllable) ตามลำดับ (Luksaneeyanawin 1983; นิตยา วัลโรจนวงศ์ 2527) เมื่อพิจารณาในส่วนของพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก พบว่า คุณภาพของเสียงสระ (vowel quality) จะเปลี่ยนแปลงไป โดยเสียงสระจะถูกกร่อนไปเป็นสระกลาง (neutral vowel) รวมทั้งความยาวของเสียงสระก็สั้นลง ยกตัวอย่างเช่น คำว่า <album> /'ælbəm/ พยางค์หน้าเป็นพยางค์หนัก พยางค์หลังเป็นพยางค์เบา ดังนั้น พยางค์หลังจึงไม่ได้รับการลงเสียงหนัก ทำให้เสียงสระกลายเป็นเสียง [ə] นอกจากนี้ ยังพบว่าในภาษาไทยได้มีการทาบเสียงคำว่า album เป็นรูปเขียนว่า “อัลบั้ม” /alla'bam/ ซึ่งเมื่อเปล่งออกมาแล้วแตกต่างจากคำภาษาอังกฤษมาก ทำให้มีการจดจำเสียงไม่ตรงกับเสียงที่เปล่งโดยเจ้าของภาษา และเมื่อได้ยินเสียงที่พูดโดยเจ้าของภาษา ผู้เรียนอาจจะไม่สามารถนี้รู้คำได้ถูกต้อง

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการนี้รู้คำและความสามารถในการระบุคำที่มีการกร่อนของเสียงสระ โดยมุ่งเน้นปัจจัยเกี่ยวกับการสัมผัสผัสภาษาหรือประสบการณ์ในภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรสำคัญ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบความสามารถในการระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระของเจ้าของภาษากับนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระของนักเรียนไทย และคาดว่าเจ้าของภาษาจะสามารถระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระได้ หรือหากระบุผิดก็ยังคงเป็นคำที่มีความหมาย ส่วนนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงสามารถระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษาหรือหากระบุผิดก็ยังคงเป็นคำที่มีความหมาย หรือมีการสะกดคำผิด ในขณะที่นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำจะไม่สามารถระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา และหากระบุผิด คำที่ระบุจะเป็นคำที่ไม่มี ความหมาย คือ เป็นคำที่ไม่มีใช้อยู่จริงในภาษา และประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระของนักเรียนไทยจะมีความสัมพันธ์กันแบบแปรตาม คือ นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงจะสามารถระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระใกล้เคียงเจ้าของภาษามากกว่านักเรียนที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) วิเคราะห์และเปรียบเทียบความสามารถในการระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระของเจ้าของภาษากับนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำ
- 2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระของนักเรียนไทย

1.3 สมมติฐาน

- 1) เจ้าของภาษาสามารถระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระได้ หรือหากระบุผิดก็ยังเป็นคำที่มีความหมาย
- 2) นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงสามารถระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษาหรือหากระบุผิดก็ยังเป็นคำที่มีความหมาย หรือเป็นการสะกดคำนั้นผิด
- 3) นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำไม่สามารถระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา และหากระบุผิด คำที่ระบุจะเป็นคำที่ไม่มี ความหมาย
- 4) ประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระของนักเรียนไทยมีความสัมพันธ์กันแบบแปรตาม คือ นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงจะสามารถระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระใกล้เคียงเจ้าของภาษามากกว่านักเรียนที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาปัญหาในการฟังเสียงภาษาอังกฤษในระดับคำ โดยศึกษาเฉพาะคำที่มีการกร่อนของเสียงสระในนักเรียนไทย ซึ่งมีประสบการณ์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน แบ่งเป็น นักเรียนที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง และนักเรียนที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ นอกจากนี้ ยังใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษาอีก 1 กลุ่ม เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบกับนักเรียนไทย

คำที่ใช้ทดสอบเป็นคำ 2 พยางค์ซึ่งอยู่ในรูปเสียง โดยเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกคำ คือ จะต้องเป็นคำที่มีการกร่อนของเสียงสระในพยางค์เบา ไปเป็นสระเสียงใดเสียงหนึ่งในสระ 3 เสียง ได้แก่ คำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ] เสียง [ə] และเสียง [ʊ]

จากนั้นคัดเลือกคำจากพจนานุกรมภาษาอังกฤษ “Collins COBUILD School Dictionary of American English” โดยเลือกเฉพาะคำที่มีการกร่อนของเสียงสระเป็น 3 เสียงดังกล่าว ซึ่งมีหน้าที่ทางไวยากรณ์เพียงหน้าที่เดียว และเป็นคำที่ไม่สามารถเปลี่ยนตำแหน่งของเสียงหนักเบาเพื่อเปลี่ยนหน้าที่ของคำได้ ในการเก็บข้อมูลได้ให้กลุ่มตัวอย่างฟังคำทดสอบแล้วเขียนตามคำบอก (Dictation task) สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทย ให้เขียนความหมายของคำเป็นภาษาไทยกำกับ เพื่อให้เกิดความแน่ใจว่าผู้ตอบสามารถนี้รู้คำนั้นได้ถูกหรือไม่แต่ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะวิเคราะห์เฉพาะคำภาษาอังกฤษที่กลุ่มตัวอย่างระบุ ส่วนความหมายจะใช้เพียงประกอบการวิเคราะห์กรณีที่เกิดข้อผิดพลาดระบุคำเท่านั้น

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ภาษาในระหว่าง หมายถึงระบบภาษาที่ผู้เรียนภาษาที่สองสร้างขึ้น ซึ่งมีลักษณะบางประการของภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายร่วมกัน แต่เป็นอิสระจากทั้งสองภาษา

ข้อผิดพลาด หมายถึงลักษณะภาษาที่ผู้เรียนสร้างขึ้น ซึ่งมีความเบี่ยงเบนไปจากภาษาเป้าหมาย

การกร่อนของเสียงสระ หมายถึง เสียงสระที่อยู่ในพยางค์เบา เมื่อถูกเปล่งออกมาจะไม่ได้รับการลงเสียงหนัก ทำให้คุณสมบัติของเสียงต่างไปจากเดิม อันเนื่องมาจากการกร่อนเสียง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ทำให้ทราบปัญหาของนักเรียนไทยในการฟังคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระ
- 2) สามารถนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

เนื้อหาในบทนี้ประกอบด้วยเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้แก่ ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง การรับรู้เสียงและนี่กัคำ และระบบเสียงหนักเบา

2.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง

การศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองตามแนวคิดทางภาษาศาสตร์มีทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง 3 ทฤษฎี ซึ่งพัฒนามาตามลำดับ ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) การศึกษาเปรียบเทียบต่าง (Contrastive Analysis) และการศึกษาภาษาในระหว่าง¹(Interlanguage) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

แนวคิดนี้เป็นวิธีการที่ครูผู้สอนใช้ เพื่อจุดมุ่งหมายในการกำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอน และเพื่อให้เห็นว่าวิธีการสอนรวมทั้งวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้สอนนั้นใช้ได้ดีโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบทดสอบทั้งที่เป็นลายลักษณ์อักษรและการพูดระบุข้อผิดพลาด (Identification of Errors) จำแนกประเภทของข้อผิดพลาด (Classification into Error Types) บอกความถี่ของข้อผิดพลาดประเภทต่างๆ ที่พบบ่งชี้ลักษณะหรือแง่มุมที่ยากของภาษาที่เรียนสร้างแบบฝึกหัดหรือบทเรียนเสริม ตลอดจนการนำไปประยุกต์ใช้จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดซึ่งได้มาจากข้อมูลของผู้เรียนสร้างขึ้นเท่านั้น

ต่อมาพบว่าข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนสร้างขึ้นมีลักษณะใกล้เคียงกับระบบภาษาแม่ของผู้เรียนเอง และมีการตั้งข้อสงสัยว่าข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนสร้างขึ้น อาจมาจากการแทรกแซงจากภาษาแม่ จึงเริ่มมีความสนใจเกี่ยวกับการถ่ายโอนระบบภาษา (Language transfer) และมีผู้เสนอแนวทางการวิเคราะห์ขึ้นมาใหม่ซึ่งไม่ใช่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนสร้างขึ้น แต่เป็นการคาดเดาปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนแทน โดยการเปรียบเทียบระบบภาษาระหว่างภาษาแม่ของผู้เรียนกับภาษาที่สองของผู้เรียน หรือเรียกว่า การศึกษาเปรียบเทียบ

¹ในภาษาไทยมีการใช้ 2 คำ คือ ภาษาในระหว่าง และอันตรภาษา ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเลือกใช้คำว่า ภาษาในระหว่าง

²คำว่า "ระบบเสียงหนักเบา" Malmberg (1963) ใช้คำว่า "stress" ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าหากยึดตามแนวคิดของอะเบอร์ครอมบี (1976) ก็ควรจะใช้คำว่า

2.1.2 การศึกษาเปรียบเทียบ

แนวความคิดนี้ถือเป็นพัฒนาการอีกขั้นของการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สอง โดยให้ความสำคัญกับการเปรียบเทียบระบบภาษาระหว่างภาษาแม่ของผู้เรียนกับภาษาที่สอง จากความเชื่อที่ว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สอง แล้วทำนายปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในขณะที่เรียนภาษาที่สอง ซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละภาษา โดยจะทำการทาบเทียบระบบภาษาสองภาษา ซึ่งจะอธิบายลักษณะของภาษาที่เทียบกันโดยใช้ทฤษฎีเดียวกัน และพิจารณาว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

นักภาษาศาสตร์คนสำคัญของทฤษฎีนี้ได้แก่ Fries (1945) และ Lado (1968) ซึ่งมีความเชื่อว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สอง และการจัดเตรียมวัสดุการเรียนการสอนต้องอาศัยผลจากการเปรียบเทียบเท่านั้น โดยการอธิบายลักษณะของแต่ละภาษาที่เปรียบเทียบกันต้องเป็นทฤษฎีเดียวกัน และพิจารณาว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

นอกจากนี้ Lado (1957) ยังกล่าวว่า การเปรียบเทียบระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศจะเป็นกุญแจสำคัญที่จะบอกว่าอะไรยากอะไรง่ายในการเรียนภาษา และเชื่อว่าเมื่อผู้เรียนได้สัมผัสกับภาษาต่างประเทศก็จะพบลักษณะที่ง่าย และลักษณะที่ยากของภาษานั้น ซึ่งหากมีหน่วยใดที่คล้ายกับภาษาแม่ก็จะเรียนรู้ได้ง่าย แต่หากแตกต่างจากภาษาแม่ก็จะเรียนรู้ได้ยาก

อย่างไรก็ตาม Tarone (1976) กล่าวว่า การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างระบบภาษาสองภาษาสามารถทำนายปัญหาของผู้เรียนได้อย่างสมเหตุสมผล อย่างไรก็ตาม ก็เป็นเพียงการคาดเดาปัญหาของผู้เรียนเท่านั้น ซึ่งข้อผิดพลาดข้อที่ทำนายไว้ว่าจะเกิดขึ้นหรือไม่ก็ได้ และ Tarone ยังได้ตั้งข้อสังเกตว่า ในกรณีวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับภาษาที่สองของผู้เรียนในช่วงทศวรรษที่ 60 พบว่ามีกระบวนการอื่นๆ ที่ไม่ใช่การถ่ายโอนเชิงลบตามแนวทฤษฎีศึกษาเปรียบเทียบเกิดขึ้นอีกด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการศึกษาโดยทำนายปัญหาจากการเปรียบเทียบนี้ยังไม่ครอบคลุม ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากผลการเปรียบเทียบเป็นข้อผิดพลาดที่สะท้อนให้เห็นความรู้ทางภาษาของผู้เรียนในระยะต่างๆ (Intralingual and Development Errors) จึงทำให้เกิดการศึกษาในแนวใหม่ขึ้นซึ่งขยายขอบเขตกว้างกว่าเดิม

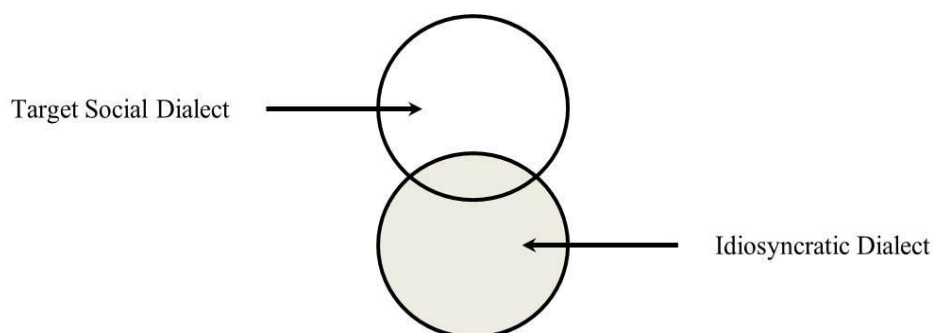
2.1.3 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดใหม่ตามแนวทางของ Corder

จากข้อผิดพลาดที่นักเรียนสร้างขึ้น Corder (1981) มีแนวคิดที่ต่างออกไปจากเดิม โดยเสนอว่า ข้อผิดพลาดที่นักเรียนสร้างขึ้นนั้นมีความน่าสนใจ เพราะสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนมีการใช้กฎทางภาษาอย่างไร

และเรียกข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนสร้างขึ้นว่าเป็นภาษาย่อย (Dialect) ประเภทหนึ่ง จากเหตุผลที่ว่า คำพูดที่ผู้เรียนสร้างขึ้นนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อสาร และมีความหมาย รวมทั้งมีการสร้างกฎ หรือมีไวยากรณ์ ทำให้คำพูดหรือประโยคที่ผิดนั้นมีความเป็นภาษาย่อยประเภทหนึ่ง

“...the language of such a learner, or perhaps certain groupings of learners, is a special sort of dialect. This is based on two considerations: firstly, any spontaneous speech intended by the speaker to communicate is meaningful, in the sense that it is systematic, regular, and consequently is, in principle, describable in terms of set of rules, i.e., it has a grammar. The spontaneous speech of the second language learner is language are isomorphous with some of the sentences of his target language and have the same interpretation, then some, at least, of the rules needed to account for the learner's language will be the same as those required to account for the target language.”

นอกจากนี้ Corder ยังเรียกภาษาย่อยดังกล่าวนี้ว่า “ภาษาย่อยเฉพาะตน” (Idiosyncratic dialects) โดยให้เหตุผลว่าเป็นภาษาที่ไม่ได้ใช้เฉพาะกฎในภาษาเป้าหมายเท่านั้น แต่ยังมีกฎบางกฎที่ไม่เหมือนกับกฎที่ใช้ในภาษาย่อยในสังคมใดสังคมหนึ่ง เป็นกฎที่สร้างขึ้นเฉพาะบุคคลเพื่อการสื่อสารในภาษาเป้าหมาย จึงทำให้บางครั้งไม่สามารถตีความประโยคที่ผู้เรียนสร้างขึ้นได้โดยอาศัยกฎจากภาษาย่อยนั้นซึ่งมีลักษณะไม่คงที่ ดังแสดงในภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาย่อยในสังคมกับภาษาย่อยเฉพาะตน (Corder, 1981)

2.1.4 การศึกษาภาษาในระหว่าง

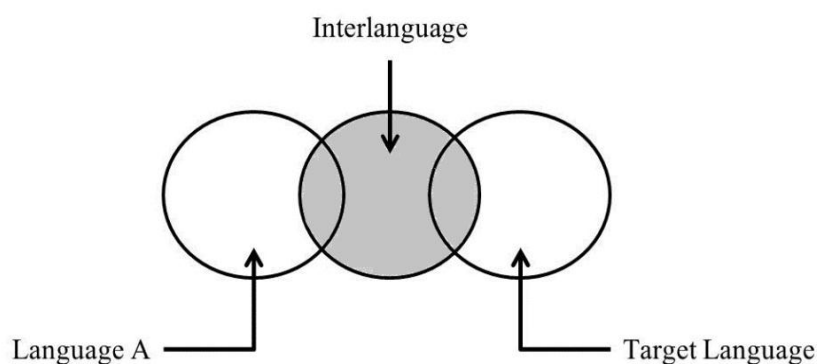
จากการตั้งข้อสังเกตและพบว่า ลักษณะของข้อผิดพลาดที่นักเรียนสร้างขึ้นบางลักษณะมีความใกล้เคียงกับภาษาแม่ของผู้เรียน และมีบางลักษณะใกล้เคียงกับภาษาที่เรียน Corder(1981) จึงได้เสนอว่า น่าจะมีการพิจารณาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นใหม่ เนื่องจากข้อสังเกตที่พบข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนอาจมีกระบวนการเรียนรู้ที่คล้ายกัน คือ มีการตั้งสมมติฐานในภาษาที่เรียน และทดสอบสมมติฐานที่ตั้งขึ้น เหมือนกับเป็นการลองผิดลองถูก ดังนั้นควรมุ่งความสนใจไปที่กระบวนการเรียนรู้ภาษาของตัวผู้เรียน และมีความเห็นว่าผู้สอนควรเข้าใจธรรมชาติของผู้เรียน รวมทั้งธรรมชาติของภาษาที่เรียนนั้นด้วย โดยมองว่าการเกิดข้อผิดพลาดเป็นลักษณะธรรมชาติที่ต้องเกิดขึ้นในผู้เรียนภาษา และสามารถสะท้อนให้เห็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้

นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้แก่ Corder (1981) Selinker (1972) James (1980) และ Nemser (1974) มีความเห็นเช่นเดียวกันว่า ประโยคที่ผู้เรียนสร้างขึ้นมาถือว่าเป็นภาษาลักษณะหนึ่ง เพราะมีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อสาร และมีความเป็นระบบ อย่างไรก็ตาม นักภาษาศาสตร์แต่ละท่านเรียกกระบวนการดังกล่าวแตกต่างกันไปตามแ่งมุมที่ต้องการนำเสนอ โดยCorder (1981) เรียกภาษาของผู้เรียนซึ่งยังอยู่ในขั้นตอนของการเรียนรู้และพัฒนาไปเรื่อยๆ นี้ว่า“transitional dialect” และ “idiosyncratic dialect” เนื่องจากมีความเห็นว่า ภาษาที่ผู้เรียนใช้เป็นภาษาย่อยเฉพาะตน และพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนแต่ละคนจะแตกต่างกันออกไป

ในขณะที่ Nemser (1974) เรียกกระบวนการภาษาของผู้เรียนว่า “approximative system” หรือระบบใกล้เคียงโดยอธิบายว่า เป็นระบบภาษาที่อยู่ระหว่างภาษาแม่ของผู้เรียนกับภาษาเป้าหมาย และมีลักษณะบางประการของภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายร่วมกัน แต่เป็นอิสระจากทั้งสองภาษา ในระบบนี้ผู้เรียนจะพยายามพัฒนาระบบภาษาของตน ให้สามารถใช้ภาษาเป้าหมายได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด ขณะเดียวกันการแทรกแซงจากภาษาแม่ก็จะลดลง ข้อสมมติฐานสำหรับระบบใกล้เคียงนี้มี 3 ประการ ได้แก่ 1) คำพูดของผู้เรียนจะเป็นระบบที่แยกออกจากภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย 2) ระบบดังกล่าวจะกำหนดรูปแบบของการพัฒนาในขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันของการเรียนรู้ 3) ผู้เรียนที่มีระบบภาษาอยู่ในระดับที่มีความชำนาญ จะสอดคล้องกับการแปรผลที่มาจากความแตกต่างในประสบการณ์การเรียนรู้ เช่นเดียวกับที่โพสท์แมน (Postman, 1971) ได้เสนอความเห็นว่าการที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากขึ้นนั้น เกิดจากความ

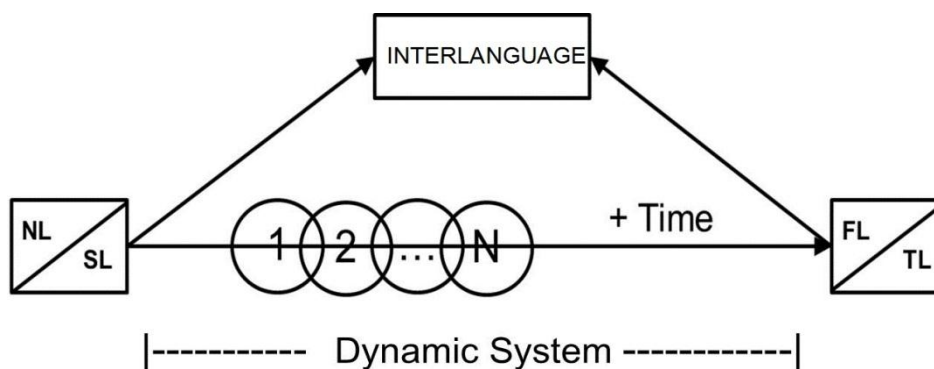
มากนักน้อยของประสบการณ์ตั้งแต่นั้นมา เพราะการเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการแบบสั่งสม (cumulative process) ทั้งในแง่ของความรู้ และการใช้ภาษาของแต่ละบุคคล ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าประสบการณ์ มีผลต่อพัฒนาการของระบบภาษาของผู้เรียน

ส่วน Selinker (1972) ใช้คำว่า “Interlanguage” หรือ “ภาษาในระหว่าง” โดยอธิบายว่า ภาษาที่สองของผู้เรียน ไม่ได้เป็นการคัดลอกจากระบบภาษาเป้าหมายที่ไม่สมบูรณ์ แต่เป็นระบบภาษาที่ผู้เรียนภาษาสร้างขึ้นจากการตั้งข้อสังเกต สร้างสมมติฐาน แล้วสรุปกฎของภาษาเป้าหมาย และทุกขั้นตอนของพัฒนาการจะเป็นลำดับของพัฒนาการทางภาษา ที่อยู่ระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง ส่วนข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดก็คือข้อมูลของภาษาในระหว่าง ซึ่งเป็นความเบี่ยงเบนไปของภาษาเป้าหมายในเรื่องนี้ Corder (1981) ได้อธิบายว่า ภาษาในระหว่างที่ Selinker เสนอนั้น ก็คือภาษาย่อยซึ่งใช้กฎบางกฎร่วมกับภาษาแม่และภาษาเป้าหมายนั่นเองดังแสดงในภาพที่ 2.2

ภาพที่ 2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะในภาษาแม่ ภาษาในระหว่าง และภาษาเป้าหมาย
(Corder, 1981)

ในขณะที่ James (1980) ได้อธิบายระบบภาษาในระหว่างว่า เป็นลักษณะภาษาของผู้เรียนที่มีการเปลี่ยนแปลงจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมาย โดยผู้เรียนจะสร้างระบบภาษาในระหว่างเป็นระยะๆ และมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาอย่างต่อเนื่องและคาบเกี่ยวกันไปเรื่อยๆ ซึ่งแสดงให้เห็นพัฒนาการของภาษาในระหว่างที่มีลักษณะใกล้เคียงภาษาต่างประเทศมากขึ้นดังภาพที่ 2.3 เมื่อ NL (Native language)/ SL (Source language) คือ ภาษาแม่ และ FL (Foreign language)/ TL (Target language) คือ ภาษาที่สองหรือเป้าหมาย

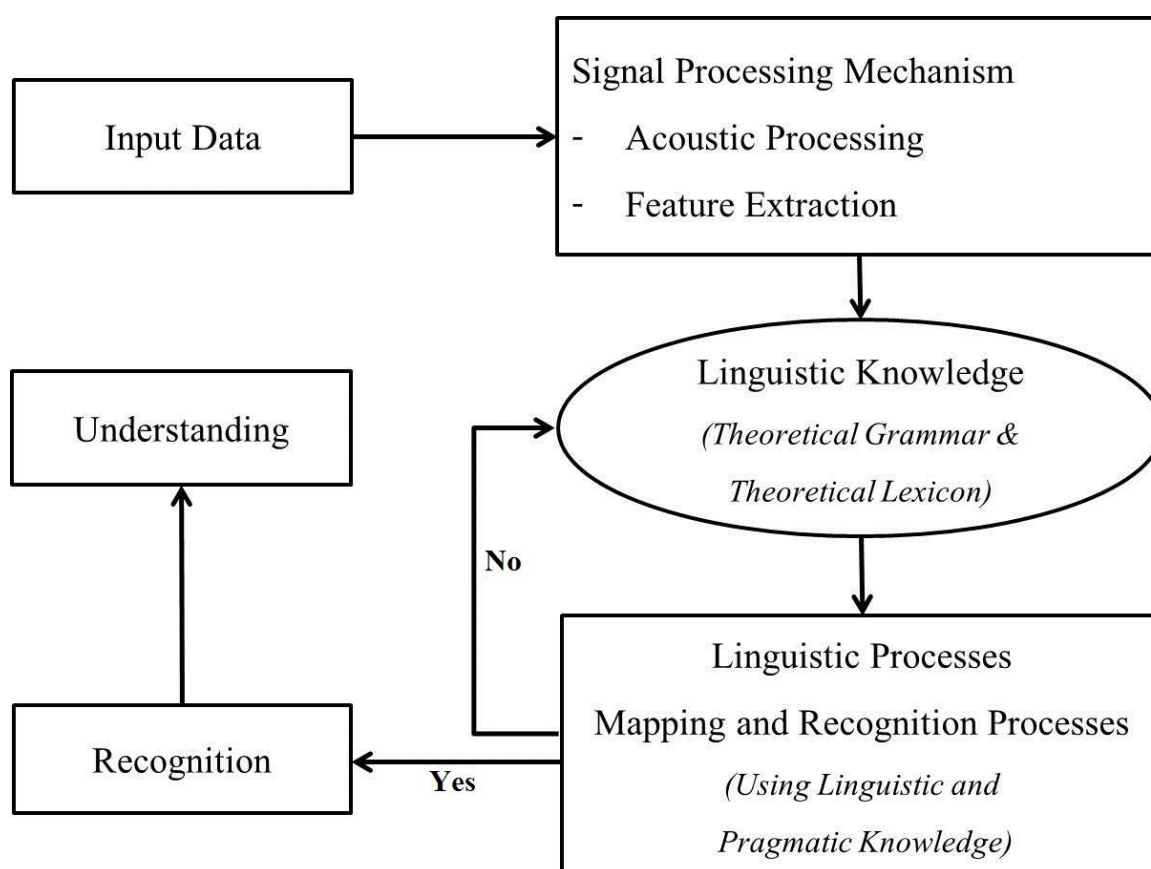
ภาพที่ 2.3 จำลองกระบวนการเปลี่ยนแปลงของภาษาในระหว่างของผู้เรียน
(ปรับจาก James, 1980)

นอกจากนี้ James (1980) ยังเห็นว่า การศึกษาเปรียบเทียบเป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาภาษาในระหว่าง โดยหากจะมองตามแนวคิดของ De Saussure (1959) ซึ่งแบ่งการศึกษาภาษาเป็น 2 มิติ ได้แก่ การศึกษาเชิงประวัติหรือข้ามสมัย (Diachronic) และการศึกษาเฉพาะสมัย (Synchronic) James เห็นว่า การศึกษาภาษาในระหว่างน่าจะจัดอยู่ในประเภทเดียวกับการศึกษาแบบเชิงประวัติหรือข้ามสมัยมากกว่าแบบเฉพาะสมัย เพราะพัฒนาการทางภาษามีเรื่องของช่วงเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้น ภาษาในระหว่างจึงมีมิติที่เป็นพลวัต (Dynamic system) คือ ไม่อยู่นิ่งกับที่ แต่จะค่อนข้างแตกต่างจากแนวคิดของ De Saussure ออกไปเล็กน้อย กล่าวคือ การศึกษาภาษาในระหว่างไม่ได้เป็นการศึกษาภาษาเชิงประวัติ หากแต่เป็นการศึกษาพัฒนาการหรือการเปลี่ยนแปลงของภาษาเฉพาะบุคคล (Ontogeny) ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

สำหรับแนวโน้มการศึกษาคำเรียนรู้ภาษาที่สอง ปัจจุบันเป็นแบบผสมผสานทั้ง 3 แนวคิดข้างต้น ดังนั้นความแตกต่างของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ จะเป็นส่วนหนึ่งที่แสดงให้เห็นพัฒนาการของผู้เรียนว่ามีความใกล้เคียงกับภาษาที่สองมากน้อยเพียงใด ซึ่งปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนถูกแทรกแซงจากภาษาแม่น้อยลง และใกล้เคียงกับภาษาเป้าหมายมากขึ้นคือ การสัมผัสกับภาษาหรือการที่ผู้เรียนมีประสบการณ์ทางภาษามากขึ้น ซึ่งสัมพันธ์กับพัฒนาการของภาษาในระหว่างของผู้เรียน โดยภาษาในระหว่างของผู้เรียนจะมีลักษณะที่เกิดระหว่างภาษาที่หนึ่งกับสองในบริบทหรือสถานการณ์ที่ต่างกัน (Tarone, 1979; Selinker and Douglas, 1985)

2.2 การรับรู้เสียงและนี่กู้คำ

ในการสื่อสารโดยใช้เสียงเป็นสื่อกลาง ขณะที่ข้อมูลภาษารับเข้า (input data) ไปยังผู้รับสาร จะเกิดกระบวนการในการถอดรหัส (Decoding) ของเสียงนั้น โดยผู้รับข้อมูลจะใช้ความรู้ทางภาษา เพื่อวิเคราะห์เสียงเกิดการนี้กู้คำ และเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อได้ สำหรับกระบวนการรับรู้เสียงใน ภาษา Luksaneeyanawin (2007) ได้เสนอแบบจำลองกระบวนการรับรู้เสียงและนี่กู้คำ ดังแสดงใน ภาพที่ 2.4

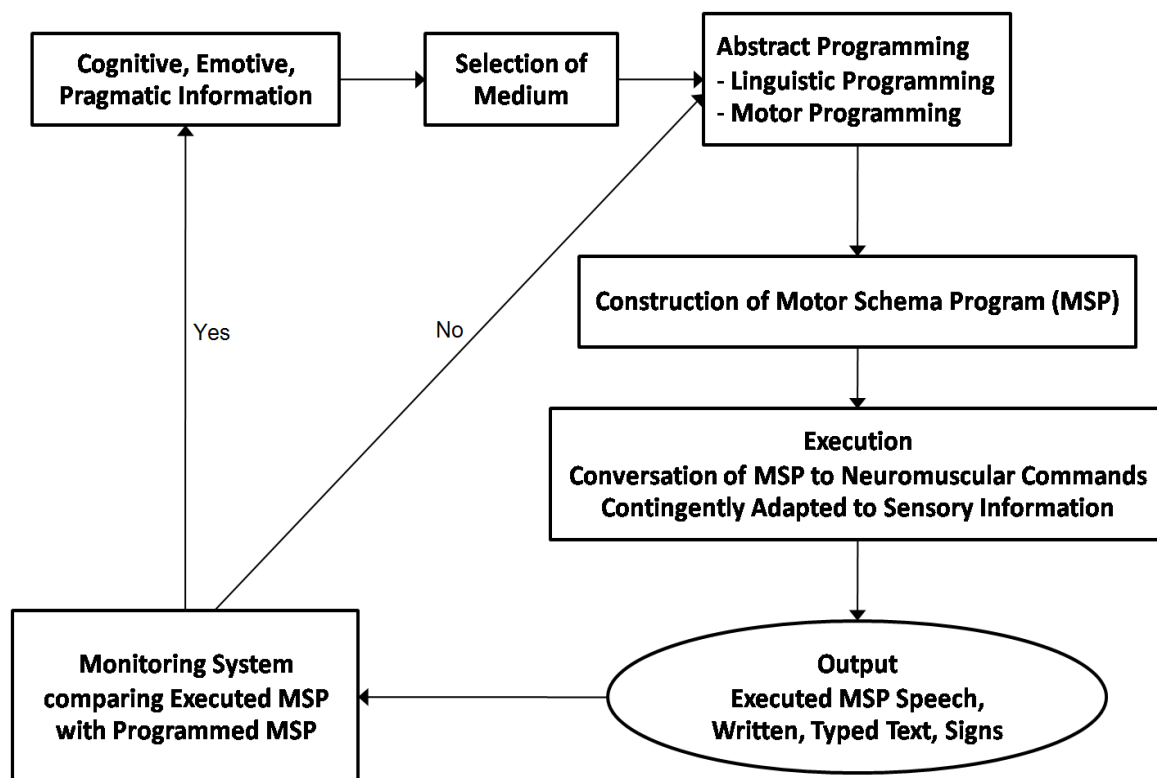
ภาพที่ 2.4 กระบวนการรับรู้ และนี่กู้เสียง (Perception and Recognition Process)

(Luksaneeyanawin, 2007)

จากภาพที่ 2.4 เมื่อมีข้อมูลเสียงรับเข้า (Input data) และผู้ฟังรู้ว่าเป็นเสียงในภาษา จะทำการวิเคราะห์ลักษณะของเสียง หลังจากนั้นจะนำไปเปรียบเทียบกับความรู้ทางภาษาที่ตนมีอยู่ (Linguistic

Knowledge) ทั้งด้านไวยากรณ์ (Theoretical Grammar) และคำศัพท์ในคลังคำที่เก็บอยู่ในสมอง (Theoretical Lexicon) ซึ่งความรู้เหล่านี้จะถูกบันทึกไว้ในคลังคำ (Mental Lexicon) ของผู้เรียน (Sudasna Na Ayudhya, 2007) แล้วทำการทาบเสียง (Mapping) กับความรู้ที่มีอยู่ ขั้นตอนสุดท้ายจะเป็นการรับรู้แล้วก็จะเกิดความเข้าใจในที่สุด เมื่อกระบวนการถอดรหัสเสียงแต่ละคำพูดเสร็จสมบูรณ์ ผู้ฟังก็จะเข้าใจความหมายของคำพูดนั้น โดยมีการถอดรหัสข้อมูลทั้งในแง่ของไวยากรณ์ โครงสร้างประโยคและความหมาย (Ball and Rahilly, 1999)

อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยนี้ศึกษาการรับรู้เสียง (Perception) และนี่ก็รู้คำ (Lexical Access) ในนักเรียนไทยโดยใช้วิธีการเขียนตามคำบอก ซึ่งเป็นกระบวนการรับรู้เสียงและนี่ก็รู้คำ แล้วยังมีกระบวนการสร้างรูป (Production) คือการเขียนจากคำที่ถูกกระตุ้นอีกด้วย ซึ่ง Luksaneeyanawin (2007) ได้เสนอภาพจำลองกระบวนการสร้างรูปดังแสดงในภาพที่ 2.5

ภาพที่ 2.5 กระบวนการสร้างรูป (Production Process)

(Luksaneeyanawin, 2007)

จากภาพที่ 2.5 ผู้พูดหรือผู้เขียนมีสารสนเทศที่ต้องการจะพูดหรือเขียน ซึ่งในการเขียนตามคำบอก สารสนเทศนี้คือคำที่ต้องการจะเขียน นั่นคือ เล็กสี่ซึ่งเป็นตัวหนังสือ หลังจากนั้นข้อมูลของคำจะส่งไปยังการโปรแกรมการสร้างรูประดับนามธรรม (Abstract Programming) ทั้งในแง่รูปทางภาษา และการควบคุมอวัยวะในการสร้างรูป หลังจากนั้นข้อมูลจะส่งมายังโปรแกรมการควบคุมอวัยวะในการสร้างรูป (Motor Schema Program) ซึ่งในการเขียนตามคำบอก คือ การใช้มือเขียน เกิดการแปลงโปรแกรมการควบคุมอวัยวะสั่งการให้สร้างรูปภาษาขึ้นมา (Execution) เป็นคำที่เขียน สิ่งที่ได้คือ รูปคำที่ผู้เขียนเห็น รูปนี้จะถูกส่งมายังระบบการกำกับดูแลผลของการสร้างรูป (Monitoring System) ในระบบการกำกับดูแลนี้ ถ้าผู้เรียนเห็นว่าถูก ก็จะไปเริ่มต้นกระบวนการสร้างรูปถัดไป ถ้าเห็นว่าผิดก็จะส่งกลับไปยังโปรแกรมการสร้างรูประดับนามธรรม

2.3 ระบบเสียงหนักเบา

การอธิบายเกี่ยวกับระบบเสียงหนักเบา ในอดีตนักภาษาศาสตร์ใช้คำว่า “accent” และ “stress” ในความหมายเดียวกัน โดยใช้แทนกันและสามารถใช้สลับกันได้ ต่อมา Abercrombie (1976) ได้สังเกตเห็นความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับระบบเสียงหนักเบาจึงมีความคิดว่าควรจะแยกคำทั้งสองออกจากกัน โดยให้ใช้คำว่า “accent” ในความหมายว่า “เสียงหนัก” ซึ่งอยู่ในระดับสัทวิทยาที่เป็นนามธรรม เป็นศักยภาพของพยางค์ในคำที่จะปรากฏเป็นพยางค์ที่มีการลงเสียงหนัก ส่วน “stress” เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ “การลงเสียงหนัก” ซึ่งมีลักษณะและความแตกต่างกันดังนี้

2.3.1 เสียงหนัก (accent)

เสียงหนักมีขอบเขตอยู่ในระดับสัทวิทยาคำ (lexico – phonological level) จำแนกได้เป็นพยางค์หนัก (accented syllable) และพยางค์เบา (unaccented syllable) Luksaneeyanawin (1983) เสนอว่า เสียงหนักคือ ศักยภาพของพยางค์ที่จะสามารถปรากฏเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักได้ เมื่อถูกเปล่งออกมา หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเสียงหนักเป็นคุณสมบัติของแต่ละพยางค์ หากพยางค์ใดมีศักยภาพในการปรากฏเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักจะเรียกว่า “พยางค์หนัก” ส่วนพยางค์ใดที่ไม่มีศักยภาพดังกล่าวจะเรียกว่า “พยางค์เบา”

ในการพูดปกติ พยางค์หนักจะมีลักษณะร่วมทางสัทศาสตร์ที่ปรากฏออกมาในระดับที่หูได้ยิน หรือแยกแยะความต่างได้โดยการได้ยิน ได้แก่ ความดัง ระดับเสียงสูงต่ำ ความยาวของพยางค์ และคุณสมบัติของการเปล่งเสียงสระและพยัญชนะอย่างไรก็ดี ในบางครั้งพยางค์เบาก็สามารถปรากฏเป็น

พยางค์ที่ลงเสียงหนักได้ หากผู้พูดต้องการเน้นย้ำความ และบางครั้งผู้พูดก็อาจจะไม่ได้ลงเสียงหนักในพยางค์หนักก็เป็นได้ Luksaneeyanawin(1983) มีความเห็นว่า เรื่องของเสียงหนักนั้นมีบทบาทต่อการวิเคราะห์เสียงทางสัทวิทยา เนื่องจากเสียงหนักเป็นศักยภาพของพยางค์ที่จะสามารถปรากฏเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักได้ ซึ่งมีผลต่อการเปล่งเสียงในคำพูด และการกำหนดหน่วยจังหวะในการพูด และแม้ว่าจะแยกเรื่องเสียงหนักกับการลงเสียงหนัก แต่ทั้งสองเรื่องก็ยังคงมีความสัมพันธ์กันอยู่

นิตยา วัชรโรจนวงศ์ (2527) กล่าวว่า เสียงหนักเป็นเรื่องของนามธรรม จัดอยู่ในขอบเขตของสัทวิทยา เพราะเป็นเพียงความรู้ทางภาษาของผู้พูดเท่านั้นว่าพยางค์ใดเป็นพยางค์หนัก หรือพยางค์เบา

นอกจากนี้ ศักยภาพของพยางค์หนักยังสามารถแบ่งเป็นระดับที่ต่างกัน ได้แก่ พยางค์หนักเป็นเอก (primary accented syllables) พยางค์หนักเป็นโท (secondary accented syllables) และพยางค์หนักเป็นตรี (tertiary accented syllables)

2.3.2 การลงเสียงหนัก (stress)

สำหรับการลงเสียงหนัก เป็นสิ่งที่เป็นรูปธรรม ซึ่ง Abercrombie (1976) เสนอความคิดเห็นว่า ควรจะเป็นเรื่องที่อยู่ในขอบเขตของสัทศาสตร์ทั่วไปเท่านั้น เนื่องจากการลงเสียงหนักเป็นผลมาจากแรงดันของกระแสลมเพียงอย่างเดียว ไม่ได้รวมลักษณะทางสรีรศาสตร์ของการเปล่งเสียงสระและพยัญชนะ หรือแม้แต่เรื่องของการได้ยิน (auditory) ขณะที่ Dauer (1980) อ้างถึงใน Luksaneeyanawin (1983) มีความเห็นในเรื่องนี้ที่สมบูรณ์ขึ้น โดยกล่าวว่า การลงเสียงหนักนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องของสรีรศาสตร์, การได้ยิน และองค์ประกอบทางสัทวิทยา (phonological component) และในบางภาษาถือว่าการลงเสียงหนักนี้อยู่ในขอบเขตของสัทวิทยาอีกด้วย กล่าวคือ ทั้งการผลิตเสียงและการรับรู้เสียงในพยางค์ที่มีการลงเสียงหนักอยู่ในความรู้ด้านโครงสร้างทางภาษาของผู้พูด

การลงเสียงหนักในพยางค์นั้น โดยปกติแล้วพยางค์ที่มีศักยภาพเป็นพยางค์หนัก จะเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก (stressed syllable) ส่วนพยางค์ที่มีศักยภาพเป็นพยางค์เบา จะไม่ได้รับการลงเสียงหนัก หรือเรียกว่า พยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (unstressed syllable) อย่างไรก็ตาม Luksaneeyanawin (1983) กล่าวว่า พยางค์เบาอาจจะได้รับการลงเสียงหนักได้ในกรณีที่ผู้พูดต้องการเน้นย้ำความ

นอกจากนี้ หากพิจารณาในแง่ของจังหวะในการพูด Abercrombie (1976) ได้จำแนกจังหวะในการพูดของภาษาต่างๆ ในโลกออกเป็น 2 แบบ ได้แก่

1. ภาษาที่ใช้พยางค์เป็นเครื่องกำหนดจังหวะ (Syllable Timed Language)

หมายถึง ภาษาที่มีช่วงเวลาที่ใช้ในการเปล่งแต่ละพยางค์จะเท่ากันในการพูดปกติ ไม่ว่าจะพยางค์นั้นๆ จะเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักหรือไม่ก็ตาม ดังที่นิตยา (2527) ได้อธิบายรูปแบบของจังหวะว่า ถ้าให้สัญลักษณ์ // แทนขอบเขตของหน่วยจังหวะที่มีระยะเวลาเท่าๆ กัน และ 0 แทนพยางค์ใดๆ ในการพูดแบบปกติจะมีจังหวะการพูดเป็น / 0 / 0 / 0 / 0 / 0 /

2. ภาษาที่ใช้พยางค์ที่ลงเสียงหนักเป็นเครื่องกำหนดจังหวะ (Stress Timed Language)

ภาษาที่ใช้พยางค์ที่ลงเสียงหนักเป็นเครื่องกำหนดจังหวะ หมายถึงภาษาที่มีช่วงเวลาในการเปล่งพยางค์ที่ลงเสียงหนักแต่ละพยางค์เท่ากัน และไม่ว่าจะมีพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจำนวนเท่าใดก็ตามอยู่ระหว่างพยางค์ที่ลงเสียงหนักสองพยางค์ ผู้พูดก็ต้องพูดให้เสร็จภายในเวลาเท่าเดิม ดังตัวอย่างเช่นเดียวกับข้อ 1 หากให้สัญลักษณ์ // แทนขอบเขตของหน่วยจังหวะที่มีระยะเวลาเท่าๆ กัน โดยที่ '0' แทนพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และ 0 แทนพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก รูปแบบจังหวะของภาษาประเภทนี้จะเป็น / '0 / '000 / '000 / '0000 / ตัวอย่างภาษาที่มีจังหวะเช่นนี้ได้แก่ ภาษาอังกฤษ

หากพิจารณาในแง่ของการจำแนกตามระบบเสียงหนักเบา Malmberg (Malmberg, 1963) ได้จำแนกภาษาตามระบบเสียงหนักเบาออกเป็นสองประเภท คือ ภาษาที่มีระบบเสียงหนักเบาคงที่ (Fixed Stress Language) และภาษาที่มีระบบเสียงหนักเบาไม่คงที่ (Free Stress Language)² ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ภาษาที่มีระบบเสียงหนักเบาคงที่ (Fixed Stress Language)

ภาษาประเภทนี้ตำแหน่งของพยางค์หนักในคำหลายพยางค์จะไม่เปลี่ยนแปลง โดยมีกฎเกณฑ์กำหนดว่าพยางค์ที่อยู่ตำแหน่งใดในคำจะเป็นพยางค์หนัก ตัวอย่างเช่น พยางค์หนักในภาษาฝรั่งเศส จะอยู่ในตำแหน่งท้ายของคำ เป็นต้น

² คำว่า "ระบบเสียงหนักเบา" Malmberg (1963) ใช้คำว่า "stress" ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าหากยึดตามแนวคิดของอะเบอร์ครอมบี (1976) ก็ควรจะใช้คำว่า "accent"

2. ภาษาที่มีระบบเสียงหนักเบาไม่คงที่ (Free Stress Language)

ภาษาที่มีระบบเสียงหนักเบาไม่คงที่ ตำแหน่งของพยางค์หนักในคำหลายพยางค์จะสามารถเปลี่ยนแปลงตำแหน่งได้ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้จะทำให้ความหมายของคำรวมถึงหน้าที่ทางไวยากรณ์เปลี่ยนไปได้ด้วย ตัวอย่างเช่นในภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาที่มีระบบเสียงหนักเบาไม่คงที่ ตามที่Malmberg (1963) ได้จำแนกไว้ เนื่องจากตำแหน่งของพยางค์ที่ลงเสียงหนักในคำหลายพยางค์สามารถเปลี่ยนได้ และเมื่อเปลี่ยนตำแหน่งของพยางค์ที่ลงเสียงหนักก็จะทำให้ความหมายของคำรวมถึงหน้าที่ทางไวยากรณ์เปลี่ยนไป ตัวอย่างเช่น คำว่า 'record' หากลงเสียงหนักที่พยางค์แรกจะทำหน้าที่เป็นคำนาม หากลงเสียงหนักที่พยางค์ที่สองจะทำหน้าที่เป็นคำกริยา นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงทางด้านคุณสมบัติของเสียงสระและเสียงพยัญชนะ ยังเป็นอีกปัจจัยหนึ่งซึ่งช่วยบอกว่าพยางค์ใดเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก กล่าวคือ หากพยางค์ใดที่คุณสมบัติของเสียงสระและเสียงพยัญชนะเปลี่ยนแปลง พยางค์นั้นจะเป็นพยางค์เบา ส่วนพยางค์ที่คุณสมบัติไม่เปลี่ยนแปลงจะเป็นพยางค์หนัก ตัวอย่างเช่น ในพยางค์เบา สระอาจกลายเป็นสระกลาง (centralized) คือสระครุ (tense vowels) กลายเป็นสระหลุ (lax vowels)

จากการเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติของเสียงสระดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจว่าลักษณะดังกล่าวจะมีผลต่อการรับรู้เสียง นี้รู้คำ และความสามารถในการระบุคำของนักเรียนไทยซึ่งมีประสบการณ์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไร การดำเนินการวิจัยที่จะตอบคำถามนี้ จะอยู่ในบทที่ 3 ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

เนื้อหาในบทนี้ จะกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัยซึ่งประกอบด้วยวิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง และการศึกษาการรับรู้เสียง นีกรู้คำ และระบุคำ

3.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัญหาในการฟังเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย โดยพิจารณาในแง่ของประสบการณ์ภาษาอังกฤษว่าจะมีผลต่อความสามารถในการฟังและการระบุคำของนักเรียนไทยหรือไม่ อย่างไร ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยจะต้องมีความแตกต่างกันในเรื่องของประสบการณ์ภาษาอังกฤษอย่างชัดเจน โดยจะแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง 1 กลุ่ม และนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ 1 กลุ่ม ซึ่งการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มนี้ ผู้วิจัยจะใช้แบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว โดยคัดเลือกจากประชากรที่เป็นนักเรียนไทยซึ่งมีพื้นฐานทางภาษาใกล้เคียงกัน กล่าวคือ มีการศึกษาอยู่ในระดับเดียวกัน โรงเรียนเดียวกัน นอกจากนี้ ยังใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษาอีก 1 กลุ่ม ซึ่งคัดเลือกโดยการสุ่มจากเจ้าของภาษาที่เป็นครูผู้สอนในโรงเรียนไทย เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบกับผลการระบุคำของนักเรียนไทยทั้ง 2 กลุ่ม สำหรับการสร้างแบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษเพื่อใช้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1.1 การสร้างแบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นเพื่อใช้ในงานวิจัยนี้ เป็นส่วนหนึ่งในโครงการวิจัยของ ผศ. ดร.สุดาพร ลักษณะนิยานาวิน ซึ่งวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ทางภาษากับความสามารถทางภาษาในแง่มุมต่างๆ ดังได้พิสูจน์แล้วว่า ประสบการณ์ทางภาษามีความสัมพันธ์กับการนี้กรู้คำ จากงานวิจัยของพนอเนือง สุทัศน์ ณ อยุธยา (2545) ซึ่งศึกษาแบบจำลองระบบคลังคำในผู้พูดทวิภาษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาที่สองสูงและต่ำ: การศึกษาการนี้กรู้คำเชิงทดลอง และงานวิจัยของปราณี โหมตหิรัญ (2548) ซึ่งศึกษาการแก้ความเข้าใจผิดในผู้พูดคนไทยและ

คนอเมริกัน: การศึกษาวิจัยปฏิบัติศาสตร์ข้ามวัฒนธรรม และวิจัยปฏิบัติศาสตร์ภาษาในระหว่าง ซึ่งในงานวิจัยดังกล่าวได้แสดงให้เห็นแล้วว่า กลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกโดยใช้แบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มประสบการณ์สูง และกลุ่มประสบการณ์ต่ำ มีพฤติกรรมทางภาษาที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้ โครงการนี้ยังสนใจความสามารถทางภาษาด้านอื่นๆ ของผู้เรียนภาษาที่สอง จึงได้มีการใช้แบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษในงานวิจัยในการศึกษาทางด้านเสียง (Rachada Pongpirat, 2011; เกศรา ตาลอิสาร, 2555) การวิจัยเกี่ยวกับการตีความความกำกวมทางวากยสัมพันธ์ในประโยคภาษาอังกฤษโดยนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ (สุวิชา ถาวร, 2555) งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและข้อผิดพลาดของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่างระดับกันในการสร้างคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายเท่ากับคำประสมในภาษาไทย (พิมลพรรณ วงศ์อร่าม, 2555)

แบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นโดยศึกษาแนวทางการสร้างแบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษจากงานวิจัยในอดีตที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น โดยได้มีการปรับข้อความบางข้อ เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ตรงตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้ และรูปแบบคำถามเพื่อให้สะดวกในการตอบและเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ อีกทั้งเพิ่มข้อความให้ตรงกับความเป็นจริงในปัจจุบัน เช่น เพิ่มคำถามที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ภาษาอังกฤษจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน

การตั้งคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์ภาษาอังกฤษ จะพิจารณาจากความเป็นไปได้ และโอกาสที่กลุ่มตัวอย่างจะได้สัมผัสกับภาษาอังกฤษ ได้แก่ การศึกษาในโรงเรียน (ในระบบ) การศึกษานอกโรงเรียน (นอกระบบ) และการศึกษาตามอัธยาศัย รวมทั้งประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบพิเศษเข้มข้น โดยครอบคลุมประสบการณ์ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งมีการคำนวณค่าน้ำหนักคะแนนจากความน่าจะเป็นที่นักเรียนจะมีโอกาสได้สัมผัสภาษาอังกฤษในแต่ละวัน โดยมีการแบ่งสัดส่วนของเวลาที่ใช้ในการเรียนและทำกิจกรรมอื่นๆ ได้ดังนี้

- 1) เวลาพักผ่อนและทำกิจกรรมอื่นๆ เป็นเวลา 12 ชั่วโมง
- 2) เรียนในโรงเรียนเป็นเวลา 7 ชั่วโมง แบ่งเป็น เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 ชั่วโมง และเรียนวิชาอื่นๆ 4 ชั่วโมง
- 3) เรียนพิเศษเป็นเวลา 2 ชั่วโมง

4) กิจกรรมเสริมการเรียนรู้ตามอัธยาศัยเป็นเวลา 3 ชั่วโมง

สรุปได้ว่า ในช่วงเวลา 24 ชั่วโมง นักเรียนจะมีโอกาสได้สัมผัสกับภาษาอังกฤษจากการเรียน วิชาภาษาอังกฤษในห้องเรียน การเรียนพิเศษ และการทำกิจกรรมเสริมการเรียนรู้ตามอัธยาศัย รวมเป็นเวลาประมาณ 8 ชั่วโมง

ส่วนรูปแบบของแบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานวิจัยนี้ เป็นคำถามปลายเปิด แบบให้เลือกตอบและเติมคำสั้นๆ แบบมาตราส่วนประเมินค่าโดยเรียงลำดับจากน้อยไปหามาก ตามความเป็นจริง 5 ระดับ ตั้งแต่ ไม่เคย น้อยมาก น้อย บ่อย และบ่อยมาก หลังจากนั้นจึงได้ทดลองใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างเล็กๆ ที่ไม่ใช่กลุ่มเดียวกับกลุ่มที่จะใช้ในงานวิจัยนี้แต่มีความคล้ายกันมาก เพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากงานวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับประสบการณ์ด้านการฟังเสียงภาษาอังกฤษ ดังนั้น หากผลการทดสอบฟังของกลุ่มตัวอย่างคลาดเคลื่อนจากสมมุติฐาน ก็จะพิจารณาคะแนนในข้อคำถามที่เกี่ยวกับการฟังอีกครั้ง

โครงสร้างของแบบสอบถามจะแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่ A, B และ C โดยในแต่ละตอนจะมีการให้นำหน้าคะแนนเป็นสัดส่วนประมาณเท่าๆ กัน โดยคะแนนเต็มของแบบสอบถามรวมทั้ง 3 ตอน เท่ากับ 333 คะแนนซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (ดูรายละเอียดแบบสอบถามในภาคผนวก ก)

1) คำถามตอน A เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษ และปริมาณการสัมผัสกับภาษาที่บ้าน ในโรงเรียน และผลสัมฤทธิ์จากอดีตจนถึงปัจจุบัน มีคำถามจำนวน 10 ข้อ รูปแบบคำถามเป็นแบบเติมคำและเลือกตอบตามความเป็นจริง ในส่วนของประวัติส่วนตัวของนักเรียน (คำถามข้อที่ 1 ถึง 4) จะไม่มีการให้นำหน้าคะแนน แต่จะให้คะแนนตั้งแต่ส่วนที่ถามเกี่ยวกับประสบการณ์ทางภาษาเป็นต้นไปโดยคะแนนเต็มในตอน A ตั้งแต่ข้อ 5 – 10 เท่ากับ 116 คะแนนหรือคิดเป็นสัดส่วนเท่ากับ 34.83% จากคะแนนรวมทั้งหมด

2) คำถามตอน B เป็นคำถามเกี่ยวกับปริมาณการสัมผัสภาษาอังกฤษในการเรียนทุกประเภท ทั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย จำนวน 25 ข้อ รูปแบบคำถามเป็นแบบให้ประเมินค่าความถี่ตามระดับมากน้อย โดยให้เลือก 5 ระดับ ได้แก่ ไม่เคย (0), น้อยมาก (1), น้อย (2), บ่อย (3) และบ่อยมาก (4) ตามลำดับโดยคะแนนเต็มในตอน B เท่ากับ 100 คะแนน คิดเป็นสัดส่วนเท่ากับ 30.03% จากคะแนนรวมทั้งหมด

3) คำถามตอน C เป็นคำถามเกี่ยวกับการสัมผัสกับภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้นจำนวน 4 ข้อ รูปแบบคำถามเป็นแบบเลือกตอบ และเติมคำสั้นๆ โดยคะแนนเต็มในตอน C เท่ากับ 117 คะแนน คิดเป็นสัดส่วนเท่ากับ 35.14% จากคะแนนรวมทั้งหมด

3.1.2 กระบวนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น งานวิจัยนี้จะใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทย ซึ่งจะคัดเลือกจากนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสงวนหญิง จังหวัดสุพรรณบุรี โดยให้นักเรียนทั้งระดับชั้น ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 284 คน ทำแบบสอบถามประสบการณ์ภาษาอังกฤษ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาให้น้ำหนักคะแนนตามที่กำหนดไว้ และจัดอันดับคะแนนโดยเรียงจากนักเรียนที่ได้คะแนนสูงที่สุดไปหาต่ำที่สุด แล้วคัดเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงที่สุด จำนวน 30 คน เพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง และคัดเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำที่สุดจำนวน 30 คน เพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ ดังนั้นจะได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทย 2 กลุ่ม ที่มีประสบการณ์ทางภาษาต่างกัน รวมทั้งสิ้นจำนวน 60 คน โดยมีช่วงคะแนนสูงสุดและต่ำสุดของนักเรียนทั้งหมด 284 คน ดังแสดงในตารางที่ 3.1 (ดูรายละเอียดคะแนนทั้งหมดในภาคผนวก ข)

ตารางที่ 3.1 ค่าคะแนนประสบการณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวนทั้งหมด 284 คน

ค่าคะแนน	คะแนน(เต็ม 333)	คะแนนคิดเป็น %
คะแนนสูงสุด	183	54.95
คะแนนต่ำสุด	24	7.21
คะแนนเฉลี่ย	110.63	33.22
มัธยฐาน	114	34.23
ฐานนิยม	130	39.04
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	27.45	

จากคะแนนแบบสอบถามประสพการณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนจำนวนทั้งหมด 284 คน เมื่อนำมาจัดเรียงอันดับคะแนน พบว่า คะแนนสูงสุดเท่ากับ 183 คะแนน หรือ 54.95% ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า คะแนนประสพการณ์ภาษาอังกฤษที่สูงที่สุดของนักเรียนก็ยังคงอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ในขณะที่คะแนนต่ำสุดเท่ากับ 24 คะแนน หรือ 7.21% ส่วนคะแนนเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมดเท่ากับ 110.63 หรือ 33.22% มัธยฐานเท่ากับ 114 หรือ 34.23% ฐานนิยมเท่ากับ 130 หรือ 39.04% และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 27.45

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนประสพการณ์ภาษาอังกฤษในแต่ละตอน พบว่า นักเรียนไทยส่วนใหญ่จะได้คะแนนในตอน A ซึ่งเป็นคะแนนจากผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้สูงที่สุด ถัดมาคือตอน B ซึ่งเป็นคะแนนที่เกี่ยวกับการสัมผัสภาษาในการเรียนทุกประเภท ส่วนคะแนนในตอน C ซึ่งเป็นคะแนนประสพการณ์ทางภาษาพิเศษแบบเข้มข้นได้คะแนนต่ำที่สุด ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 ค่าคะแนนประสพการณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวนทั้งหมด 284 คน โดยแบ่งเป็นตอน A, B และ C

ค่าคะแนน	ตอน A (เต็ม 116)		ตอน B (เต็ม 100)		ตอน C (เต็ม 117)	
	คะแนน	%	คะแนน	%	คะแนน	%
คะแนนสูงสุด	100	86.20	85	85.00	26	22.22
คะแนนต่ำสุด	0	0.00	7	7.00	0	0.00
คะแนนเฉลี่ย	68.04	58.70	39.99	39.99	2.60	2.22
มัธยฐาน	72	62.10	38.50	38.50	1	0.85
ฐานนิยม	76	65.50	44	44.00	0	0.00
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	16.75		14.45		3.24	

จากผลคะแนนประสพการณ์ของนักเรียนทั้งหมด 284 คน ในแต่ละตอน พบว่า นักเรียนไทยโรงเรียนแห่งนี้ ได้คะแนนประสพการณ์ภาษาอังกฤษสูงที่สุดจากคำถามในตอน A ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษที่บ้าน โรงเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ซึ่งเมื่อผู้วิจัยได้พิจารณาคะแนนในตอน A ของนักเรียนพบว่า คะแนนส่วนใหญ่จะได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา โดยคะแนน

สูงที่สุดจากคำถามในตอน A เท่ากับ 100 คะแนน หรือ 86.20% คะแนนต่ำสุดเท่ากับ 0 คะแนน หรือ 0.00% คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 68.04 คะแนน หรือ 58.70% ส่วนมัธยฐานอยู่ที่ 72 คะแนน หรือ 62.10% และฐานนิยมอยู่ที่ 76 คะแนน หรือ 65.50% โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 16.75

ส่วนคะแนนประสบการณ์ภาษาอังกฤษจากคำถามในตอน B ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับปริมาณการสัมผัสภาษาอังกฤษในการเรียนทุกประเภท ทั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ได้คะแนนมากเป็นอันดับรองจากตอน A โดยมีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 85 คะแนน หรือ 85% คะแนนต่ำสุดเท่ากับ 7 คะแนน หรือ 7% คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 39.99 คะแนน หรือ 39.99% มัธยฐานเท่ากับ 38.50 คะแนน หรือ 38.50% และฐานนิยมเท่ากับ 44 คะแนน หรือ 44% โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 14.45

ส่วนคะแนนประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่ได้จากคำถามในตอน C ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น พบว่า นักเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ได้คะแนนต่ำที่สุด เมื่อเทียบกับค่าคะแนนจากคำถามตอน A และตอน B โดยมีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 26 คะแนน หรือ 22.22% คะแนนต่ำสุดเท่ากับ 0 คะแนน หรือ 0% ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.60 คะแนน หรือ 2.22% มัธยฐานเท่ากับ 1 คะแนน หรือ 0.85% และฐานนิยมเท่ากับ 0 คะแนน หรือ 0.00% โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.24

จากการเปรียบเทียบผลคะแนนประสบการณ์ภาษาอังกฤษในคำถามแต่ละตอน แสดงให้เห็นว่า นักเรียนโรงเรียนแห่งนี้มีโอกาสสัมผัสภาษาอังกฤษในโรงเรียนหรือการเรียนในระบบมากที่สุด เนื่องจากได้คะแนนจากข้อคำถามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงที่สุดเป็นส่วนมาก รองลงมาคือ การเรียนพิเศษและการทำกิจกรรมเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองอื่นๆ ส่วนประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้นจะพบน้อยมาก และจะเห็นได้ว่าค่าฐานนิยมในคำถามตอน C เท่ากับ 0 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับประสบการณ์ภาษาอังกฤษพิเศษแบบเข้มข้นเลย

หลังจากการให้ค่าน้ำหนักคะแนนประสบการณ์แล้ว จะทำการจัดอันดับคะแนนโดยเรียงจากคะแนนสูงสุดไปหาต่ำสุดแล้ว ทำการคัดเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงที่สุด 30 อันดับแรก และคัดเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำที่สุด 30 อันดับสุดท้าย ซึ่งทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งมีค่าคะแนนภายในกลุ่มดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 ค่าคะแนนประสบการณ์ภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด 30 อันดับ กับกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำสุด 30 อันดับ (N = 333)

ค่าคะแนน	คะแนนสูงสุด 30 อันดับ		คะแนนต่ำสุด 30 อันดับ	
	คะแนน	%	คะแนน	%
คะแนนสูงสุด	183	54.95	73	21.92
คะแนนต่ำสุด	142	42.64	24	7.21
คะแนนเฉลี่ย	152.67	45.85	59.13	17.76
มัธยฐาน	149.5	44.89	64	19.22
ฐานนิยม	143	42.94	71	21.32
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	9.46		15.09	

จากค่าคะแนนของกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด พบว่า คะแนนสูงสุดภายในกลุ่มนี้เท่ากับ 183 คะแนน หรือ 54.95% คะแนนต่ำสุดเท่ากับ 142 คะแนน หรือ 42.64% คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 152.67 คะแนน หรือ 45.85% มัธยฐานเท่ากับ 149.5 คะแนน หรือ 44.89% ฐานนิยมเท่ากับ 143 คะแนน หรือ 42.94% และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.46 ส่วนคะแนนของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำสุด พบว่า คะแนนสูงสุดภายในกลุ่มนี้เท่ากับ 73 คะแนน หรือ 21.92% คะแนนต่ำสุดเท่ากับ 24 คะแนน หรือ 7.21% คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 59.13 คะแนน หรือ 17.76% มัธยฐานเท่ากับ 64 คะแนน หรือ 19.22% ฐานนิยมเท่ากับ 71 คะแนน หรือ 21.32% และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 15.09

เมื่อเปรียบเทียบผลคะแนนของทั้ง 2 กลุ่มที่ได้คัดเลือกมา จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนและไม่เหลื่อมซ้อนกัน คือ กลุ่มประสบการณ์สูง มีคะแนนระหว่าง 54.95% - 42.64% และกลุ่มประสบการณ์ต่ำมีคะแนนระหว่าง 21.92% - 7.21% โดยการกระจายของกลุ่มประสบการณ์ต่ำสูงกว่ากลุ่มประสบการณ์สูง คือ มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 15.09 ขณะที่กลุ่มประสบการณ์สูงมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.46 หากพิจารณาค่าคะแนนต่ำสุดในกลุ่มประสบการณ์สูง ซึ่งเท่ากับ 142 คะแนน เปรียบเทียบกับค่าคะแนนสูงสุดในกลุ่มต่ำ ซึ่งเท่ากับ 73 คะแนน จะพบว่ามีความแตกต่างกันอยู่ 69 คะแนน กล่าวคือ คะแนนสูงสุดของกลุ่มประสบการณ์ต่ำก็ยิ่งน้อยกว่าคะแนนต่ำสุดของกลุ่มประสบการณ์สูง (ดูรายละเอียดคะแนนของทั้ง 2 กลุ่มในภาคผนวก ค)

นอกจากนี้ สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษาซึ่งคัดเลือกโดยการสุ่มจากเจ้าของภาษาที่เป็นครูชาวต่างชาติที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนไทย เมื่อทำการคัดเลือกโดยสุ่มจำนวน 10 คน ได้แก่ ชาวอเมริกันจำนวน 5 คน ชาวอังกฤษจำนวน 2 คน ชาวนิวซีแลนด์จำนวน 2 คน และชาวออสเตรเลียจำนวน 1 คน อย่างไรก็ตาม แมื่กลุ่มเจ้าของภาษาที่ได้คัดเลือกมา 10 คนนี้ จะมาจากประเทศที่แตกต่างกัน และอาจมีสำเนียงที่แตกต่างกัน แต่ก็เป็นผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ทั้งหมด

3.2 การศึกษาการรับรู้เสียง นึกรู้คำ และระบุคำ

ในการทดสอบความสามารถในการฟังกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทย และเจ้าของภาษา โดยใช้เสียงภาษาอังกฤษเป็นตัวกระตุ้น (Stimuli) ผู้วิจัยได้เลือกใช้ภาษาอังกฤษในระดับคำ โดยให้เจ้าของภาษาเปล่งทีละคำ เพื่อควบคุมไม่ให้เกิดการคาดเดาคำจากบริบท ซึ่งเป็นปัจจัยที่อาจจะทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนได้ แล้วให้กลุ่มตัวอย่างเขียนตามคำบอก เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการนึกรู้คำ ผู้วิจัยจึงสร้างเครื่องมือขึ้นเป็นเสียงบันทึกชุดคำทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อเก็บข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ศึกษา

ใช้รายการคำ 2 พยางค์ โดยเลือกเฉพาะคำที่มีลักษณะทางสัทศาสตร์ของคำ ที่มีการกร่อนของเสียงสระในพยางค์เบา 3 เสียงตามที่ดาวเวอร์ (Dauer, 1993: 62) ได้กล่าวไว้ดังนี้

“Almost any vowel letter or group of letters may be pronounced as /ɪ/, /ə/ or /ɚ/ (before <r>) in unstressed syllables. Generally, the front vowels /i, ɪ, eɪ, ε/ (often spelled <i> or <e>) are reduced to /ɪ/ when they are unstressed; the low and back vowels /æ, ɑ, ɔ, ɒ, ʊ, u/ (often spelled <a>, <o>, <u>) are reduced to /ə/ when they are unstressed; and vowels followed by /r/ (often spelled <er>, <ar>, <or>, <ure>) are reduced to /ɚ/ when unstressed.”

จากคำกล่าวนี้ สรุปได้ว่า Dauer (1983) เสนอว่า สระกร่อนในพยางค์เบา เป็นสระกร่อน 3 เสียง ได้แก่

- 1) [ɪ] เป็นสระกร่อนที่เกิดจากพยางค์เบาที่แก่นพยางค์เป็นสระหน้า (front vowel) ได้แก่ /i, I, e, eI/
- 2) [ə] เป็นสระกร่อนที่เกิดจากพยางค์เบาที่มีแก่นพยางค์เป็นสระหน้า-ต่ำ (low – front vowel) และสระหลัง (back vowel) ได้แก่ /æ, α, ɔ, oU, U, u/
- 3) [ɝ] เป็นสระกร่อนที่เกิดจากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักมีแก่นพยางค์เป็นสระใดๆ ที่ตามด้วยเสียง /r/ ได้แก่ /er, ar, or, ure/

การคัดเลือกคำ จะคัดเลือกจากพจนานุกรมภาษาอังกฤษ “Collins COBUILD School Dictionary of American English” ที่มีกร่อนของเสียงสระเป็นเสียงใดเสียงหนึ่งใน 3 เสียงข้างต้น หลังจากนั้นได้นำรายการคำทั้งหมดให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนมัธยมสองแห่งในจังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งเป็นคนละกลุ่มกับนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทำการตรวจสอบว่าคำใดที่นักเรียนได้เคยเรียนรู้มาแล้ว เนื่องจากทั้งสองโรงเรียนเป็นโรงเรียนรัฐบาลซึ่งมีความใกล้เคียงกับโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นคัดเลือกคำที่ผ่านการตรวจสอบโดยนักเรียนสองกลุ่มนี้มาจำนวน 30 คำ แบ่งเป็นคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ, ə, ɝ] เสียงละ 10 คำ ในแต่ละ 10 คำนี้ จะแบ่งเป็นคำที่กร่อนพยางค์หน้า 5 คำ และกร่อนพยางค์หลัง 5 คำ และนำมาจัดเรียงแบบสุ่มโดยใช้โปรแกรม randomized win amp จากนั้นทำการบันทึกเสียงโดยเจ้าของภาษาสำเนียงอเมริกัน ทั้งนี้ เพราะคำอธิบายสระกร่อนเป็น 3 เสียงนี้ นำมาจากการศึกษาของ Dauer ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ด้านสัตวศาสตร์และสัตววิทยาชาวอเมริกัน โดยให้ผู้บันทึกเสียงอ่านรายการคำในใจก่อนบันทึกเสียง 1 รอบ แล้วบันทึกในห้องบันทึกเสียง 3 ครั้ง จากนั้นผู้วิจัยจะคัดเลือกคำที่มีการเปล่งเสียงได้ชัดเจนที่สุด 1 คำ แล้วนำไปลงโปรแกรม MPEG Layer3 Audio File โดยทำซ้ำให้เป็นคำละ 2 ครั้ง โดยมีการหยุดเว้นระยะระหว่างคำที่ซ้ำกัน 1 วินาที และหยุดเว้นระยะก่อนเริ่มคำถัดไป 1 นาที คำที่ใช้ทดสอบแสดงในตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 ชุดคำทดสอบ 30 คำ จากคำที่มีสระกร่อนเป็นสระ [ɪ, ə, ɜ]

ลำดับ	คำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ]		คำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ə]		คำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɜ]	
	คำ	เสียง	คำ	เสียง	คำ	เสียง
1	*effect	/ɪfɛkt/	agree	/əgri/	perhaps	/pər'haps/
2	*exam	/ɪg'zæm/	career	/kə'riə/	surprise	/sərpraiz/
3	*before	/bɪ'fɔr/	polite	/pə'laɪt/	forgive	/fərgɪv/
4	*erase	/ɪ'reɪs/	balloon	/bə'lun/	surround	/sə'raʊnd/
5	*prepare	/prɪ'pɛə/	machine	/mə'ʃɪn/	perceive	/pə'sɪv/
6	*cabbage	/kæbɪdʒ/	'album	/ælbəm/	'after	/æftə/
7	'ticket	/tɪkɪt/	'lesson	/lɛsən/	'grammar	/græmə/
8	*'diet	/daɪt/	'madam	/mædəm/	'modern	/mɒdən/
9	'actress	/æktrɪs/	'organ	/ɔrgən/	'lizard	/lɪzəd/
10	'office	/ɔfɪs/	'lemon	/lɛmə/	'error	/ɛrə/

*หมายเหตุ เนื่องจากคำทดสอบที่ใช้ในงานวิจัยนี้ได้คัดเลือกคำมาจากพจนานุกรม Collins COBUILD School Dictionary of American English และใช้การคัดเลือกคำตามเสียงสระกร่อนจากพจนานุกรมนี้ อย่างไรก็ตาม ในพจนานุกรมฉบับอื่น อาจใช้สัญลักษณ์แทนเสียงแตกต่างกัน เนื่องจากในพยางค์เบาของคำเหล่านี้ในบางสำเนียงสามารถออกเสียงได้มากกว่า 1 เสียงเช่นคำว่า effect บางสำเนียงอาจออกเสียงเป็น /ɛfɛkt/

3.2.2 วิธีการเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทย และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษา มีกระบวนการดังต่อไปนี้

1) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยทั้ง 2 กลุ่ม ให้ฟังเสียงบันทึกชุดคำ แล้วเขียนตามคำบอก (dictation task) และให้ความหมายของคำโดยเขียนเป็นภาษาไทย ลงในกระดาษคำตอบ ซึ่งการเก็บข้อมูลในกลุ่มนักเรียนจะทำในห้องปิด

2) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษา ทำเช่นเดียวกับนักเรียนไทย คือ เขียนตามคำบอก แต่ไม่ต้องให้ความหมายโดยการเก็บข้อมูลในกลุ่มเจ้าของภาษาจะทำการเก็บข้อมูลที่ละคน ในสถานที่แตกต่างกัน ซึ่งการเก็บข้อมูลในเจ้าของภาษาบางคนไม่ได้ทำในห้องปิด เนื่องจากสถานที่ไม่เอื้ออำนวย อย่างไรก็ตาม แม้งานวิจัยนี้จะมุ่งศึกษาปัญหาในการฟังของนักเรียนไทย แต่ในกระบวนการที่กลุ่มตัวอย่างต้องทำคือการเขียนตามคำบอก ซึ่งมี 2 ขั้นตอน คือ กระบวนการถอดรหัสข้อมูลเสียงหรือการรับรู้ และการเข้ารหัส หรือการสร้างรูป (ดังได้อธิบายไว้แล้วในหัวข้อ 2.2) กระบวนการดังกล่าวจะแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการระบุค่าของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาต่างกัน ดังรายละเอียดในบทที่ 4 ต่อไป

บทที่ 4

การรับรู้เสียง นิกรู้คำ และระบุนำของนักเรียนไทย

เนื้อหาในบทนี้ประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ประเภทการระบุนำ และข้อผิดพลาดในการระบุนำที่พบปรากฏในการระบุนำของนักเรียนไทยและเจ้าของภาษา

4.1 ประเภทการระบุนำ

ในงานวิจัยนี้ ได้เก็บข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง นักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ และเจ้าของภาษาฟังคำภาษาอังกฤษแล้วเขียนตามคำบอก (Dictation task) สำหรับนักเรียนไทยให้บอกความหมายของคำเป็นภาษาไทยกำกับ เพื่อใช้ประกอบการวิเคราะห์จำแนกข้อผิดพลาด ได้แก่ การสะกดคำผิด หรือระบุนำผิด ส่วนเจ้าของภาษาให้เขียนตามคำบอกเท่านั้น ผลที่ได้จากการระบุนำในกลุ่มเจ้าของภาษาจะนำมาใช้เป็นเกณฑ์เปรียบเทียบความสามารถในการระบุนำระหว่างนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงกับนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ ว่ากลุ่มใดจะมีความสามารถในการรับรู้เสียง นิกรู้คำ และระบุนำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากัน จึงจำเป็นต้องวิเคราะห์ผลการระบุนำของกลุ่มเจ้าของภาษาด้วย

เมื่อเก็บข้อมูลเสร็จสมบูรณ์แล้วได้จำนวนข้อมูลทั้งสิ้น 2,100 คำ แบ่งเป็น ข้อมูลจากนักเรียนไทยกลุ่มละ 900 คำ (30 คำ x 30 คน) จำนวน 2 กลุ่ม เท่ากับ 1,800 คำ และข้อมูลจากเจ้าของภาษาจำนวน 300 คำ (30 คำ x 10 คน) หลังจากนั้นจะจัดประเภทของข้อมูลคำที่ได้และวิเคราะห์ผลการระบุนำแต่ละประเภทของกลุ่มตัวอย่างทั้งในเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ แล้วนำมาเปรียบเทียบผลระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ตามลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ผลการวิจัย ได้แก่ จำแนกประเภทของการระบุนำ วิเคราะห์ผลการระบุนำ และเปรียบเทียบผลการระบุนำระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.1 การจำแนกประเภทของการระบุนำ

ในงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาปัญหาในการฟัง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างหรือผู้ฟังจะรับข้อมูลเสียงคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระ จากนั้นจะทำการวิเคราะห์เสียงที่ได้ยินว่าคำนั้นประกอบด้วยเสียงใดบ้าง แล้วทำการทาบเทียบเสียงที่ได้ยินกับคำที่มีอยู่ในคลังคำ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวเป็นขั้น

ของการถอดรหัสจากข้อมูลเสียง หลังจากนั้นผู้ฟังจะทำการเข้ารหัส เพื่อเปลี่ยนข้อมูลเสียงที่ได้ถอดรหัสแล้ว ให้ปรากฏออกมาเป็นรูปเขียน เนื่องจากผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำการเขียนตามคำบอก ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างจะต้องทำ 2 ขั้นตอน คือ รับสารหรือถอดรหัสข้อมูลเสียง และสื่อสารออกมาในรูปเขียน ซึ่งในขั้นของการสื่อสารนี้ จะแสดงให้เห็นถึงกระบวนการในการรับรู้เสียงและนี่ก็รู้คำ รวมทั้งพัฒนาการทางภาษาของผู้ฟังแต่ละคน ซึ่งหากผู้ฟังสามารถเขียนตามคำบอกได้ถูกต้องสมบูรณ์ ก็แสดงให้เห็นว่าผู้ฟังสามารถรับรู้เสียง และนี่ก็รู้คำนั้นๆ ได้ถูกต้องสมบูรณ์ แต่หากปรากฏข้อผิดพลาด ก็จะแสดงให้เห็นถึงความไม่สมบูรณ์ขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งของผู้ฟังขณะทำการถอดรหัสและเข้ารหัส

เมื่อผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างแล้ว จึงนำมาจัดจำแนกประเภทของการระบุคำ โดยการจัดประเภทของข้อมูลจะพิจารณาเฉพาะคำภาษาอังกฤษที่กลุ่มตัวอย่างเขียนตามคำบอก ส่วนการให้ความหมายเป็นภาษาไทยของนักเรียนไทยทั้ง 2 กลุ่ม จะใช้เพื่อประกอบการพิจารณาตัดสินว่าคำที่มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น จะจัดให้อยู่ในประเภทของการระบุคำประเภทใด เมื่อนำข้อมูลมาจัดประเภทจะสามารถจำแนกเป็นประเภทการระบุคำได้ 3 ประเภทใหญ่ๆ โดยแบ่งออกเป็นประเภทย่อยได้ 6 ประเภท ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ระบุคำได้ถูก

หมายถึง เขียนตามคำบอกได้ตรงกับคำทดสอบ แบ่งออกเป็นประเภทย่อยได้ 2 ประเภท ดังนี้

1.1) **ระบุคำได้ถูกและสะกดคำได้ถูก** หมายถึง เขียนตามคำบอกได้ตรงกับคำทดสอบและสะกดคำถูก เป็นการระบุคำได้ถูกต้องสมบูรณ์ ซึ่งผลของการระบุคำประเภทนี้จะใช้ในการทดสอบหาค่าทางสถิติ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการระบุคำระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม

1.2) **ระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด** หมายถึง เขียนคำได้ตรงกับคำทดสอบ แต่สะกดคำผิดบางตำแหน่งในคำ ซึ่งสำหรับนักเรียนไทย ข้อมูลที่จำแนกให้เป็นประเภทระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด จะพิจารณาจากความหมายที่ให้ร่วมด้วย โดยคำที่นักเรียนสะกดผิดจะต้องให้ความหมายของคำได้ถูกจึงจะนับเป็นการระบุคำได้ถูก เนื่องจากการสะกดคำผิดไม่ได้เป็นปัญหาที่เกิดจากการฟัง แต่เป็นปัญหาในการสะกดคำซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการการทาบเทียบเสียง กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างสามารถนี้รู้คำ และสามารถระบุคำได้ถูกต้องตรงกับคำทดสอบ แต่มีปัญหาในการสะกดคำ

2) ระบุคำผิด

หมายถึง เขียนตามคำบอกไม่ตรงกับคำทดสอบ แบ่งออกเป็นประเภทย่อยได้ 3 ประเภท ดังนี้

2.1) **ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำได้ถูก** หมายถึง เขียนคำไม่ตรงกับคำทดสอบ ซึ่งอาจเกิดจากการทาบทาบเสียงผิดเป็นคำอื่น หรือเกิดจากการคาดเดาเป็นคำอื่นที่มีเสียงใกล้เคียงกัน โดยเขียนผิดเป็นคำอื่นที่มีความหมายในภาษาอังกฤษ และสะกดคำนั้นได้ถูก

2.2) **ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด** หมายถึง เขียนคำไม่ตรงกับคำทดสอบ โดยเขียนเป็นคำอื่นที่มีความหมายในภาษาอังกฤษ แต่สะกดคำนั้นผิด

2.3) **ระบุคำผิดไม่เป็นคำ** (non – word) หมายถึง เขียนคำไม่ตรงกับคำทดสอบ และไม่มี ความหมายในภาษาอังกฤษ โดยอาจปรากฏเป็นลักษณะพยางค์ คือประกอบด้วยรูปพยัญชนะและรูปสระ หรือปรากฏเป็นรูปพยัญชนะเพียงรูปเดียว

3) ไม่ระบุคำ

หมายถึง ไม่สามารถเขียนตามคำบอกได้ โดยเว้นที่ว่างไว้ในกระดาษคำตอบ

จากการจำแนกประเภทการระบุคำข้างต้น จะขอยกตัวอย่างแสดงการระบุคำแต่ละประเภทดังต่อไปนี้

ตัวอย่างการระบุคำของกลุ่มตัวอย่างแต่ละประเภท: คำทดสอบคำว่า “office” /'ɒfɪs/

1. ระบุคำได้ถูก	สะกดคำถูก	office
	สะกดคำผิด	ofice
2. ระบุคำผิด	เป็นคำอื่นและสะกดคำถูก	obvious
	เป็นคำอื่นและสะกดคำผิด	offen
	ไม่เป็นคำ	orfet
3. ไม่ระบุคำ		-

หลังจากจำแนกประเภทการระบุคำของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม จะทำการวิเคราะห์ผลการระบุคำของกลุ่มตัวอย่างที่ละกลุ่ม แล้วจึงนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่ม ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.2 ผลการระบุค่าของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ผลการระบุค่าของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม จะวิเคราะห์ผลการระบุค่าตามประเภทการระบุค่าที่ได้จำแนกไว้ข้างต้น และเปรียบเทียบผลการระบุค่าที่มีสัณฐานแตกต่างกัน 3 เสียง ได้แก่ [ɛ], [ə] และ [ɔ] ของกลุ่มตัวอย่าง

จากผลการระบุค่า พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม มีการระบุค่าในประเภทใหญ่ทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ ระบุค่าได้ถูก ระบุค่าผิด และไม่ระบุค่า โดยกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มระบุค่าแต่ละประเภทเป็นสัดส่วนที่แตกต่างกันดังแสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ผลการระบุค่าแต่ละประเภทของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม

ความถี่ในการระบุค่า ประเภทการระบุค่า	กลุ่มตัวอย่าง					
	เจ้าของภาษา (N = 300)		นักเรียนกลุ่มสูง (N = 900)		นักเรียนกลุ่มต่ำ (N = 900)	
	คะแนน	%	คะแนน	%	คะแนน	%
1. ระบุค่าได้ถูก	295	98.33	563	62.56	234	26.00
2. ระบุค่าผิด	3	1.00	280	31.11	425	47.22
3. ไม่ระบุค่า	2	0.67	57	6.33	241	26.78

จากตารางที่ 4.1 จะเห็นได้ว่า ในประเภทระบุค่าได้ถูก กลุ่มเจ้าของภาษามีความถี่สูงที่สุดเท่ากับ 98.33% ลำดับถัดมาคือ นักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง เท่ากับ 62.56% ส่วนนักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำระบุได้น้อยที่สุดเท่ากับ 26.00% สำหรับประเภทระบุค่าผิด นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำมีความถี่ในการระบุค่าประเภทนี้มากที่สุดเท่ากับ 47.22% ลำดับถัดมาคือ นักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง เท่ากับ 31.11% ในขณะที่กลุ่มเจ้าของภาษาระบุค่าผิด 1.00% ส่วนประเภทไม่ระบุค่าพบว่า นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำไม่ระบุค่ามากที่สุดเท่ากับ 26.78% ลำดับถัดมาคือ นักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง เท่ากับ 6.33% และเจ้าของภาษาไม่ระบุค่าเพียง 0.67%

นอกจากนี้ หากพิจารณาผลการระบุค่าของแต่ละกลุ่มตัวอย่างพบว่า ผลการระบุค่าในกลุ่มเจ้าของภาษาและนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงเมื่อเรียงตามลำดับความถี่จากมากไปหาน้อย พบว่า ระบุค่าได้ถูกมากที่สุด ลำดับถัดมาคือระบุค่าผิด และไม่ระบุค่าน้อยที่สุด ซึ่งแตกต่างจากผลการระบุค่า

ของนักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำ ที่มีความถี่ในการระบุคำผิดมากที่สุด ลำดับถัดมาคือไม่ระบุคำ และระบุคำได้ถูกน้อยที่สุด

อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์การระบุคำในประเภทย่อย 6 ประเภท พบว่า นักเรียนไทยทั้ง 2 กลุ่มมีการระบุคำทุกประเภท ส่วนเจ้าของภาษามีการระบุคำ 4 ประเภท ดังแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 การระบุคำประเภทย่อยที่พบในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

ประเภทการระบุคำ		กลุ่มตัวอย่าง		
		เจ้าของภาษา	นักเรียนกลุ่มสูง	นักเรียนกลุ่มต่ำ
1. ระบุคำได้ถูก	สะกดคำถูก	✓	✓	✓
	สะกดคำผิด	✓	✓	✓
2. ระบุคำผิด	เป็นคำอื่นและสะกดคำถูก	✓	✓	✓
	เป็นคำอื่นและสะกดคำผิด	-	✓	✓
	ไม่เป็นคำ	-	✓	✓
3. ไม่ระบุคำ		✓	✓	✓

จากตารางที่ 4.2 เมื่อพิจารณาการระบุคำในประเภทย่อยจะเห็นว่า กลุ่มเจ้าของภาษามีการระบุคำ 4 ประเภท โดยประเภทที่ไม่พบในเจ้าของภาษาได้แก่ ระบุคำผิดและสะกดคำผิด และไม่พบประเภทระบุคำผิดไม่เป็นคำ ส่วนนักเรียนไทยทั้ง 2 กลุ่ม พบการระบุคำทุกประเภท โดยมีความถี่ในการระบุคำแตกต่างกัน โดยจะกล่าวรายละเอียดของแต่ละกลุ่มดังต่อไปนี้

4.1.2.1 ผลการระบุคำของเจ้าของภาษา

จากข้อมูลการระบุคำของเจ้าของภาษา พบว่า กลุ่มเจ้าของภาษามีการระบุคำทั้ง 3 ประเภท คือ ระบุคำได้ถูก ระบุคำผิด และไม่ระบุคำ ในกรณีระบุคำผิดนั้น พบประเภทย่อยเพียงประเภทเดียว คือ ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูกเท่านั้น ประเภทย่อยที่ไม่พบในกลุ่มเจ้าของภาษาได้แก่ ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด และระบุคำผิดไม่เป็นคำ ดังนั้น เมื่อจำแนกการระบุคำเป็นประเภทย่อย จะพบว่าเจ้าของภาษามีการระบุคำทั้งหมด 4 ประเภท ได้แก่ ระบุคำได้ถูกและสะกดคำถูก ระบุคำได้ถูก

แต่สะกดคำผิด ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก และไม่ระบุคำ โดยมีความถี่ในการระบุคำแต่ละประเภทดังแสดงในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ผลการระบุคำประเภทต่างๆ ของกลุ่มเจ้าของภาษา

ประเภทการระบุคำ		ความถี่ในการระบุ (%)	รวม(%)
1. ระบุคำได้ถูก	สะกดคำถูก	96.00	98.33
	สะกดคำผิด	2.33	
2. ระบุคำผิด	เป็นคำอื่นและสะกดคำถูก	1.00	1.00
	เป็นคำอื่นและสะกดคำผิด	-	
	ไม่เป็นคำ	-	
3. ไม่ระบุคำ		0.67	0.67

จากตารางพบว่า เจ้าของภาษาระบุคำได้ถูก 98.33% แบ่งเป็น สะกดคำถูก 96.00% และสะกดคำผิด 2.33% ซึ่งจากข้อมูลพบว่ามี การสะกดคำผิด 3 คำ ได้แก่ คำว่า career สะกดผิดเป็น carreer(1) คำว่า perceive สะกดผิดเป็น percieve(5) และคำว่า grammar สะกดผิดเป็น grammer(1) ส่วนกรณีระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูกเท่ากับ 1.00% โดยพบการระบุคำผิด 3 คำ ได้แก่ คำว่า cabbage ระบุผิดเป็น courage (1) คำว่า polite ระบุผิดเป็น collate(1) และ คำว่า lizard ระบุผิดเป็น blizzard(1) และไม่ระบุคำ 0.67% จำนวน 2 คำ ได้แก่ คำว่า madam(2) และ คำว่า error(1) เมื่อวิเคราะห์ผลการระบุคำตามการกร่อนของเสียงสระ 3 เสียง พบว่า เจ้าของภาษาระบุคำที่มีการกร่อนของเสียงสระแต่ละเสียง ดังแสดงในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ผลการระบุคำที่มีสระก่อนเป็นเสียง [ɪ], [ə] และ [ɔ] ของเจ้าของภาษา

ประเภทการระบุคำ		ความถี่ในการระบุคำที่สระก่อนเป็น 3 เสียง (%)		
		[ɪ]	[ə]	[ɔ]
1. ระบุคำได้ถูก	สะกดคำถูก	99.00	96.00	93.00
	สะกดคำผิด	0.00	1.00	6.00
	รวม	99.00	97.00	99.00
2. ระบุคำผิด	เป็นคำอื่นและสะกดคำถูก	1.00	1.00	1.00
	เป็นคำอื่นและสะกดคำผิด	0.00	0.00	0.00
	ไม่เป็นคำ	0.00	0.00	0.00
	รวม	1.00	1.00	1.00
3. ไม่ระบุคำ		0.00	2.00	0.00

เมื่อวิเคราะห์ผลการระบุคำที่มีสระก่อนแต่ละเสียงโดยพิจารณาในประเภทย่อย พบว่าเจ้าของภาษาสามารถระบุคำที่มีสระก่อนเป็นเสียง [ɪ] ได้มากที่สุดเท่ากับ 99.00% โดยระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก 1.00% ลำดับที่สองคือระบุคำที่สระก่อนเป็นเสียง [ə] ได้เท่ากับ 96.00% อีก 4.00% แบ่งเป็นระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด 1.00% ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก 1.00% และไม่ระบุคำ 2.00% ส่วนลำดับสุดท้ายคือ คำที่สระก่อนเป็นเสียง [ɔ] ระบุได้ถูกน้อยที่สุดเท่ากับ 93.00% อีก 7.00% แบ่งเป็นระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด 6.00% และระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำได้ถูก 1.00% อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาผลการระบุคำในประเภทใหญ่ 3 ประเภท พบว่า เจ้าของภาษาสามารถระบุคำที่สระก่อนเป็นเสียง [ɪ] และ [ɔ] ได้ถูกตรงกับคำทดสอบเท่ากัน คือ 99.00% แต่ในคำที่สระก่อนเป็นเสียง [ɔ] มีการสะกดคำผิดอยู่ 6.00% ส่วนคำที่สระก่อนเป็นเสียง [ə] พบการระบุทั้ง 4 ประเภท และเป็นเสียงเดียวที่เจ้าของภาษาบางส่วนหลีกเลี่ยงการตอบโดยไม่ระบุคำ

4.1.2.2 ผลการระบุค่านักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

จากข้อมูลการระบุค่านักเรียนกลุ่มนี้ พบการระบุค่าในประเภทย่อยทุกประเภท โดยมีผลการระบุค่าได้ถูกและสะกดคำได้ถูกมากที่สุด ลำดับถัดมาคือระบุค่าผิด และไม่ระบุค่าน้อยที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ผลการระบุค่าประเภทต่างๆ ของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

ประเภทการระบุค่า		ความถี่ในการระบุ (%)	รวม (%)
1. ระบุค่าได้ถูก	สะกดคำถูก	56.89	62.56
	สะกดคำผิด	5.67	
2. ระบุค่าผิด	เป็นคำอื่นและสะกดคำถูก	23.67	31.11
	เป็นคำอื่นและสะกดคำผิด	1.00	
	ไม่เป็นคำ	6.44	
3. ไม่ระบุค่า		6.33	6.33

จากผลการระบุค่านักเรียนกลุ่มสูง พบว่าสามารถระบุค่าได้ถูกมากที่สุดเท่ากับ 62.56% แบ่งเป็น สะกดคำถูก 56.89% และสะกดคำผิด 5.67% ลำดับถัดมาคือระบุค่าผิด 31.11% แบ่งเป็น ระบุผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก 23.67% ผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด 1.00% และผิดไม่เป็นคำ 6.44% และไม่ระบุค่า 6.33% เมื่อวิเคราะห์ผลการระบุค่าตามการร่อนของเสียงสระ 3 เสียง พบว่านักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงระบุค่าที่มีการร่อนของเสียงสระแต่ละเสียง ดังแสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ผลการระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ], [ə] และ [ɔ] ของนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

ประเภทการระบุคำ		ความถี่ในการระบุคำที่มีสระกร่อนเป็น 3 เสียง (%)		
		[ɪ]	[ə]	[ɔ]
1. ระบุคำได้ถูก	สะกดคำถูก	60.33	57.33	53.00
	สะกดคำผิด	4.33	4.67	8.00
	รวม	64.66	62.00	61.00
2. ระบุคำผิด	เป็นคำอื่นและสะกดคำถูก	25.00	25.00	21.00
	เป็นคำอื่นและสะกดคำผิด	2.33	0.33	0.33
	ไม่เป็นคำ	4.67	5.67	9.00
	รวม	32.00	31.00	30.33
3. ไม่ระบุคำ		3.33	7.00	8.67

เมื่อวิเคราะห์ผลการระบุคำที่มีสระกร่อนแต่ละเสียงโดยพิจารณาในประเภทย่อยพบว่า นักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงสามารถระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ] ได้มากที่สุดเท่ากับ 60.33% ระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด 4.33% ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก 25.00% ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด 2.33% ระบุคำผิดไม่เป็นคำ 4.67% และไม่ระบุคำ 3.33% ลำดับถัดมาคือเสียง [ə] โดยระบุคำได้ถูกและสะกดคำถูกเท่ากับ 57.33% ระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด 4.67% ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก 25.00% ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด 0.33% ระบุคำผิดไม่เป็นคำ 5.67% และไม่ระบุคำ 7.00% ส่วนลำดับสุดท้ายคือ คำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɔ] ระบุได้ถูกน้อยที่สุด โดยระบุคำได้ถูกและสะกดคำถูกเท่ากับ 53.00% ระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด 8.00% ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก 21.00% ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด 0.33% ระบุคำผิดไม่เป็นคำ 9.00% และไม่ระบุคำ 8.67%

จากผลการระบุคำของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง พบว่า นักเรียนกลุ่มนี้สามารถระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ] ได้มากที่สุด โดยพบความถี่ในการระบุคำในเสียงนี้สูงกว่าอีก 2 เสียง ทั้งประเภทระบุคำได้ถูก และระบุคำผิด ส่วนการไม่ระบุคำในเสียงนี้มีน้อยที่สุด ซึ่งตรงข้ามกับ

คำที่สระก่อนเป็นเสียง [๑] ซึ่งนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงระบุได้ถูกน้อยที่สุด และระบุผิดน้อยที่สุด เช่นเดียวกันเมื่อเปรียบเทียบกับอีก 2 เสียง แต่ไม่ระบุคำในเสียงนี้มากที่สุดนอกจากนี้ ยังพบการระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด และระบุคำผิดไม่เป็นคำสูงสุดในเสียงนี้ด้วย จึงสามารถสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงสามารถระบุคำที่สระก่อนเป็นเสียง [ɛ] ได้ดีที่สุด ลำดับถัดมาคือเสียง [๑] แต่มีปัญหาในการระบุคำที่สระก่อนเป็นเสียง [๑] มากที่สุด

4.1.2.3 ผลการระบุคำของนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

จากผลการระบุคำของนักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำ พบการระบุคำในประเภทย่อยทุกประเภท เช่นเดียวกับนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง โดยพบว่านักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำมีการระบุคำผิดมากที่สุด ลำดับถัดมาคือไม่ระบุคำ และระบุคำได้ถูกน้อยที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ผลการระบุคำประเภทต่างๆ ของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

ประเภทการระบุคำ		ความถี่ในการระบุ (%)	รวม (%)
1. ระบุคำได้ถูก	สะกดคำถูก	18.44	26.00
	สะกดคำผิด	7.56	
2. ระบุคำผิด	เป็นคำอื่นและสะกดคำถูก	19.33	47.22
	เป็นคำอื่นและสะกดคำผิด	3.11	
	ไม่เป็นคำ	24.78	
3. ไม่ระบุคำ		26.78	26.78

จากผลการระบุคำของนักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำ พบว่ามีการระบุคำผิดมากที่สุด เท่ากับ 47.22% แบ่งเป็น ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก 19.33% ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด 3.11% และระบุคำผิดไม่เป็นคำ 24.78% ถัดมาคือไม่ระบุคำ เท่ากับ 26.78% และ ระบุคำได้ถูกน้อยที่สุด เท่ากับ 26.00% แบ่งเป็น สะกดคำถูก 18.44% และสะกดคำผิด 7.56% เมื่อวิเคราะห์ผลการระบุคำตามการร่อนของเสียงสระ 3 เสียง พบว่ามีการระบุคำแต่ละเสียงดังแสดงในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ผลการระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ], [ə] และ [ɔ] ของนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

ประเภทการระบุคำ		ความถี่ในการระบุคำที่สระกร่อนเป็น 3 เสียง (%)		
		[ɪ]	[ə]	[ɔ]
1. ระบุคำได้ถูก	สะกดคำถูก	21.00	13.67	20.67
	สะกดคำผิด	7.00	4.00	11.67
	รวม	28.00	17.67	32.34
2. ระบุคำผิด	เป็นคำอื่นและสะกดคำถูก	15.33	23.67	19.00
	เป็นคำอื่นและสะกดคำผิด	7.00	2.00	0.33
	ไม่เป็นคำ	28.33	22.67	23.33
	รวม	50.66	48.34	42.66
3. ไม่ระบุคำ		21.33	34.00	25.00

เมื่อวิเคราะห์ผลการระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง 3 เสียง พบว่า นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำ ระบุคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ɔ] ได้ถูกมากที่สุด เท่ากับ 32.34% แบ่งเป็น สะกดคำถูก 20.67% และ สะกดคำผิด 11.67% ลำดับถัดมาคือเสียง [ɪ] เท่ากับ 28.00% แบ่งเป็น สะกดคำถูก 21.00% และ สะกดคำผิด 7.00% ส่วนเสียง [ə] ระบุได้น้อยที่สุด เท่ากับ 17.67% แบ่งเป็น สะกดคำถูก 13.67% และสะกดคำผิด 4.00% กรณีระบุคำผิด พบว่า ระบุคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ɪ] ผิดมากที่สุด แบ่งเป็น ผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก 15.33% ผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด 7.00% และผิดไม่เป็นคำ 28.33% เสียงที่ระบุผิดมากเป็นลำดับถัดมาคือเสียง [ə] เท่ากับ 48.34% แบ่งเป็น ผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก 23.67% ผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด 2.00% และผิดไม่เป็นคำ 22.67% ส่วนเสียง [ɔ] เท่ากับ 42.66% แบ่งเป็น ผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก 19.00% ผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด 0.33% และผิดไม่เป็นคำ 23.33% นอกจากนี้ พบว่าเสียงที่นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำไม่ระบุมากที่สุดได้แก่เสียง [ə] ลำดับถัดมาคือเสียง [ɔ] และเสียง [ɪ] ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์ผลการระบุคำในประเภทใหญ่ 3 ประเภทพบว่า นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำ สามารถระบุคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ɔ] ได้ตรงกับคำทดสอบมากที่สุด แต่มีปัญหาในการสะกดคำประเภทนี้มากกว่าคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ɪ] จึงสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มประสบการณ์

ต่ำสามารถระบุคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ə] ได้มากที่สุด แต่มีปัญหาในการสะกดคำ ลำดับถัดมาคือคำที่กร่อนเป็นเสียง [ɪ] แต่พบการสะกดคำผิดน้อยกว่าเสียง [ə] และพบว่านักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ต่ำมีปัญหาในการระบุคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ə] มากที่สุด โดยพบว่าไม่ระบุคำมากที่สุด ลำดับถัดมาคือระบุคำผิด และระบุคำได้ถูกน้อยที่สุด

4.1.3 เปรียบเทียบผลการระบุคำของนักเรียนไทยกับเจ้าของภาษา

จากผลการระบุคำของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มข้างต้น จะนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่ม โดยใช้ผลการระบุคำของกลุ่มเจ้าของภาษาเป็นเกณฑ์ ในการเปรียบเทียบผลการระบุคำของกลุ่มตัวอย่าง จะทำการเปรียบเทียบทีละคู่ ได้แก่ ระหว่างกลุ่มเจ้าของภาษากับนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง ระหว่างกลุ่มเจ้าของภาษากับนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ และระหว่างนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงกับนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ผลการระบุคำประเภทย่อย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกัน 3 กลุ่ม

ความถี่ในการระบุคำ (%)		กลุ่มตัวอย่าง		
		เจ้าของภาษา (N = 300)	นักเรียนกลุ่มสูง (N = 900)	นักเรียนกลุ่มต่ำ (N = 900)
ประเภทการระบุ 1. ระบุคำ ได้ถูก	สะกดคำถูก	96.00	56.89	18.44
	สะกดคำผิด	2.33	5.67	7.56
2. ระบุ คำผิด	เป็นคำอื่นและสะกดคำถูก	1.00	23.67	19.33
	เป็นคำอื่นและสะกดคำผิด	-	1.00	3.11
	ไม่เป็นคำ	-	6.44	24.78
3. ไม่ระบุคำ		0.67	6.33	26.78

จากตารางแสดงการเปรียบเทียบผลการระบุคำของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม จะได้ทำการเปรียบเทียบการระบุคำโดยใช้ผลการระบุคำของกลุ่มเจ้าของภาษาเป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบทีละคู่ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

4.1.3.1 การเปรียบเทียบผลการระบุคำระหว่างกลุ่มเจ้าของภาษากับนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

จากผลการระบุคำของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มนี้ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันพบว่า ทั้ง 2 กลุ่มมีแนวโน้มในการระบุคำไปในทางเดียวกัน คือ ระบุคำได้ถูกมากที่สุด ลำดับถัดมาคือระบุคำผิด และไม่ระบุคำน้อยที่สุด แต่เมื่อพิจารณาผลการระบุคำในประเภทย่อย พบว่ามีความแตกต่างกัน คือ พบการระบุคำในกลุ่มเจ้าของ 4 ประเภท ได้แก่ ระบุคำได้ถูกและสะกดคำถูก ระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก และไม่ระบุคำ ไม่พบการระบุคำผิดและสะกดคำผิด และไม่พบการระบุคำผิดไม่เป็นคำ ในขณะที่นักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงพบการระบุคำในประเภทย่อยทุกประเภท

นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบผลการระบุคำที่มีสระกร่อนเป็น 3 เสียง พบว่า เจ้าของภาษาสามารถระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɛ] และ [ə] ได้มากที่สุดเท่ากัน แต่มีปัญหาในการสะกดคำในเสียง [ə] ในขณะที่ไม่มีปัญหาในการสะกดคำเสียง [ɛ] ส่วนเสียงที่ระบุได้ถูกน้อยที่สุดคือเสียง [ə] ในขณะที่นักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงระบุคำที่มีการกร่อนเป็นเสียง [ɛ] ได้ถูกมากที่สุด ลำดับถัดมาคือเสียง [ə] และเสียง [ə] น้อยที่สุด โดยพบว่ามีปัญหาในการสะกดคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ə] เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

4.1.3.2 การเปรียบเทียบผลการระบุคำระหว่างกลุ่มเจ้าของภาษากับนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

จากผลการระบุคำของนักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับกลุ่มเจ้าของภาษา พบว่า มีผลการระบุคำแตกต่างกัน โดยเจ้าของภาษาสามารถระบุคำได้ถูกมากที่สุด ลำดับถัดมาคือระบุคำผิด และไม่ระบุคำน้อยที่สุด ในขณะที่นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำระบุคำผิดมากที่สุด ลำดับถัดมาคือไม่ระบุคำ และสามารถระบุคำได้ถูกน้อยที่สุด เมื่อพิจารณาผลการระบุคำในประเภทย่อย พบว่ามีความแตกต่างกัน คือ พบการระบุคำในกลุ่มเจ้าของ 4 ประเภท ดังกล่าวข้างต้น ในขณะที่นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำพบการระบุคำในประเภทย่อยทุกประเภท

นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบผลการระบุคำที่มีสระกร่อนเป็น 3 เสียง พบว่า เจ้าของภาษากับนักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำมีผลการระบุคำที่แตกต่างกัน โดยเจ้าของภาษาสามารถระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɛ] และเสียง [ə] ได้มากที่สุดเท่ากัน ส่วนเสียง [ə] ระบุได้ถูกน้อยที่สุดในขณะที่นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำสามารถระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ə] ได้มากที่สุด ลำดับถัดมาคือเสียง [ɛ] และ [ə] ตามลำดับอย่างไรก็ตามพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มนี้มีปัญหาในการสะกดคำที่

สระกร่อนเป็นเสียง [๑] เช่นเดียวกัน และไม่ระบุค่าที่สระกร่อนเป็นเสียง [๑] มากที่สุดเช่นเดียวกันแต่ถือเป็นสัดส่วนที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนใน 2 กลุ่มนี้

4.1.3.3 การเปรียบเทียบผลการระบุค่าระหว่างนักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงกับต่ำ

จากการเปรียบเทียบผลการระบุค่าระหว่างนักเรียนไทยกลุ่มประสบการณ์สูง และกลุ่มประสบการณ์ต่ำ พบว่า ผลการระบุค่ามีความแตกต่างกัน คือ กลุ่มสูงมีผลการระบุค่าได้ถูกมากที่สุด ลำดับถัดมาคือระบุค่าผิด และไม่ระบุค่าน้อยที่สุด ในขณะที่กลุ่มต่ำมีผลการระบุค่าผิดมากที่สุด ลำดับถัดมาคือไม่ระบุค่า และระบุค่าได้ถูกน้อยที่สุด และเมื่อใช้ผลการระบุค่าของกลุ่มเจ้าของภาษาเป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบความสามารถในการระบุค่าของนักเรียนไทยทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า นักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงมีความสามารถในการระบุค่าได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่านักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำและเมื่อพิจารณาการระบุค่าในประเภทย่อย ซึ่งทั้ง 2 กลุ่มมีการระบุค่าทุกประเภทเช่นเดียวกัน แต่มีความถี่ในการระบุค่าแต่ละประเภทแตกต่างกัน

นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบผลการระบุค่าที่มีสระกร่อนเป็น 3 เสียง พบว่าในประเภทระบุค่าได้ถูกและสะกดคำถูก กลุ่มสูงสามารถระบุค่าที่สระกร่อนเป็นเสียง [ɛ] ได้มากที่สุด ลำดับถัดมาคือเสียง [๑] และ [๑] ตามลำดับ ส่วนกลุ่มต่ำสามารถระบุค่าที่สระกร่อนเป็นเสียง [๑] ได้มากที่สุดเช่นเดียวกัน ลำดับถัดมาคือเสียง [ɛ] และ [๑] ตามลำดับ และยังพบว่าทั้ง 2 กลุ่ม มีปัญหาในการสะกดคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [๑] เช่นเดียวกัน ส่วนกรณีหลีกเลี่ยงตอบโดยไม่ระบุค่า ในกลุ่มสูงพบในเสียง [๑] มากที่สุด ส่วนกลุ่มต่ำพบในเสียง [๑] มากที่สุด

เมื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบผลการระบุค่าประเภทย่อย 6 ประเภทระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า เจ้าของภาษาสามารถระบุค่าได้ถูกและสะกดคำถูกมากที่สุด ลำดับถัดมาคือนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง และนักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำ ในทางตรงกันข้าม การระบุค่าอีก 5 ประเภทย่อยซึ่งเป็นข้อผิด (จะกล่าวรายละเอียดในหัวข้อที่ 4.2) พบว่า นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำมีความถี่ในการระบุค่ามากที่สุด ลำดับถัดมาคือนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง และเจ้าของภาษา ยกเว้นประเภทระบุค่าผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก ซึ่งนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงมีความถี่ในการระบุค่ามากที่สุด นอกจากนี้ พบว่า นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำมีความถี่ในการไม่ระบุค่ามากที่สุดเมื่อเทียบกับประเภท

อื่น ส่วนประเภทการระบุคำที่ปรากฏน้อยที่สุดในนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ได้แก่ การระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด

นอกจากนี้ หากวิเคราะห์ความสามารถในการระบุคำของกลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาในแง่ของเสียงสระที่ถูกกร่อนเป็นสระ 3 เสียง ได้แก่ [ɪ][ə] และ [ɔ] พบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถระบุคำที่มีการกร่อนของเสียงสระแตกต่างกันดังแสดงในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ผลการระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ][ə] และ [ɔ] ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกัน 3 กลุ่ม

ประเภทการระบุ	ความถี่(%)		กลุ่มตัวอย่าง						
	เจ้าของภาษา (N = 300)			นักเรียนกลุ่มสูง (N = 900)			นักเรียนกลุ่มต่ำ (N = 900)		
	[ɪ]	[ə]	[ɔ]	[ɪ]	[ə]	[ɔ]	[ɪ]	[ə]	[ɔ]
1. ระบุคำได้ถูก	99.00	97.00	99.00	64.66	62.00	61.00	28.00	17.67	32.34
2. ระบุคำผิด	1.00	1.00	1.00	32.00	31.00	30.33	50.66	48.34	42.66
3. ไม่ระบุคำ	-	2.00	-	3.33	7.00	8.67	21.33	34.00	25.00

จากตารางที่ 4.10 พบว่ากลุ่มเจ้าของภาษาสามารถระบุคำได้ถูกมากที่สุด โดยมีการระบุคำผิดและไม่ระบุคำเป็นสัดส่วนที่น้อยมาก ส่วนนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงระบุคำที่กร่อนเป็นเสียง [ɪ] ได้มากที่สุด ลำดับถัดมาคือเสียง [ə] และ [ɔ] ตามลำดับ ทั้งประเภทระบุคำได้ถูกและระบุคำผิด แต่ไม่สามารถระบุคำที่มีการกร่อนของเสียงสระเป็นเสียง [ɔ] มากที่สุด ลำดับถัดมาคือ [ə] และ [ɪ] แสดงว่านักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงสามารถรับรู้เสียง นี้รู้คำ และระบุคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ɪ] ได้มากกว่าเสียงอื่น และมีปัญหาในการรับรู้เสียง นี้รู้คำ และระบุคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ə] จึงหลีกเลี่ยงการตอบมากที่สุด ในขณะที่นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำระบุคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ə] ได้มากที่สุด ลำดับถัดมาคือเสียง [ɪ] และ [ə] ระบุคำผิดในคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ɪ] มากที่สุด ลำดับถัดมาคือเสียง [ə] และ [ɔ] เช่นเดียวกับนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง แต่ไม่ระบุคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ə] มากที่สุด ลำดับถัดมาคือเสียง [ɔ] และ [ɪ] แสดงว่า นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำสามารถรับรู้เสียง นี้รู้คำ และระบุคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ɔ] ได้มากกว่าเสียงอื่น และมีปัญหาในการรับรู้เสียง นี้รู้คำ และระบุ

คำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ə] จึงหลีกเลี่ยงการตอบมากที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบผลการระบุนำที่สระกร่อนเป็นเสียง 3 เสียง พบว่า คำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ɛ] เป็นคำที่พบปัญหาในการระบุนำน้อยที่สุด ส่วนคำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ə] พบปัญหามากที่สุด ในขณะที่คำที่สระกร่อนเป็นเสียง [ə] พบปัญหาในด้านการสะกดคำมากที่สุด โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มจะมีการสะกดคำผิดในเสียงนี้มากกว่าอีก 2 เสียง

4.1.4 สรุปผลการระบุนำของนักเรียนไทยและเจ้าของภาษา

จากผลการวิเคราะห์และเปรียบเทียบการระบุนำในนักเรียนไทยและเจ้าของภาษา พบว่า นักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงมีแนวโน้มในการระบุนำได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่านักเรียนไทยกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ คือ เจ้าของภาษาและนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงมีผลการระบุนำได้ถูกมากที่สุด ลำดับถัดมาคือระบุนำผิด และไม่ระบุนำน้อยที่สุด เช่นเดียวกันรวมทั้งค่าความถี่ที่นักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงระบุนำได้ถูกก็มีสัดส่วนใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มต่ำ ในขณะที่นักเรียนกลุ่มต่ำมีผลการระบุนำผิดมากที่สุด ลำดับถัดมาคือไม่ระบุนำ และระบุนำได้ถูกน้อยที่สุด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ว่าเจ้าของภาษาจะระบุนำได้ถูกสูงสุด โดยนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงจะสามารถระบุนำได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ส่วนนักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำไม่สามารถระบุนำได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา อย่างไรก็ตาม เมื่อนำผลที่กลุ่มตัวอย่างสามารถระบุนำได้ถูกสมบูรณ์ (ระบุนำได้ถูกและสะกดคำถูก) มาวิเคราะห์ความแตกต่างโดยค่าทางสถิติ พบว่า ค่าเฉลี่ยของตัวแปรทั้ง 3 กลุ่ม แตกต่างกันหลายคู่ จึงทำการทดสอบรายคู่ ปรากฏผลการทดสอบรายคู่ ดังแสดงในตารางที่ 4.11 ซึ่งสรุปได้ว่า ความสามารถในการระบุนำของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ความเชื่อมั่นเท่ากับหรือมากกว่า 95% ($P = 0.000$)

ตารางที่ 4.11 ค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่างโดยแสดงการเปรียบเทียบรายคู่

กลุ่มตัวอย่าง	\bar{x}	เจ้าของภาษา	นักเรียนกลุ่มสูง	นักเรียนกลุ่มต่ำ
เจ้าของภาษา	28.80		11.73*	23.27*
นักเรียนกลุ่มสูง	17.07	-11.73*		11.53*
นักเรียนกลุ่มต่ำ	5.53	-23.27*	-11.53*	

4.2 ข้อผิดพลาดในการระบุค่าของกลุ่มตัวอย่าง

จากการจำแนกประเภทของข้อมูล พบว่ามีข้อผิดพลาดที่ปรากฏในการระบุค่า 5 ชนิด ได้แก่ ระบุค่าได้ ถูกแต่สะกดคำผิด ระบุค่าผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก ระบุค่าผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด ระบุค่าผิดไม่เป็นคำ และไม่ระบุค่า ซึ่งในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดแต่ละชนิด จะใช้แนวทางการวิเคราะห์แตกต่างกัน ดังแสดงในรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.1 การระบุค่าได้ถูกแต่สะกดคำผิด

เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในระดับรูปเขียน (Orthographical level) เกิดจากปัญหาในการสะกดคำภาษาอังกฤษ หรือเกิดจากการที่ผู้เรียนยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับกฎการสะกดคำนั้น แต่ไม่ได้เกิดจากปัญหาในการฟังและทาบเทียบเสียงผิด การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการสะกดคำจะพิจารณาโครงสร้างคำ และสัทลักษณะของคำที่สะกดผิดเปรียบเทียบกับคำทดสอบ จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถจำแนกลักษณะการสะกดคำผิดได้เป็น 4 ลักษณะใหญ่ๆ ได้แก่ การละรูป การเขียนรูปเกิน การแทนที่รูปเดิม และการสลับตำแหน่ง และจำแนกเป็นลักษณะย่อยดังแสดงในตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 ลักษณะการสะกดคำผิดที่พบในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม

ลักษณะการสะกดคำผิด		กลุ่มตัวอย่าง	เจ้าของภาษา	นักเรียนกลุ่มสูง	นักเรียนกลุ่มต่ำ	ตัวอย่าง	
						คำทดสอบ	คำที่ระบุ
1. ละรูป	พยัญชนะควบกล้ำ	-	+	+	surprise	surpise	
	พยัญชนะรูปเดี่ยวสองตัวติดกัน	-	+	+	cabbage	cabage	
	พยัญชนะท้ายของพยางค์	-	+	+	ticket	tiket	
	สระ	-	+	+	perceive	percive	
2. เขียนรูปเกิน	พยัญชนะต้น	-	-	+	diet	driet	
	พยัญชนะระหว่างพยางค์	+	+	+	office	off fice	
	พยัญชนะท้ายของพยางค์	-	+	+	machine	matchine	
	สระ	-	+	+	diet	diaet	

ลักษณะการสะกดคำผิด		กลุ่มตัวอย่าง	เจ้าของภาษา	นักเรียนกลุ่มสูง	นักเรียนกลุ่มต่ำ	ตัวอย่าง	
						คำทดสอบ	คำที่ระบุ
3. แทนที่รูปเดิม	พยัญชนะต้น	-	+	+	ticket	ticget	
	สระ	+	+	+	balloon	bolloon	
	พยัญชนะท้ายของพยางค์	-	+	+	actress	atress	
4. สลับตำแหน่ง	สระสองรูปที่อยู่ติดกัน	+	+	+	perceive	percieve	
	สระเรียงกับพยัญชนะท้ายพยางค์	-	+	+	prepare	prepaer	

จากตารางที่ 4.12 เห็นได้ว่า เจ้าของภาษามีการสะกดคำผิด 3 ประเภท โดยพบประเภทละ 1 คำทดสอบ ได้แก่ เขียนรูปพยัญชนะเกินในช่วงรอยต่อระหว่างพยางค์ พบในคำว่า “career” โดยสะกดเป็น “carreer” แทนที่รูปสระเดิมด้วยรูปอื่น พบในคำว่า “grammar” โดยสะกดเป็น “grammer” และ สลับตำแหน่งระหว่างสระสองเสียงที่อยู่ติดกัน พบในคำว่า “perceive” โดยสะกดเป็น “percieve” ซึ่งในการสะกดคำผิดของกลุ่มเจ้าของภาษาจะเกิดขึ้นเพียงตำแหน่งเดียวในแต่ละคำ

ส่วนนักเรียนไทยทั้ง 2 กลุ่ม พบการสะกดคำผิดทุกประเภท ยกเว้นไม่พบการเขียนรูปพยัญชนะต้นเกินในนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง ซึ่งการสะกดคำผิดอาจพบตำแหน่งเดียวหรือหลายตำแหน่งในแต่ละคำ ประเภทของการสะกดคำผิดที่พบมากที่สุดคือการแทนที่รูปสระเดิมด้วยสระอื่น

ส่วนการสะกดคำผิดโดยการละรูปจะพบในพยางค์ที่มีพยัญชนะควบกล้ำ ซึ่งเป็นการแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference) โดยมีการถ่ายโอนเชิงลบ จากวิธีการออกเสียงคำควบกล้ำในภาษาไทยที่เสียงพยัญชนะควบกล้ำมักถูกละในการพูดปรกติ เช่นสะกดคำว่า “surprise” เป็น “surpise” ส่วนการละรูปในพยัญชนะรูปเดียวสองตัวติดกันเกิดจากปัญหาในการสะกดคำ โดยในคำ 2 พยางค์ที่พยางค์หน้ามีสระเป็นสระสั้น จะต้องซ้ำรูปพยัญชนะท้ายของพยางค์หน้าอีก 1 รูปเช่นการสะกดคำว่า “cabbage” พยางค์หน้ามีสระเสียงสั้น ดังนั้นจะต้องซ้ำรูปพยัญชนะท้าย ซึ่งกรณีสะกดคำผิดลักษณะนี้ อาจเกิดจากความไม่สมบูรณ์ในการค้นคืนรูปคำโดยมีปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง หรือเกิดจากการที่นักเรียนยังไม่เรียนรู้กฎการสะกดคำนี้ ส่วนการละพยัญชนะท้ายซึ่งมีเสียงเดียวกับพยัญชนะต้นของพยางค์ถัดไปเป็นปัญหาในการค้นคืนรูปคำที่ไม่สมบูรณ์

การเขียนรูปเกิน ในตำแหน่งพยัญชนะต้น พยัญชนะระหว่างพยางค์ และสระ เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแก้ไขเกินเหตุ (hypercorrection) ส่วนการเขียนรูปเกินในพยัญชนะท้าย เช่นคำว่า “machine” เป็น “matchine” เกิดจากการพยายามเทียบเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ที่ใกล้เคียงที่สุด กรณีนี้ พบว่าในคำนี้ รูป <ch> แทนเสียง [ʃ] ซึ่งไม่มีในภาษาไทย จึงอาจเทียบและแทนที่ด้วยเสียงกัก <tch> เพราะได้ยินเป็นเสียงกักกึ่งเสียดแทรก

การแทนที่รูปเดิม ซึ่งพบในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่นคำว่า “ticket” สะกดเป็น “ticget” ลักษณะของการสะกดคำผิดอาจเกิดจากการเทียบแบบมาจากคำว่า “get” ที่มีเสียงเดียวกันและเป็นคำที่มีอยู่ในคลังคำ ส่วนการแทนที่รูปสระ เป็นปัญหาในด้านการนี้กรูปร่างคำ เนื่องจากรูปและเสียงของสระไม่ได้เป็นแบบหนึ่งต่อหนึ่ง คือ เสียงสระหนึ่งเสียงสามารถแทนด้วยรูปสระได้มากกว่าหนึ่งรูป และรูปสระหนึ่งรูปสามารถแทนเสียงได้มากกว่าหนึ่งเสียงเช่นเดียวกัน อีกกรณีคือการแทนที่เสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์แรกด้วยเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ถัดไป เช่นระบุคำว่า “actress” เป็น “attress” อาจเนื่องมาจากการกลมกลืนของเสียง [k] และ [t] ระหว่างที่ผู้บอกภาษาเปล่งเสียง จึงทำให้ได้ยินเสียง [k] ไม่ชัดเจน

การสลับตำแหน่ง พบในตำแหน่งของสระสองเสียงที่อยู่ในพยางค์เดียวกัน และสระเจียบกับพยัญชนะท้ายพยางค์ เกิดจากปัญหาในการค้นคืนกฎการสะกดคำภาษาอังกฤษ เช่นในคำว่า “perceive” ซึ่งสะกดเป็น “percieve” มีการสลับที่ของสระ i กับ e ในพยางค์ที่สอง เมื่อสระสองตัวดังกล่าวอยู่ติดกัน โดยปกติ i จะต้องวางไว้หน้า e ยกเว้นเมื่ออยู่หลังรูปพยัญชนะ c จะต้องวาง e ไว้หน้า i

4.2.2 การระบุคำผิดเป็นคำอื่นแต่สะกดคำถูก

วิเคราะห์และเปรียบเทียบสัญลักษณ์ จำนวนพยางค์ ตำแหน่งของพยางค์หนักเบาของคำผิดกับคำทดสอบพบว่า จำนวนพยางค์ของคำที่ผิดมีตั้งแต่ 1, 2 และ 3 พยางค์ส่วนมากมีเสียงที่เหมือนหรือใกล้เคียงกับเสียงในพยางค์หนักของคำทดสอบโดยกลุ่มเจ้าของภาษาระบุผิดเป็นคำ 2 พยางค์เท่านั้น และมีตำแหน่งของเสียงหนักเบาเช่นเดียวกับคำทดสอบได้แก่ ระบุคำว่า “lizard” เป็น “blizzard” ระบุคำว่า “cabbage” เป็น “courage” และระบุคำว่า “polite” เป็น “collate” ส่วนนักเรียนไทยทั้งสองกลุ่มพบการระบุคำทั้ง 1, 2 และ 3 พยางค์ โดยมีความถี่ของคำ 2 พยางค์มากที่สุด ลำดับถัดมาคือคำ 1 พยางค์ และคำ 3 พยางค์ ตามลำดับ ในคำพยางค์เดียว พบว่า นักเรียนกลุ่มประสบการณ์

ต่ำมีความถี่มากกว่ากลุ่มประสบการณ์สูง โดยคำที่ระบุผิดมีเสียงใกล้เคียงกับพยัญชนะต้นหรือสระในพยางค์หนักของคำทดสอบ ส่วนคำที่ระบุผิดเป็นคำ 2 และ 3 พยางค์ พบในนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงมากกว่า ซึ่งคำที่ผิดจะมีเสียงเหมือนหรือใกล้เคียงกับสระในพยางค์หนักของคำทดสอบมากที่สุด ลำดับถัดมาคือ เสียงพยัญชนะต้นในพยางค์หนัก ส่วนเสียงที่พบว่าใกล้เคียงกับคำผิวน้อยที่สุดคือ เสียงพยัญชนะท้ายในพยางค์เบาของคำ และพบว่าคำที่ระบุผิดส่วนมากมีเสียงใกล้เคียงกับเสียงในพยางค์หนัก ตัวอย่างเช่น ระบุคำว่า “effect” เป็น “fat” (1 พยางค์) ระบุคำว่า “prepare” เป็น “repair” (2 พยางค์) ระบุคำว่า “madam” เป็น “abandon” (3 พยางค์) อย่างไรก็ตาม ยังพบคำที่ระบุผิดซึ่งมีเสียงใกล้เคียงกับเสียงในพยางค์เบา แต่มีสัดส่วนน้อยมาก

เมื่อวิเคราะห์ในแง่ของตำแหน่งของเสียงหนักเบาในคำที่ระบุผิดเป็นคำ 2 พยางค์ พบว่า มีทั้งคำที่ลงเสียงหนักเบาตำแหน่งเดียวกับคำทดสอบ และแตกต่างกับคำทดสอบ คำที่ลงเสียงหนักเบาคนละตำแหน่งกับคำทดสอบ เช่น ระบุคำว่า “effect” เป็น “perfect” และพบคำที่ไม่มีความใกล้เคียงกับคำทดสอบทั้งในแง่ของสัทลักษณะและตำแหน่งของเสียงหนักเบา เช่น ระบุคำว่า “prepare” เป็น “toilet”

4.2.3 การระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด

กรณีระบุคำผิดเช่นนี้ อาจเกิดจากการเทียบเสียงผิดเป็นคำอื่น หรือเกิดจากไม่มีคำนั้นในคลังคำ จึงพยายามเทียบเสียงกับคำอื่นที่มีอยู่ และมีปัญหาในการสะกดคำร่วมด้วย การวิเคราะห์จะใช้แนวทางเช่นเดียวกับข้อผิดชนิดที่ 1) และ 2) ร่วมกัน อย่างไรก็ตาม การระบุคำประเภทนี้จะพบเป็นสัดส่วนที่ค่อนข้างน้อย ยกตัวอย่างเช่น ระบุคำว่า “erase” เป็น “always” แต่สะกดคำผิดเป็น “aways” เกิดจากการนี้รู้คำผิดเป็นคำอื่นและค้นคืนการสะกดคำนั้นผิด

4.2.4 การระบุคำผิดไม่เป็นคำ

การระบุผิดไม่เป็นคำ อาจเกิดจากผู้ฟังไม่มีคำนั้นอยู่ในคลังคำ และไม่สามารถเทียบกับคำอื่นๆ ที่มีอยู่ จึงพยายามถ่ายทอดตามเสียงที่ได้ยิน และจากการวิเคราะห์และเสียงที่ปรากฏในคำที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง พบว่าระบุเป็นหน่วยเสียงหลายเสียงประกอบกันเป็นพยางค์แต่ไม่มีความหมาย เช่น ระบุคำว่า “actress” เป็น “uggles” เมื่อเปรียบเทียบกับหน่วยเสียงในคำทดสอบ พบว่า ใกล้เคียงกับเสียงในพยางค์หนักเป็นส่วนมาก โดยเฉพาะเสียงพยัญชนะต้นและสระ และพบการระบุเป็นหน่วยเสียง

หนึ่งหรือสองเสียงแต่ยังไม่เป็นพยางค์เช่น ระบุคำว่า “grammar” เป็น “g” โดยพบว่าเสียงที่ระบุเป็นพยัญชนะต้นของคำ พบมากที่สุดในนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

4.2.5 การไม่ระบุคำ

กรณีที่กลุ่มตัวอย่างไม่ระบุคำ อาจเนื่องจากไม่มีคำนั้นในคลังคำ และไม่มีความพยายามที่จะทราบเทียบกับคำอื่นๆ ที่มีอยู่ หรือไม่พยายามจะทราบเทียบเสียง จึงหลีกเลี่ยงการตอบ ซึ่งพบมากที่สุดในนักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำ โดยคำที่นักเรียนไม่ระบุมากที่สุด 3 อันดับแรกคือ perhaps (20), balloon (18) และ perceive (17) ลำดับถัดมาคือนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง คำที่ไม่ระบุมากที่สุดคือ perceive (7), lizard (5), madam (5) ส่วนเจ้าของภาษาพบว่าไม่ระบุคำน้อยที่สุด ได้แก่คำว่า polite (1), madam (1)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

เนื้อหาในบทนี้ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ สรุปผลการระบุดำ อภิปรายผลการระบุดำ และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัย เมื่อวิเคราะห์และจำแนกประเภทในการระบุดำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มมีความสามารถในการระบุดำแตกต่างกัน ดังนี้

กลุ่มเจ้าของภาษา สามารถระบุดำได้ถูกมากที่สุด รองลงมาคือระบุดำผิด โดยพบการระบุดำผิดเป็นคำอื่นแต่สะกดคำถูกเพียงประเภทเดียว โดยการระบุดำผิดในคำว่า cabbage เป็น courage และคำว่า polite เป็น collate จะพบว่าเจ้าของภาษาที่ระบุดำ 2 คำนี้ผิดเป็นชาวนิวซีแลนด์คนเดียวกัน ส่วนการระบุดำผิดในคำว่า lizard เป็น blizzard พบว่าเจ้าของภาษาที่ระบุดำผิดนี้เป็นชาวอังกฤษ ในกรณีการระบุดำผิดเป็นคำอื่นในกลุ่มเจ้าของภาษาดังกล่าว อาจเกิดจากปัจจัยภายนอกที่เข้ามามีอิทธิพลในขณะที่ทำการทดสอบฟัง เช่น อาจเกิดเสียงรบกวนในขณะที่ฟัง เนื่องจากการทดสอบฟังในกลุ่มเจ้าของภาษาบางคนไม่ได้ทำในห้องปิด

อย่างไรก็ตาม จะพบว่าคำที่เจ้าของภาษาเขียนผิดทุกคำมีตำแหน่งของเสียงหนักเบาตำแหน่งเดียวกันกับคำทดสอบ เช่น ในคำทดสอบที่พยางค์หน้าเป็นพยางค์เบา พยางค์หลังเป็นพยางค์หนัก หากเจ้าของภาษาเขียนผิดเป็นคำอื่น ก็พบว่าคำที่เขียนผิดนั้นเป็นคำที่มีพยางค์หน้าเป็นพยางค์เบา และพยางค์หลังเป็นพยางค์หนักเช่นเดียวกันทุกคำ และไม่พบการระบุดำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิดรวมทั้งไม่พบการระบุดำผิดแบบไม่เป็นคำซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานว่าเจ้าของภาษาจะสามารถระบุดำที่มีการกร่อนของเสียงสระได้ หรือหากระบุดำก็ยังคงเป็นคำที่มีความหมายเนื่องจากเจ้าของภาษามีสมรรถนะทางภาษา (competence) อันประกอบด้วยคลังคำในภาษาอังกฤษ มีความรู้ว่าคำใดมีความหมายหรือไม่มีความหมาย และรู้ว่าสิ่งที่ให้ฟังนั้นเป็นคำภาษาอังกฤษ ดังนั้นในกรณีที่เจ้าของภาษาไม่สามารถระบุดำนั้นๆ ได้ และไม่สามารถเทียบเสียงกับคำอื่นที่มีอยู่ได้ อาจเกิดจากเสียงรบกวน ที่ทำให้ไม่ได้ยินคำนั้นชัดเจน เจ้าของภาษาจะไม่ใช้กลวิธีการถ่ายถอดเสียง แต่จะเลือกวิธีการหลีกเลี่ยงตอบ

กรณีหลีกเลี่ยงตอบโดยไม่ระบุคำ พบในคำว่า madam ซึ่งมีเจ้าของภาษาไม่ระบุคำนี้จำนวน 2 คน เป็นชาวอเมริกัน 1 คน และชาวออสเตรเลีย 1 คน กรณีนี้อาจเนื่องมาจากคำว่า madam เป็นคำยืมที่มาจากภาษาฝรั่งเศส และมีการออกเสียงที่หลากหลาย อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยนี้ใช้วิธีการออกเสียงตามหลักพจนานุกรมภาษาอังกฤษ ซึ่งใช้สัญลักษณ์แทนเสียงเป็น /'mædəm/ ซึ่งเจ้าของภาษาบางคนอาจไม่มีความรู้ที่สามารถออกเสียงเช่นนี้ได้ด้วย และไม่สามารถเทียบเสียงกับคำอื่นได้ จึงหลีกเลี่ยงการตอบ นอกจากนี้ ยังพบการไม่ระบุคำในคำว่า error ในเจ้าของภาษาชาวอังกฤษ 1 คน กรณีนี้อาจเนื่องจากภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันจะเปล่งเสียง [r] ท้ายคำ แต่ในสำเนียงอังกฤษจะไม่เปล่งเสียง [r] ท้ายคำ นอกจากนี้จะมีเสียงสระตามมา ทำให้เจ้าของภาษาชาวอังกฤษเกิดความสับสนในการฟัง

อย่างไรก็ตาม กรณีระบุคำผิดและไม่ระบุคำในกลุ่มเจ้าของภาษาพบว่ามีสัดส่วนที่น้อยมาก (1.00% และ 0.67% ตามลำดับ) และเมื่อพิจารณาการระบุคำโดยเปรียบเทียบระหว่างคำที่มีสระก่อนเป็นเสียง 3 เสียง พบว่า เจ้าของภาษาระบุคำที่สระก่อนเป็นเสียง [ɛ] ได้ถูกสมบรูณ์มากที่สุด รองลงมาคือเสียง [ə] และ [ɔ] ตามลำดับ โดยสะกดคำผิดในคำที่สระก่อนเป็นเสียง [ə] มากที่สุดในคำว่า perceive ซึ่งพบการสะกดผิดกรณีเดียวคือ การสลับตำแหน่งระหว่างสระ e และ i เท่านั้น ส่วนกรณีไม่ระบุคำจะพบในคำที่สระก่อนเป็นเสียง [ə] ในคำว่า madam และ error ซึ่งได้สรุปไว้แล้วข้างต้น

ส่วนการระบุคำในนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง สามารถระบุคำได้ถูกมากที่สุด (62.56%) รองลงมาคือระบุคำผิด (31.11%) และไม่ระบุคำน้อยที่สุด (6.33%) ซึ่งมีแนวโน้มว่านักเรียนกลุ่มนี้สามารถระบุคำได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่ากลุ่มประสบการณ์ต่ำ ซึ่งระบุคำผิดมากที่สุด (42.22%) รองลงมาคือไม่ระบุคำ (26.78%) และระบุคำได้ถูกน้อยที่สุด (26.00%) เป็นไปตามสมมติฐานว่านักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงสามารถระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการก่อนของเสียงสระได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา ในขณะที่นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำจะไม่สามารถระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการก่อนของเสียงสระได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา

อย่างไรก็ตาม จากสมมติฐานที่คาดว่า ในกรณีระบุคำผิดนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงจะระบุเป็นคำที่มีความหมาย หรือเป็นการสะกดคำนั้นผิด และนักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำจะระบุเป็นคำที่ไม่มีความหมาย แต่ผลการระบุคำปรากฏว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีการระบุคำผิดประเภทอื่นทุกประเภท ในสัดส่วนที่แตกต่างกัน โดยจะพบการระบุผิดในนักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำมากกว่านักเรียนกลุ่ม

ประสบการณ์สูง และการหลีกเลี่ยงตอบโดยไม่ระบุคำก็พบในนักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำมากกว่า นักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูงเช่นเดียวกันนอกจากนี้ ยังพบว่า นักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง สามารถระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ] ได้ถูกสมบรูณ์มากที่สุด รองลงมาคือเสียง [ə] และ [ɔ] ตามลำดับ เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา ในขณะที่นักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำ ระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ] ได้ถูกสมบรูณ์มากที่สุด รองลงมาคือเสียง [ɔ] และ [ə] ตามลำดับ

นอกจากนี้ ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มสามารถระบุคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ɪ] ได้มากที่สุดเช่นเดียวกัน แสดงให้เห็นว่า คำที่มีการกร่อนของเสียงสระเป็นเสียง [ɪ] มีปัญหาในการรับรู้และมีปัญหาในการสะกดค่าน้อยที่สุด ส่วนเสียง [ə] และ [ɔ] เป็นเสียงที่มีความยากในการรับรู้มากกว่า และยังพบว่าคำกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม จะมีปัญหาในการสะกดคำที่มีสระกร่อนเป็นเสียง [ə] มากที่สุด

หากพิจารณาคำที่ระบุผิดเป็นคำอื่นในนักเรียนไทยทั้ง 2 กลุ่ม เมื่อเปรียบเทียบกับเจ้าของภาษาพบว่า แม้เจ้าของภาษาจะระบุคำผิดเป็นคำอื่น แต่คำที่ระบุผิดก็ยังมีตำแหน่งของพยางค์หนักเบา ตำแหน่งเดียวกับคำทดสอบ รวมทั้งจำนวนพยางค์ของคำที่ผิดก็ยังเป็นคำ 2 พยางค์ทุกคำ ส่วนนักเรียนไทยทั้ง 2 กลุ่ม กรณีที่ระบุคำผิดเป็นคำอื่น จะพบคำที่มีตำแหน่งของพยางค์หนักเบาแตกต่างกับคำทดสอบ และพบว่าคำที่ผิดบางคำเป็นคำพยางค์เดียว หรือคำ 3 พยางค์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักเรียนไทยไม่ได้ตระหนักถึงความแตกต่างของพยางค์หนักเบาในแต่ละพยางค์ของคำ หรือในคลังคำภาษาอังกฤษยังขาดรายละเอียด หรือมีรายละเอียดเรื่องเสียงหนักเบาผิดไปจากในคำภาษาอังกฤษ เพราะเรียนมาผิด (Transfer of training)

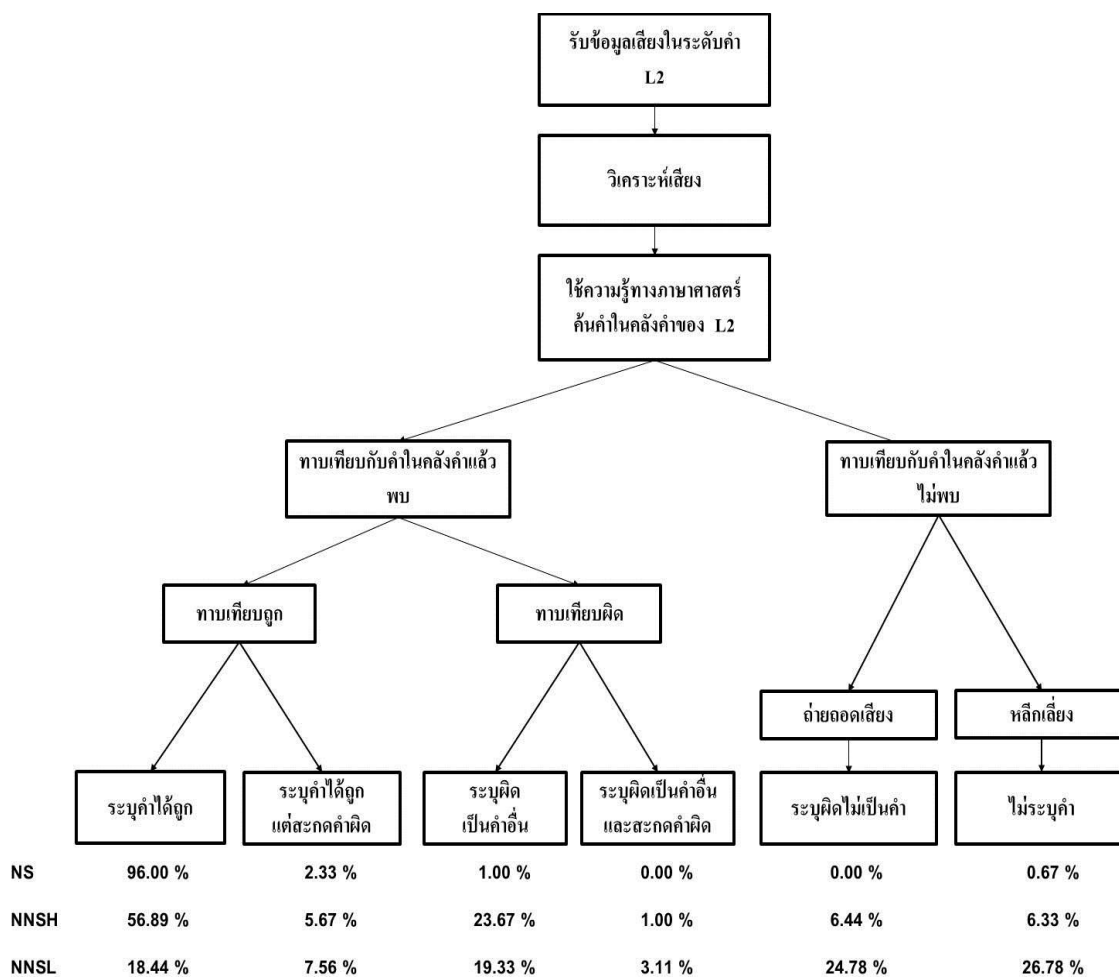
จากผลการวิจัย จึงสรุปได้ว่าประสบการณ์ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระของนักเรียนไทย โดยมีความสัมพันธ์กันแบบแปรตาม คือ นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูงจะสามารถระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระใกล้เคียงเจ้าของภาษามากกว่านักเรียนที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำและแม้ว่าข้อมูลที่ผู้ฟังรับเข้าจะเป็นข้อมูลเสียง แต่การที่จะสามารถรับรู้เสียง นี้รู้คำ และระบุคำได้ถูกต้องสมบรูณ์ ผู้ฟังจะต้องใช้ความรู้ทางภาษาทุกด้านประกอบกัน ได้แก่ ความรู้ทางด้านเสียง ด้านการสะกดคำ และความหมายของคำ

5.2 อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ผลการระบุคำและข้อผิดพลาดในการระบุคำของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในกลุ่มเจ้าของภาษามีเพียง 3 ประเภท ได้แก่ ระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด ระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำได้ถูก และไม่ระบุคำ จากข้อผิดพลาดที่พบจะเห็นได้ว่า เจ้าของภาษาจะไม่มีการระบุคำโดยการถ่ายถอดเสียง ในคำที่ไม่สามารถระบุได้ถูก จะระบุเป็นคำอื่นที่เป็นคำมีความหมายแทน ซึ่งอาจเป็นการฟังผิด หรือฟังไม่ชัดเพราะมีเสียงรบกวน หรือไม่สามารถระบุได้จึงหาคำที่มีเสียงใกล้เคียงมาแทน แต่หากไม่สามารถระบุเสียงที่ได้ยินกับคำในคลังคำได้ ก็จะหลีกเลี่ยงโดยการไม่ระบุคำ ในขณะที่นักเรียนไทยทั้ง 2 กลุ่ม พบข้อผิดพลาดทุกประเภท ในสัดส่วนที่แตกต่างกัน ในนักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง จะพบว่ามีการระบุคำผิดเป็นคำอื่นมากกว่านักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำ ส่วนนักเรียนกลุ่มต่ำจะระบุคำผิดไม่เป็นคำ และไม่ระบุคำมากกว่านักเรียนกลุ่มประสบการณ์สูง อย่างเห็นได้ชัด แสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มประสบการณ์ต่ำมีปัญหาในการรับรู้เสียง นึกรู้คำ และระบุคำมากที่สุด ทั้งนี้ น่าจะเกิดจากการสัมผัสภาษาที่น้อยกว่า ทำให้ความถี่เกี่ยวกับเสียง การสะกดคำ และความหมายของคำที่ฝังตัวอยู่ในคลังคำของผู้เรียนนั้นน้อยกว่านักเรียนที่มีประสบการณ์ทางภาษาสูง

อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่นักเรียนสร้างขึ้น สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ทางภาษาอังกฤษอันประกอบด้วยคลังคำภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน และพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนไทยทั้ง 3 กลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยจะแสดงกระบวนการรับรู้เสียง นึกรู้คำ และระบุคำดังกล่าวดังแสดงในภาพที่ 5.1 เมื่อกลุ่มตัวอย่างถูกกระตุ้นด้วยคำภาษาอังกฤษที่อยู่ในรูปเสียง จะเกิดกระบวนการถอดรหัสข้อมูลเสียงนั้น โดยทำการวิเคราะห์เสียง แล้วใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในการค้นคืนคำที่มีอยู่ในคลังคำในภาษาที่สอง จากนั้นทำการทาบเทียบกับคำในคลังคำซึ่งเป็นสมรรถนะทางภาษา เมื่อสัญญาณรับเข้าจับคู่กับคำในคลังคำได้ ก็จะเกิดการนึกรู้คำได้ อย่างไรก็ตาม ในการนึกรู้คำจะต้องใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ที่ฝังตัวอยู่ในคำแต่ละคำ โดยจะถอดรหัสข้อมูลเสียงทั้งในแง่ของไวยากรณ์ โครงสร้างคำ และความหมาย (Ball and Rahilly 1999; Luksaneeyanawin 2007) หากผู้เรียนมีความรู้ทางไวยากรณ์สมบูรณ์ ก็จะสามารถทาบเทียบกับคำในคลังคำได้ถูกทั้งเสียง ตัวสะกด และความหมาย เนื่องจากงานวิจัยนี้ใช้คำภาษาอังกฤษที่อยู่ในรูปเสียงเป็นตัวกระตุ้นและเก็บข้อมูลโดยให้เขียนตามคำบอก ดังนั้น ผู้เรียนจะต้องเป็นทั้งผู้รับสาร และผู้สื่อสาร คือจะต้องรับรู้คำที่ได้ยิน แล้วเขียนออกมาในรูปเขียน ซึ่งในขั้นของการผลิตหรือสื่อสารนี้ ได้แสดงให้เห็นว่า ในการนึกรู้คำที่สมบูรณ์ จะต้องมีความรู้ทางไวยากรณ์เกี่ยวกับคำนั้นในทุกด้าน หากผู้เรียนมี

ความรู้ทางไวยากรณ์ไม่สมบูรณ์ทางด้านใดด้านหนึ่ง ข้อผิดพลาดก็จะปรากฏขึ้น ไม่ว่าผู้เรียนจะถูกกระตุ้นด้วยข้อมูลทางภาษารูปแบบใด หรือสื่อสารออกมาในทางใดก็ตาม

ภาพที่ 5.1 ผลของการรับรู้เสียง นึกรู้คำ และระบุค่าจากการวิจัยนี้

(แนวทางเชิงทฤษฎีปรับจาก พนอเนื่อง สุทัศน์ ณ อยุธยา 2545 และ Luksaneeyanawin 2007)

สำหรับในงานวิจัยนี้ เนื่องจากผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำการเขียนตามคำบอก เพราะฉะนั้นข้อผิดพลาดก็จะปรากฏออกมาในรูปเขียน ยกตัวอย่างเช่น ผู้เรียนมีความรู้ไม่สมบูรณ์ด้านการสะกดคำ จะระบุค่าได้ถูก และให้ความหมายได้ถูก แต่สะกดคำผิด หากไม่สมบูรณ์ในด้านเสียง คือเสียงของคำที่ได้ยินกับที่ผู้เรียนมีอยู่ไม่ตรงกัน จะทำให้เกิดการทาบเทียบผิดเป็นคำอื่น หรือหากไม่สมบูรณ์ทั้งด้านเสียงและการสะกดคำก็จะระบุค่าผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำนั้นผิดด้วย ส่วนในกรณีที่ทาบเทียบกับคำในคลังคำแล้วไม่พบ

คือคำนั้นไม่มีอยู่ในคลังคำของผู้เรียน ผู้เรียนอาจจะใช้กลวิธีการถ่ายถอดเสียงตามที่ได้ยิน ซึ่งจะปรากฏออกมาในลักษณะของการระบุคำผิดเป็นคำที่ไม่มีความหมาย เนื่องจากภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีระบบการเขียนเป็นแบบรูปแทนหน่วยเสียง (alphabetic system) จึงเป็นการง่ายต่อนักเรียนที่จะทำการทาบเทียบและถ่ายถอดเสียง หรือในกรณีนี้ที่ผู้เรียนไม่มีความพยายามในการตอบ ก็จะมีผลเสียโดยไม่ระบุคำ

จากผลการวิจัย สรุปได้ว่า คำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระมีผลต่อการรับรู้เสียง นี้กรู้คำ และระบุคำในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทย โดยประสบการณ์ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการระบุคำแบบแปรตามกัน คือ ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทางภาษาสูงกว่าจะมีความรู้ทางไวยากรณ์ที่สมบูรณ์มากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทางภาษาน้อย ทำให้สามารถระบุคำได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากกว่า นอกจากนี้ ในการรับรู้เสียง นี้กรู้คำ และระบุคำได้ถูกต้องสมบูรณ์ จะต้องใช้ความรู้ทั้งทางด้านเสียง การสะกดคำ และความหมายของคำ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันและมีบทบาททั้งในกระบวนการส่งสารและรับสาร (Sudasma Na Ayudhya, 2007) ดังได้เห็นจากผลการวิจัยแล้วว่า แม้กลุ่มตัวอย่างจะรับสารซึ่งอยู่ในรูปเสียง ก็ต้องใช้ความรู้ทุกด้าน ไม่ได้ใช้เฉพาะความรู้เรื่องเสียงเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากในงานวิจัยนี้ศึกษาปัญหาในการฟังเสียงคำภาษาอังกฤษที่มีการกร่อนของเสียงสระในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทย โดยใช้วิธีการให้ผู้เรียนเขียนตามคำบอก เพื่อแสดงให้เห็นถึงกระบวนการรับรู้เสียง และนี้กรู้คำในผู้เรียนแต่ละคน อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาปัญหาในการฟังเสียงภาษาที่สอง นอกจากจะใช้วิธีเขียนตามคำบอก ก็สามารถใช้อีกวิธีอื่นแทนได้ เช่น ศึกษาปัญหาในการฟังโดยกระตุ้นผู้เรียนด้วยเสียง แล้วให้ผู้เรียนเปล่งเสียงแทนการเขียนตามคำบอก ซึ่งอาจจะได้ผลที่แตกต่างจากการให้เขียนตามคำบอกในบางแง่มุม

2. การศึกษาปัญหาในการฟังของผู้เรียนภาษาที่สองโดยศึกษาในระดับคำ ควรหลีกเลี่ยงการใช้คำประเภทคำยืมจากภาษาต่างประเทศ หรือคำที่สามารถเปล่งเสียงได้มากกว่า 1 เสียง เนื่องจากการใช้คำเหล่านี้จะเป็นปัจจัยทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนได้

3. ในงานวิจัยที่ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนไม่มาก ควรเพิ่มเติมการเก็บข้อมูลโดยการสังเกต หรือ สัมภาษณ์รายละเอียดพื้นฐานทางภาษาของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษาเป็นรายบุคคล ประกอบด้วย ก็จะเป็นประโยชน์ในการอภิปรายผลการวิจัยให้ลึกซึ้งขึ้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- เกศรา ตาลอิสสาร. 2555. ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการ
ระบุคำภาษาอังกฤษที่มีการก่อก่อนของเสียงสระโดยนักเรียนไทย. วารสารดำรงวิชาการ.
11(1).
- นิตยา วัชรโจนวงศ์. 2527. การศึกษาเปรียบเทียบของระบบเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษและ
ภาษาไทย และการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงศัพท์แพทย์หลายพยางค์ในภาษาอังกฤษ.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ปราณี โหมคหิรัญ. 2548. การแก้ความเข้าใจผิดในผู้พูดคนไทยและคนอเมริกัน: การแก้ไขความเข้าใจ
ผิดในผู้พูดคนไทยและอเมริกัน: การศึกษาวิจัยปฏิบัติศาสตร์ข้ามวัฒนธรรมและวัจนปฏิบัติ
ศาสตร์ภาษาในระหว่าง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะ
อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พนอเนือง สุทัศน์ ณ อยุธยา. 2545. แบบจำลองระบบคลังคำในผู้พูดทวิภาษาที่มีประสบการณ์ทาง
ภาษาที่สองสูงและต่ำ: การศึกษาการรับรู้คำเชิงทดลอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต.
ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมลพรรณ วงศ์อร่าม. 2554. การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดของนักเรียนไทยในการสร้างคำประสม
ภาษาอังกฤษ. วารสารดำรงวิชาการ 10(2).
- สุกัลยา สุรินทร์ไพบูลย์. 2528. ระบบพยางค์หนักเบาของคำหลายพยางค์ในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิชา ถาวร. 2555. การตีความความกำกวมทางวากยสัมพันธ์ในประโยคภาษาอังกฤษโดยนักเรียน
ไทยที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ. วารสารดำรงวิชาการ. 11(1).
- อภิลักษณ์ ธรรมทวีธิกุล. 2547. สัทวิทยา: การวิเคราะห์ระบบเสียงในภาษา. กรุงเทพมหานคร.
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุไรรัตน์ บุญภานนท์. 2529. การถอดอักษรอังกฤษเป็นไทยโดยใช้หลักวิชาภาษาศาสตร์. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Abercrombie, D. 1967. Element of General Phonetics. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Arnold, J. 1999. Affect in Language Learning. Cambridge: Cambridge University Press.
- Ball, M.J., Rahilly, J., 1999. Phonetics: The Science of Speech. London: Arnold Publishers.
- Brosnahan, L.F., Malmberg, B. 1976. Introduction to Phonetics. Cambridge. Cambridge University Press.
- Clifford H. Prator, Jr. 1957. Manual of American English Pronunciation. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Corder, S.P. 1981. Error Analysis and Interlanguage. Oxford: Oxford University Press.
- Dalton, C., Seidlhofer, B. 1994. Pronunciation. Oxford: Oxford University Press.
- Dauer, R.M. 1980. The reduction of unstressed high vowels in modern Greek. Journal of the International Phonetic Association. 1.10. June 1980.
- Dauer, R.M. 1993. Accurate English: A Complete Course in Pronunciation. New Jersey: Prentice Hall.
- Donald, D., Jensen, P.J. 1977. Phonetic Processing: The Dynamics of Speech. Ohio. Bell and Howell.
- Fries, C.C. 1945. Teaching and learning English as a foreign language. Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Peter, A., Ehrlich, S. 1992. Teaching American English Pronunciation. Oxford: Oxford University Press.
- James, C., 1980. Contrastive Analysis. London: Longmans.
- Jones, D. 1969. An Outline of English Phonetics. Cambridge: W. Heffer.
- Ramsaran, S.M. 1990. Studies in the Pronunciation of English: a Commemorative Volume In Honour of A.C. Gimson. London: Routledge.
- Gass, S.M., Selinker, L. 1992. Language Transfer in Language Learning. Amsterdam: John Benjamins.

- Lado, R. 1957. Linguistics across Cultures: applied linguistics for language teachers. Ann Arbor: The University of Michigan Press.
- Lado, R. 1968. English pronunciation: exercises in sound segments, intonation and rhythm. Ann Arbor: The University of Michigan Press.
- Lado, R. 1988. Teaching English across cultures: an introduction for teachers of English to speakers of other languages. New York: McGraw – Hill.
- Luksaneeyanawin, S. 1983. Chapter 2: Thai accentual system. Intonation in Thai. Ph.D. dissertation, University of Edinburgh.
- Luksaneeyanawin, S. 1998. Intonation in Thai. In Daniel Hirst and Albert Di Cristo (Eds.), Intonation System: A Survey of Twenty Languages. Cambridge: Cambridge University Press.
- Luksaneeyanawin, S. 2007. Unfolding linguistics. In Wirote Aroonmanakun (Ed.), 2007. Unfolding Linguistics. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Malmberg, B. 1963. Phonetics. New York: Dover Publication Inc.
- Nemser, W. 1974. Approximative systems of foreign language learners. In Richards, J. (Ed.). Error analysis: Perspectives on Second Language Acquisition. Essex: Longman.
- Pongprairat, R. (2011). A Study of Interlanguage English Intonation in Thai Learners, and the Degree of Intelligibility and Comprehensibility in Native Speakers' judgments. Doctoral dissertation. International Graduate Program in English as an International Language. Graduate School. Chulalongkorn University.
- Postman, L. 1971. Transfer, interference and forgetting. In J.W. Kling and L.A. Riggs (Eds.), Woodworth's and Schlosberg's: Experimental Psychology (3rd ed., pp. 1,019 – 1,132). New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Selinker, L. 1972. Interlanguage. International Review of Applied Linguistics, X(3), 209-231.
- Selinker, L. 1988. Papers in Interlanguage. Singapore: SEAMEO Regional Language Centre.

- Selinker, L. 1992. Rediscovering Interlanguage. London: Longman.
- Sudasna Na Ayudhaya, 2007. The ways of the mental lexicon. In Wirote Aroonmanakun (Ed.), Unfolding Linguistics. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Tarone, E. 1976. The phonology of interlanguage. In J.C. Richards (Ed.), Understanding Second and Language Learning: Issues and Approaches. Rowley. MA: Newbury House Publishers.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามฉบับนี้ทำขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลในงานวิจัยระดับมหาบัณฑิต ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลทั้งหมดจะไม่ถูกเปิดเผยและใช้เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของบทวิเคราะห์ในงานวิจัยเท่านั้น

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้มี 3 ส่วน: A B และ C กรุณาตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ หรือเขียนคำตอบตามประสบการณ์จริงของท่าน A. ข้อมูลประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษ และปริมาณการสัมผัสกับภาษาที่บ้าน ในโรงเรียน และผลสัมฤทธิ์จากอดีตจนถึงปัจจุบัน

1. ชื่อ _____ นามสกุล _____ ชั้น ม.6/ _____
2. แผนการเรียน (โปรดระบุ) _____
3. โรงเรียนที่ศึกษาในระดับประถม _____
 รัฐบาล เอกชน นานาชาติ สองภาษา
 โรงเรียนที่ศึกษาในระดับมัธยมต้น _____
 รัฐบาล เอกชน นานาชาติ สองภาษา
4. ท่านเกิดใน ประเทศไทย ประเทศอื่น (โปรดระบุ) _____ หากเกิดในประเทศอื่น ท่านอาศัยอยู่ในประเทศนั้นๆ ตั้งแต่อายุ _____ ปี จนถึงอายุ _____ ปี (โปรดระบุ)
5. ภาษาที่ท่านใช้พูดในบ้าน (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)
 ภาษาไทย
 ภาษาไทยถิ่น เช่น ภาษาอีสาน ภาษาใต้ (โปรดระบุ) _____
 ภาษาต่างประเทศ (โปรดระบุ) _____
6. ท่านใช้ภาษาใดพูดกับคนในครอบครัวบ้าง (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)
 ภาษาไทย ใช้พูดกับ _____
 ภาษาไทยถิ่น (โปรดระบุ) _____ ใช้พูดกับ _____
 ภาษาต่างประเทศ (โปรดระบุ) _____ ใช้พูดกับ _____

7. ภาษาที่ท่านใช้สื่อสารได้ดีที่สุดนอกจากภาษาไทยคือ

7.1. ด้านการฟัง-พูด ได้แก่ภาษา 1.)_____ 2.)_____ 3.)_____

7.2. ด้านการอ่าน-เขียน ได้แก่ภาษา 1.)_____ 2.)_____ 3.)_____

8. ท่านเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เมื่อใด

ก่อนเข้าเตรียมอนุบาล (ที่บ้าน) เตรียมอนุบาล อนุบาล

ประถมศึกษาตอนต้น (ป.1-ป.3) ประถมศึกษาตอนปลาย (ป.4-ป.6)

9. โดยเฉลี่ยแล้ว ระดับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษของท่านมักอยู่ในระดับใด

ระดับคะแนน ระดับชั้น	เกรด 0 (F)	เกรด 1 ถึง 1.5 (D ถึง D+)	เกรด 2 ถึง 2.5 (C ถึง C+)	เกรด 3 ถึง 3.5 (B ถึง B+)	เกรด 4 (A)
ประถมศึกษา					
มัธยมศึกษา					

10. โดยเฉลี่ยแล้ว ภายในระยะเวลา 1 ชั่วโมง อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ใช้ภาษาอังกฤษพูดกับท่านในชั้นเรียน มากน้อยเท่าใด

ระดับชั้น	สัดส่วน ไม่ใช้เลย	ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ ภาษาไทย)	ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับ ภาษาไทย)	ใช้มาก (ใช้ภาษาไทย เมื่อจำเป็น)	ใช้ตลอด เวลา
ประถมศึกษา					
มัธยมศึกษา					

B. ปริมาณการสัมผัสกับภาษาอังกฤษในการเรียนทุกประเภท ทั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย
กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับประสบการณ์จริงของท่านตามระดับความถี่มากน้อยดังนี้

ไม่เคย = 0 %

น้อยมาก = 1 - 25 %

น้อย = 26 - 50%

บ่อย = 51 - 75 %

บ่อยมาก = 76 - 100%

ข้อมูล	ระดับความถี่				
	ไม่เคย	น้อยมาก	น้อย	บ่อย	บ่อยมาก
1. ท่านเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากอาจารย์ชาวต่างประเทศที่โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยบ้างหรือไม่					
2. ท่านเรียนวิชาอื่นๆ เป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
3. ท่านใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา ฟังเทปสอนการพูด-ฟังภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
4. ท่านรายงานหน้าชั้นเป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
5. ท่านฝึกฟังเทปสอนการพูด-ฟังภาษาอังกฤษด้วยตนเองบ้างหรือไม่					
6. ท่านอ่านตำราเรียนซึ่งเขียนด้วยภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
7. ท่านใช้พจนานุกรมที่อธิบายคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยภาษาอังกฤษ (English – English Dictionary) บ้างหรือไม่					
8. ท่านเขียนเรียงความหรือบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
9. ท่านแปลเอกสารภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้การเขียน/พิมพ์บ้างหรือไม่					
10. ท่านร่วมกิจกรรมนอกเวลาที่ใช้ภาษาอังกฤษ เช่น การได้วาที่อิงลิชคลับ หรือการตอบปัญหาชิงรางวัลบ้างหรือไม่					
11. ท่านย่อความ/สรุปความเป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
12. ท่านฟังเพลงหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
13. ท่านฟังเพลงภาษาอังกฤษแล้วสามารถถ่ายทอดเนื้อเพลงเป็นภาษาอังกฤษด้วยตนเองบ้างหรือไม่					
14. ท่านดูรายการโทรทัศน์ รายการต่างๆที่เป็นภาษาอังกฤษทั้งภาพยนตร์ ข่าว สารคดีบ้างหรือไม่					
15. ท่านดูวิดีโอหรือภาพยนตร์ที่เป็นเสียงภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
16. ท่านใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสนทนาบ้างหรือไม่					
17. ท่านสนทนาออนไลน์ เช่น msn skype เป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					

ข้อมูล	ระดับความถี่				
	ไม่เคย	น้อยมาก	น้อย	บ่อย	บ่อยมาก
18. ท่านอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น นิตยสาร หรือ หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
19. ท่านอ่านนวนิยายหรือหนังสืออ่านเล่นอื่นๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
20. ท่านอ่านข่าวสารจาก Internet หรือ homepage ที่เป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
21. ท่านส่งข้อความสั้นๆ (sms) ทางโทรศัพท์โดยใช้ภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
22. ท่านติดต่อกับผู้อื่นโดยใช้ e-mail ภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
23. ท่านใช้ภาษาอังกฤษในสังคมออนไลน์ประเภท facebook หรือ twitter บ้างหรือไม่					
24. ท่านเล่นเกมออนไลน์ที่เป็นภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่					
25. ท่านเล่นเกมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เช่น scrabbles, crosswords บ้างหรือไม่					

C. การสัมผัสกับภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์พิเศษแบบเข้มข้น กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับประสบการณ์จริงของท่าน

1. ในระหว่างเปิดภาคเรียน ท่านเรียนพิเศษภาษาอังกฤษบ้างหรือไม่

เรียน (ตอบข้อ 1.1 – 1.2) ไม่เรียน (ข้ามไปตอบข้อ 2)

1.1 ท่านเรียนพิเศษภาษาอังกฤษคิดเป็นระยะเวลาเท่าใดต่อสัปดาห์

1 – 3 ชั่วโมง/สัปดาห์ 3 – 6 ชั่วโมง/สัปดาห์ มากกว่า 6 ชั่วโมง/สัปดาห์

1.2 อาจารย์ที่สอนพิเศษภาษาอังกฤษของท่านเป็นชาวไทยหรือชาวต่างชาติ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ไทย (ตอบข้อ 1.2.1) ต่างชาติ (ตอบข้อ 1.2.2)

3. ท่านทำงานพิเศษที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารบ้างหรือไม่

ไม่ได้ทำ ทำ โปรดระบุ 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____

4. ท่านเข้าค่ายภาษาอังกฤษ (English Camp) หรือเรียนพิเศษภาษาอังกฤษที่ต่างประเทศบ้างหรือไม่

ไม่ได้เข้าค่าย/เรียนพิเศษ (สิ้นสุดแบบสอบถาม)

เข้าค่าย/เรียนพิเศษ ประเทศ 1.) _____ 2.) _____ 3.) _____

(ตอบข้อ 4.1-4.2)

4.1 ระยะเวลาที่เข้าค่ายภาษาอังกฤษ หรือเรียนพิเศษภาษาอังกฤษที่ต่างประเทศ

ประเทศที่ 1 1 สัปดาห์ – 1 เดือน 1 – 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

ประเทศที่ 2 1 สัปดาห์ – 1 เดือน 1 – 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

ประเทศที่ 3 1 สัปดาห์ – 1 เดือน 1 – 3 เดือน

3 เดือนขึ้นไป 1 ปีขึ้นไป

4.2 ขณะที่ท่านเข้าค่าย หรือเรียนพิเศษภาษาอังกฤษที่ต่างประเทศ ท่านใช้ภาษาอังกฤษใน

การสื่อสารมากน้อยเท่าใด

การใช้ ประเทศ	ไม่ใช่เลย	ใช้น้อย (ส่วนใหญ่ใช้ ภาษาไทย)	ใช้ปานกลาง (ใช้สลับกับ ภาษาไทย)	ใช้มาก (ใช้ภาษาไทย เมื่อจำเป็น)	ใช้ตลอดเวลา
1					
2					
3					

ขอบคุณสำหรับความร่วมมือ

ภาคผนวก ข

คะแนนประสบการณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 284 คน

ลำดับ	ตอน A.						รวม (x4)	ตอน B.					รวม	ตอน C.				รวม	รวมทั้งหมด
	5	6	7	8	9	10		0	x1	x2	x3	x4		1	2	3	4		
1	0	0	0	3	0	0	12	0	5	6	6	4	21	5	0	0	0	5	38
2	0	0	0	3	0	0	12	0	2	4	6	4	16	5	0	0	0	5	33
3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2	18	4	24	0	0	0	0	0	24
4	0	0	0	5	0	0	20	0	7	8	3	0	18	2	0	0	0	2	40
5	0	0	6	2	6	6	80	0	7	20	0	0	27	5	0	0	0	5	112
6	0	0	6	3	6	4	76	0	11	14	6	0	31	3	0	0	0	3	110
7	0	0	0	0	5	3	32	0	14	10	6	0	30	0	0	0	0	0	62
8	0	0	0	2	4	3	36	0	14	10	0	0	24	4	0	0	0	4	64
9	0	0	0	3	5	2	40	0	10	24	0	0	34	5	0	0	0	5	79
10	0	0	0	3	5	4	48	0	13	22	0	0	35	4	0	0	0	4	87
11	0	0	6	3	5	4	72	0	17	6	6	0	29	0	0	0	0	0	101
12	0	0	6	2	5	4	68	0	0	30	30	0	60	2	0	0	0	2	130
13	0	0	6	4	6	5	84	0	6	20	18	0	44	5	0	0	0	5	133
14	0	0	0	3	0	0	12	0	6	12	9	0	27	5	0	0	0	5	44
15	0	0	0	4	0	3	28	0	5	6	6	0	17	5	0	0	0	5	50
16	0	0	0	2	7	4	52	0	8	18	0	0	26	0	0	0	0	0	78
17	0	0	0	2	7	4	52	0	9	20	9	0	38	0	0	0	0	0	90
18	0	1	6	3	6	3	76	0	5	22	18	0	45	0	0	0	0	0	121
19	0	0	3	4	6	4	68	0	7	24	15	0	46	4	0	0	0	4	118
20	0	1	3	4	7	4	76	0	0	6	30	24	60	5	0	0	0	5	141
21	0	0	0	3	0	0	12	0	5	0	12	4	21	5	0	0	0	5	38
22	0	1	0	5	5	5	64	0	13	12	12	0	37	0	0	0	0	0	101
23	0	0	6	2	7	4	76	0	5	20	27	0	52	0	0	0	0	0	128
24	0	0	6	3	7	4	80	0	5	20	18	4	47	5	0	0	0	5	132
25	0	0	6	3	6	3	72	0	10	16	6	0	32	0	0	0	0	0	104
26	0	0	6	3	6	4	76	0	11	16	9	4	40	4	0	0	0	4	120
27	0	0	3	4	3	3	52	0	7	8	3	0	18	4	0	0	0	4	74

ลำดับ	ตอน A.						รวม (x4)	ตอน B.					รวม	ตอน C.				รวม	รวมทั้งหมด
	5	6	7	8	9	10		0	x1	x2	x3	x4		1	2	3	4		
28	0	0	6	2	6	4	72	0	0	16	27	0	43	10	0	0	0	10	125
29	0	0	6	3	2	3	56	0	5	6	3	0	14	3	0	0	0	3	73
30	0	0	6	3	4	4	68	0	10	22	12	0	44	6	0	0	0	6	118
31	0	0	3	3	4	4	56	0	7	20	15	0	42	0	0	0	0	0	98
32	0	0	6	2	6	4	72	0	0	42	12	0	54	0	0	0	0	0	126
33	0	0	6	5	7	3	84	0	1	0	45	0	46	0	0	0	0	0	130
34	0	0	6	3	6	4	76	0	11	20	3	0	34	0	0	0	0	0	110
35	0	0	6	2	5	4	68	0	6	18	9	0	33	4	0	0	0	4	105
36	0	0	6	4	6	4	80	0	1	14	24	12	51	4	0	0	0	4	135
37	0	0	6	3	6	2	68	0	12	14	15	0	41	0	0	0	0	0	109
38	0	0	6	3	7	3	76	0	9	12	6	0	27	0	0	0	0	0	103
39	0	0	6	3	7	5	84	0	0	46	6	0	52	5	0	0	0	5	141
40	0	0	6	3	7	3	76	0	5	30	15	0	50	4	0	0	0	4	130
41	1	1	6	3	8	3	88	0	1	6	12	16	35	6	0	0	0	6	129
42	1	1	6	3	7	3	84	0	0	10	6	12	28	6	0	0	0	6	118
43	0	0	6	3	3	3	60	0	5	4	3	0	12	0	0	0	0	0	72
44	0	0	6	2	5	2	60	0	10	24	3	0	37	4	0	0	0	4	101
45	0	0	6	2	4	3	60	0	9	14	6	0	29	6	0	0	0	6	95
46	0	0	0	1	4	1	24	0	8	12	9	0	29	0	0	0	0	0	53
47	0	0	6	3	6	5	80	0	6	12	9	4	31	6	0	0	0	6	117
48	0	0	0	3	5	3	44	0	11	4	3	0	18	0	0	0	0	0	62
49	0	0	0	2	6	4	48	0	10	12	9	0	31	0	0	0	0	0	79
50	0	0	0	4	6	5	60	0	7	24	9	4	44	0	0	0	0	0	104
51	0	0	0	3	0	2	20	0	1	6	0	0	7	0	0	0	0	0	27
52	0	0	0	3	8	4	60	0	4	12	3	0	19	0	0	0	0	0	79
53	0	0	0	3	8	4	60	0	7	24	9	0	40	0	0	0	0	0	100
54	0	0	6	3	7	3	76	0	10	14	24	0	48	0	0	0	0	0	124
55	0	0	6	3	6	4	76	0	0	36	21	0	57	4	0	0	0	4	137
56	0	0	6	3	6	6	84	0	0	20	39	8	67	7	0	0	0	7	158
57	0	0	0	3	7	4	56	0	0	24	21	4	49	0	0	0	0	0	105
58	0	0	0	4	7	4	60	0	13	12	12	0	37	0	0	0	0	0	97
59	0	0	2	5	4	4	60	0	10	8	15	0	33	8	0	0	0	8	101

ลำดับ	ตอน A.						รวม (x4)	ตอน B.					รวม	ตอน C.				รวม	รวมทั้งหมด
	5	6	7	8	9	10		0	x1	x2	x3	x4		1	2	3	4		
60	0	1	6	3	8	3	84	0	4	14	27	20	65	0	0	0	0	0	149
61	0	0	6	4	6	5	84	0	0	8	45	20	73	0	0	0	0	0	157
62	0	0	6	4	6	5	84	0	0	20	36	12	68	0	0	0	0	0	152
63	0	0	6	3	5	5	76	0	7	14	6	4	31	0	0	0	0	0	107
64	0	0	0	3	7	4	56	0	0	14	13	8	35	0	0	0	0	0	91
65	0	0	0	3	6	3	48	0	11	4	12	0	27	0	0	0	0	0	75
66	0	0	0	5	5	2	48	0	8	12	18	0	38	6	0	0	0	6	92
67	0	0	0	3	4	1	32	0	9	18	3	0	30	0	0	0	0	0	62
68	0	0	0	3	6	4	52	0	17	4	3	0	24	0	0	0	0	0	76
69	0	0	6	3	6	5	80	0	20	4	3	0	27	0	0	0	0	0	107
70	0	0	0	3	5	4	48	0	4	10	21	8	43	0	0	0	0	0	91
71	0	1	4	3	7	3	72	0	6	6	18	20	50	0	0	0	0	0	122
72	0	0	0	3	5	3	44	0	7	18	9	8	42	0	0	0	0	0	86
73	0	0	0	3	3	5	44	0	7	6	9	0	22	0	0	0	0	0	66
74	0	0	6	3	7	3	76	0	2	20	33	8	63	4	0	0	0	4	143
75	0	0	6	3	5	3	68	0	9	12	12	0	33	0	0	0	0	0	101
76	0	0	3	4	6	4	68	0	1	14	18	20	53	0	0	0	0	0	121
77	0	0	0	6	6	3	60	0	7	6	3	0	16	0	0	0	0	0	76
78	0	0	4	5	7	4	80	0	3	10	24	36	73	6	0	0	0	6	159
79	0	0	5	3	8	3	76	0	4	20	27	0	51	0	0	0	0	0	127
80	0	0	4	3	8	4	76	0	4	16	24	16	60	5	0	0	0	5	141
81	0	0	0	2	5	3	40	0	0	20	39	0	59	0	0	0	0	0	99
82	0	0	2	0	7	5	56	0	12	2	27	0	41	0	0	0	0	0	97
83	0	0	4	4	7	3	72	0	9	10	21	4	44	0	0	0	0	0	116
84	0	1	6	5	7	4	92	0	0	16	21	32	69	0	0	1	0	1	162
85	0	0	0	2	5	4	44	0	9	14	0	4	27	0	0	0	0	0	71
86	0	1	3	2	6	4	64	0	4	16	9	0	29	4	0	0	0	4	97
87	0	0	0	5	6	3	56	0	10	16	9	0	35	6	0	0	0	6	97
88	0	0	6	3	6	4	76	0	7	26	12	0	45	5	0	0	0	5	126
89	0	0	6	3	4	4	68	0	16	4	3	0	23	4	0	0	0	4	95
90	0	0	6	3	5	3	68	0	12	10	6	4	32	0	0	0	0	0	100
91	0	0	0	3	7	3	52	0	9	6	6	0	21	3	0	0	0	3	76

ลำดับ	ตอน A.						รวม (x4)	ตอน B.					รวม	ตอน C.				รวม	รวมทั้งหมด
	5	6	7	8	9	10		0	x1	x2	x3	x4		1	2	3	4		
92	0	0	3	3	6	4	64	0	10	4	15	0	29	3	0	0	0	3	96
93	0	0	0	4	7	4	60	0	5	30	3	0	38	0	0	0	0	0	98
94	0	0	0	1	6	3	40	0	4	16	24	8	52	8	0	0	0	8	100
95	0	0	6	3	8	3	80	0	6	12	12	12	42	5	2	0	0	7	129
96	0	0	3	2	6	4	60	0	6	16	21	0	43	0	0	0	0	0	103
97	0	0	6	2	5	4	68	0	9	10	9	8	36	0	0	0	0	0	104
98	0	0	4	4	7	3	72	0	13	4	15	4	36	0	0	0	0	0	108
99	0	0	0	2	6	4	48	0	7	8	21	0	36	8	0	0	0	8	92
100	0	0	4	3	7	3	68	0	7	14	18	8	47	0	0	0	0	0	115
101	0	0	6	3	7	5	84	0	2	16	33	12	63	0	0	0	0	0	147
102	0	0	6	2	7	3	72	0	2	20	30	4	56	6	0	0	0	6	134
103	0	0	6	3	5	3	68	0	1	10	24	32	67	5	0	0	0	5	140
104	0	0	5	3	5	2	60	0	3	22	12	28	65	6	0	0	0	6	131
105	0	0	0	2	5	3	40	0	10	8	6	0	24	0	0	0	0	0	64
106	0	0	0	2	5	3	40	0	18	12	3	0	33	0	0	0	0	0	73
107	0	0	0	6	6	3	60	0	8	4	6	0	18	0	0	0	0	0	78
108	0	0	6	3	7	5	84	0	10	18	12	0	40	0	0	0	0	0	124
109	0	0	6	3	7	5	84	0	8	24	9	0	41	0	0	0	0	0	125
110	1	1	4	5	6	5	88	0	1	22	33	8	64	0	0	0	0	0	152
111	0	0	4	2	6	3	60	0	10	8	3	0	21	0	0	0	0	0	81
112	0	0	6	3	6	3	72	0	6	10	6	0	22	0	0	0	0	0	94
113	0	1	4	3	6	2	64	0	6	8	3	0	17	0	0	0	0	0	81
114	0	0	4	2	6	3	60	0	10	22	6	0	38	0	0	0	0	0	98
115	0	1	4	3	6	3	68	0	6	10	30	8	54	0	0	0	0	0	122
116	0	0	0	1	5	4	40	0	14	14	6	0	34	4	0	0	0	4	78
117	0	0	6	1	4	2	52	0	5	8	6	0	19	0	0	0	0	0	71
118	0	0	6	3	8	4	84	0	4	28	15	8	55	0	0	0	0	0	139
119	0	0	0	3	6	2	44	0	3	40	6	0	49	0	0	0	0	0	93
120	0	0	0	3	8	3	56	0	9	4	24	0	37	5	0	0	0	5	98
121	0	0	0	3	8	3	56	0	11	12	6	0	29	0	0	0	0	0	85
122	0	0	6	5	6	4	84	0	0	8	63	8	79	5	0	0	0	5	168
123	0	0	6	3	7	3	76	0	13	12	6	0	31	0	0	0	0	0	107

ลำดับ	ตอน A.						รวม (x4)	ตอน B.					รวม	ตอน C.				รวม	รวมทั้งหมด
	5	6	7	8	9	10		0	x1	x2	x3	x4		1	2	3	4		
124	0	0	6	3	4	3	64	0	4	6	3	0	13	3	0	0	0	3	80
125	0	0	6	2	8	3	76	0	4	6	18	4	32	0	0	0	0	0	108
126	0	0	6	4	8	5	92	0	4	16	18	16	54	4	0	0	0	4	150
127	0	0	6	0	8	4	72	0	0	18	39	4	61	10	0	0	0	10	143
128	0	0	6	3	4	2	60	0	3	4	3	0	10	3	0	0	0	3	73
129	0	0	6	2	5	3	64	0	3	28	6	0	37	4	0	0	0	4	105
130	0	0	6	2	5	3	64	0	11	10	9	0	30	4	3	0	0	7	101
131	0	0	6	4	6	3	76	0	5	22	9	8	44	6	0	0	0	6	126
132	0	0	6	4	7	5	88	0	0	24	36	0	60	0	0	0	0	0	148
133	0	0	6	3	6	4	76	0	1	26	21	0	48	6	0	0	0	6	130
134	0	0	6	4	7	4	84	0	14	8	9	4	35	5	0	0	0	5	124
135	0	0	6	4	7	3	80	0	14	8	12	4	38	5	0	0	0	5	123
136	0	0	6	4	6	2	72	0	9	20	12	0	41	5	0	0	0	5	118
137	0	0	6	2	6	4	72	0	10	12	3	0	25	6	0	0	0	6	103
138	0	0	0	2	5	4	44	0	11	18	6	0	35	7	0	0	0	7	86
139	0	0	6	3	7	3	76	0	7	30	6	0	43	4	0	0	0	4	123
140	0	0	6	1	6	3	64	0	8	18	12	0	38	4	0	0	0	4	106
141	0	0	6	0	6	4	64	0	13	24	0	0	37	4	0	0	0	4	105
142	0	0	0	3	4	3	40	0	11	8	0	0	19	0	0	0	0	0	59
143	0	0	6	3	6	2	68	0	8	16	9	0	33	3	0	0	0	3	104
144	0	0	6	3	7	4	80	0	7	34	3	0	44	0	0	0	0	0	124
145	0	0	6	3	7	3	76	0	3	28	21	4	56	0	0	0	0	0	132
146	0	0	6	4	7	4	84	0	3	28	18	8	57	0	0	0	0	0	141
147	0	0	6	3	8	8	100	0	2	24	21	8	55	6	0	0	0	6	161
148	0	0	6	4	6	4	80	0	8	10	9	8	35	9	0	0	0	9	124
149	0	0	6	3	5	3	68	0	11	12	3	0	26	6	0	0	0	6	100
150	0	0	6	4	6	3	76	0	1	30	27	0	58	6	0	0	0	6	140
151	0	0	6	3	8	2	76	0	7	10	18	16	51	0	0	0	0	0	127
152	0	0	5	2	6	3	64	0	7	12	27	4	50	0	7	0	0	7	121
153	0	0	0	6	2	3	44	0	4	6	3	0	13	6	0	0	0	6	63
154	0	0	6	5	7	3	84	0	11	16	3	0	30	0	0	0	0	0	114
155	0	1	6	5	6	3	84	0	7	20	6	0	33	5	0	0	0	5	122

ลำดับ	ตอน A.						รวม (x4)	ตอน B.					รวม	ตอน C.				รวม	รวมทั้งหมด
	5	6	7	8	9	10		0	x1	x2	x3	x4		1	2	3	4		
156	0	0	6	4	7	5	88	0	11	8	9	12	40	4	0	0	0	4	132
157	0	0	6	2	5	4	68	0	5	14	3	0	22	4	0	0	0	4	94
158	0	1	6	3	6	6	88	0	3	24	24	4	55	0	3	0	0	3	146
159	0	0	6	4	7	3	80	0	8	18	15	8	49	0	0	0	0	0	129
160	0	0	6	3	7	3	76	0	2	22	18	20	62	0	0	0	0	0	138
161	0	0	6	3	7	4	80	0	3	14	33	12	62	0	0	0	0	0	142
162	0	0	6	4	7	3	80	0	4	26	24	0	54	0	0	0	0	0	134
163	0	1	6	5	7	5	96	0	4	14	21	16	55	0	0	0	0	0	151
164	0	0	6	3	7	4	80	0	17	8	0	0	25	0	0	0	0	0	105
165	0	0	6	5	6	4	84	0	10	26	6	0	42	0	0	0	0	0	126
166	0	0	0	3	6	3	48	0	15	6	3	0	24	0	0	0	0	0	72
167	0	0	6	4	5	3	72	0	10	16	12	4	42	0	0	1	0	1	115
168	0	1	0	3	7	3	56	0	1	16	24	16	57	3	0	0	0	3	116
169	0	1	6	3	6	3	76	0	0	24	30	12	66	5	0	0	0	5	147
170	0	0	6	3	7	3	76	0	5	6	30	28	69	0	0	0	0	0	145
171	0	0	6	3	7	4	80	0	4	20	24	0	48	0	0	0	0	0	128
172	0	1	6	4	8	4	92	0	0	4	21	60	85	6	0	0	0	6	183
173	0	0	6	3	7	5	84	0	2	30	18	4	54	6	0	0	0	6	144
174	0	0	6	3	7	4	80	0	4	28	18	0	50	0	0	0	0	0	130
175	0	0	6	3	6	3	72	0	1	12	42	8	63	0	0	0	0	0	135
176	0	0	0	2	4	4	40	0	12	2	9	4	27	3	0	0	0	3	70
177	0	0	6	4	7	6	92	0	4	6	18	12	40	4	3	0	3	10	142
178	0	0	4	5	5	4	72	0	5	20	18	0	43	0	0	0	0	0	115
179	0	0	6	2	8	4	80	0	2	16	24	4	46	0	0	0	0	0	126
180	0	0	3	3	8	4	72	0	4	22	18	12	56	0	0	0	0	0	128
181	0	0	6	3	6	4	76	0	3	18	12	0	33	4	0	0	0	4	113
182	0	0	6	2	6	4	72	0	7	8	9	8	32	4	0	0	0	4	108
183	0	0	6	3	7	4	80	0	2	20	24	4	50	0	0	0	0	0	130
184	0	0	6	2	7	4	76	0	1	14	24	20	59	0	0	0	0	0	135
185	0	0	6	4	6	3	76	0	11	10	3	0	24	0	0	0	0	0	100
186	0	1	0	3	8	4	64	0	8	16	21	4	49	8	0	0	0	8	121
187	0	0	6	2	6	5	76	0	11	8	12	0	31	0	0	0	0	0	107

ลำดับ	ตอน A.						รวม (x4)	ตอน B.					รวม	ตอน C.				รวม	รวมทั้งหมด
	5	6	7	8	9	10		0	x1	x2	x3	x4		1	2	3	4		
188	0	0	6	3	6	3	72	0	5	14	21	8	48	5	0	0	0	5	125
189	0	0	6	4	6	3	76	0	13	10	12	4	39	0	0	0	0	0	115
190	0	0	6	3	6	3	72	0	9	14	9	0	32	0	0	0	0	0	104
191	0	0	6	5	6	3	80	0	9	16	9	4	38	4	0	0	0	4	122
192	0	0	6	3	8	4	84	0	2	14	39	12	67	11	0	0	0	11	162
193	0	0	6	4	7	3	80	0	13	16	3	0	32	6	0	0	0	6	118
194	0	0	6	3	7	3	76	0	6	10	18	28	62	5	0	0	0	5	143
195	0	0	6	3	6	4	76	0	5	24	15	0	44	0	0	0	0	0	120
196	0	0	0	4	7	3	56	0	8	16	15	8	47	5	0	0	0	5	108
197	0	0	0	2	5	2	36	0	9	8	12	0	29	4	0	0	0	4	69
198	0	0	0	4	5	4	52	0	7	16	18	0	41	0	0	0	0	0	93
199	0	0	0	3	4	3	40	0	8	16	3	0	27	0	0	0	0	0	67
200	0	0	0	3	6	3	48	0	10	16	21	0	47	4	0	0	0	4	99
201	0	0	6	4	8	3	84	0	10	22	3	0	35	4	0	0	0	4	123
202	0	0	6	5	7	3	84	0	16	14	0	0	30	0	0	0	0	0	114
203	0	0	0	4	8	4	64	0	7	12	27	0	46	3	0	0	0	3	113
204	0	0	6	3	8	2	76	0	13	4	3	0	20	4	0	0	0	4	100
205	0	0	6	3	8	3	80	0	3	24	21	0	48	5	5	0	0	10	138
206	0	0	6	3	7	4	80	0	12	14	3	0	29	5	0	0	0	5	114
207	0	0	6	3	6	3	72	0	10	12	3	0	25	0	0	0	0	0	97
208	0	0	6	3	8	4	84	0	18	8	9	0	35	4	0	0	0	4	123
209	1	1	6	3	7	4	88	0	4	14	21	0	39	0	0	0	0	0	127
210	0	0	0	3	8	3	56	0	12	22	0	0	34	4	0	0	0	4	94
211	0	0	0	3	6	3	48	0	15	6	3	0	24	0	0	0	0	0	72
212	0	0	0	3	7	3	52	0	14	9	0	0	23	0	0	0	0	0	75
213	0	0	0	3	5	3	44	0	17	10	0	0	27	0	0	0	0	0	71
214	0	0	0	3	6	3	48	0	10	20	6	0	36	0	0	0	0	0	84
215	0	0	6	4	8	4	88	0	11	18	9	0	38	0	0	0	0	0	126
216	0	0	6	3	7	3	76	0	8	26	12	0	46	4	0	0	0	4	126
217	0	0	6	3	7	4	80	0	8	20	6	4	38	0	0	0	0	0	118
218	0	0	6	2	7	5	80	0	0	24	39	0	63	3	0	0	0	3	146
219	0	1	6	4	8	4	92	0	4	14	27	12	57	0	0	0	0	0	149

ลำดับ	ตอน A.						รวม (x4)	ตอน B.					รวม	ตอน C.				รวม	รวมทั้งหมด
	5	6	7	8	9	10		0	x1	x2	x3	x4		1	2	3	4		
220	0	0	5	2	7	4	72	0	3	24	15	12	54	4	0	0	0	4	130
221	0	0	6	4	7	4	84	0	8	16	12	20	56	0	0	0	0	0	140
222	0	0	6	3	8	3	80	0	8	14	9	8	39	4	0	0	0	4	123
223	0	0	6	3	8	4	84	0	9	10	6	8	33	0	0	0	0	0	117
224	0	0	6	1	4	3	56	0	5	4	6	0	15	0	0	0	0	0	71
225	0	0	6	2	6	3	68	0	7	18	3	0	28	0	0	0	0	0	96
226	0	0	6	1	5	1	52	0	7	10	12	8	37	0	0	0	0	0	89
227	0	0	6	0	5	4	60	0	11	8	0	0	19	0	0	0	0	0	79
228	0	0	6	4	6	4	80	0	6	18	15	0	39	0	0	0	0	0	119
229	0	0	0	3	7	5	60	0	10	12	15	0	37	0	0	0	0	0	97
230	0	0	6	4	7	3	80	0	5	14	24	4	47	0	3	0	0	3	130
231	0	0	6	3	8	4	84	0	6	12	21	4	43	0	0	0	0	0	127
232	0	0	6	3	8	5	88	0	8	14	18	0	40	4	0	0	0	4	132
233	0	0	6	3	8	4	84	0	7	12	9	0	28	0	0	0	0	0	112
234	0	0	6	4	8	4	88	0	10	16	18	0	44	0	0	0	0	0	132
235	0	0	6	2	6	3	68	0	14	8	0	0	22	0	0	0	0	0	90
236	0	0	6	3	8	4	84	0	3	12	33	16	64	6	0	0	0	6	154
237	0	1	6	4	4	4	76	0	5	22	21	8	56	3	0	1	0	4	136
238	0	0	6	4	7	4	84	0	4	20	30	4	58	0	0	0	0	0	142
239	0	0	6	3	7	3	76	0	4	28	21	0	53	0	0	0	0	0	129
240	0	1	6	4	6	4	84	0	9	24	12	0	45	0	0	0	0	0	129
241	0	0	6	2	8	5	84	0	8	10	27	12	57	4	0	0	0	4	145
242	0	0	6	2	8	5	84	0	5	14	6	16	41	0	0	0	0	0	125
243	0	0	0	4	7	3	56	0	7	22	9	8	46	6	0	0	0	6	108
244	0	0	0	4	7	3	56	0	3	20	30	8	61	5	0	0	0	5	122
245	0	0	0	5	8	3	64	0	6	18	12	8	44	5	0	0	0	5	113
246	0	0	0	5	7	3	60	0	5	10	12	4	31	5	0	0	0	5	96
247	0	0	0	2	8	3	52	0	13	14	6	0	33	0	0	0	0	0	85
248	0	0	5	4	8	4	84	0	6	6	39	8	59	5	0	0	0	5	148
249	0	0	0	3	8	4	60	0	8	16	9	0	33	0	0	0	0	0	93
250	0	0	6	3	8	4	84	0	14	14	3	0	31	0	0	0	0	0	115
251	0	0	6	2	8	2	72	0	4	16	18	28	66	3	16	0	0	19	157

ลำดับ	ตอน A.						รวม (x4)	ตอน B.					รวม	ตอน C.				รวม	รวมทั้งหมด
	5	6	7	8	9	10		0	x1	x2	x3	x4		1	2	3	4		
252	0	0	0	3	6	3	48	0	8	14	12	4	38	0	0	0	0	0	86
253	0	0	0	3	6	3	48	0	13	6	6	0	25	0	0	0	0	0	73
254	0	0	6	3	8	5	88	0	7	10	24	8	49	5	0	0	0	5	142
255	0	0	6	3	7	3	76	0	12	14	18	0	44	0	0	0	0	0	120
256	0	0	6	4	8	3	84	0	4	22	30	0	56	0	0	0	0	0	140
257	0	0	6	3	6	3	72	0	6	14	15	4	39	4	0	0	0	4	115
258	0	0	6	4	6	3	76	0	9	20	15	0	44	3	0	0	0	3	123
259	0	0	6	3	5	4	72	0	11	20	3	0	34	4	0	0	0	4	110
260	0	0	6	5	7	4	88	0	0	28	21	4	53	0	0	0	0	0	141
261	0	0	6	2	7	4	76	0	8	22	18	0	48	4	0	0	0	4	128
262	0	0	6	3	8	1	72	0	7	10	0	0	17	0	0	0	0	0	89
263	0	0	6	3	7	2	72	0	10	26	6	0	42	3	0	0	0	3	117
264	0	0	6	4	8	4	88	0	1	20	27	0	48	5	0	0	0	5	141
265	0	0	6	2	8	2	72	0	11	8	6	4	29	0	0	0	0	0	101
266	0	0	6	2	8	1	68	0	6	14	12	20	52	5	0	0	0	5	125
267	0	0	6	2	7	5	80	0	6	12	39	0	57	3	0	0	0	3	140
268	0	0	2	3	7	4	64	0	12	6	15	4	37	0	0	0	0	0	101
269	0	0	6	3	8	3	80	0	5	24	30	4	63	0	13	0	13	26	169
270	0	0	6	4	7	4	84	0	11	8	3	0	22	4	0	0	0	4	110
271	0	0	6	2	7	2	68	0	11	10	3	8	32	3	0	0	0	3	103
272	0	0	0	3	8	3	56	0	3	12	27	16	58	8	0	0	0	8	122
273	0	0	6	3	8	2	76	0	7	0	0	0	7	2	0	0	0	2	85
274	0	0	6	1	8	2	68	0	12	10	9	8	39	3	3	0	3	9	116
275	0	0	6	3	7	1	68	0	9	2	6	8	25	3	0	0	0	3	96
276	0	0	6	1	8	5	80	0	10	8	3	4	25	5	0	0	0	5	110
277	0	0	6	3	8	4	84	0	14	0	6	0	20	2	0	0	0	2	106
278	0	0	6	2	8	2	72	0	10	12	9	0	31	0	0	0	0	0	103
279	0	0	6	1	8	3	72	0	6	22	24	0	52	4	3	0	0	7	131
280	0	0	6	3	6	4	76	0	14	12	6	0	32	4	0	0	0	4	112
281	0	0	6	3	7	3	76	0	11	6	3	4	24	0	0	0	0	0	100
282	0	0	6	4	6	4	80	0	11	22	3	0	36	6	0	0	0	6	122
283	0	0	6	3	8	3	80	0	7	18	9	0	34	3	0	0	0	3	117
284	0	0	6	3	7	2	72	0	11	18	12	0	41	5	2	0	0	7	120

ภาคผนวก ค

คะแนนประสอบการณภาษาอังกฤษสูงสุด 30 อันดับ และต่ำสุด 30 อันดับจากนักเรียน 284 คน

คะแนนประสอบการณภาษาอังกฤษสูงสุด 30 อันดับ		คะแนนประสอบการณต่ำสุด 30 อันดับ	
ลำดับ	คะแนน	ลำดับ	คะแนน
1	183	1	24
2	169	2	27
3	168	3	33
4	162	4	38
5	162	5	38
6	161	6	40
7	159	7	44
8	158	8	50
9	157	9	53
10	157	10	59
11	154	11	62
12	152	12	62
13	152	13	62
14	151	14	63
15	150	15	64
16	149	16	64
17	149	17	66
18	148	18	67
19	148	19	69
20	147	20	70
21	147	21	71
22	146	22	71
23	146	23	71
24	145	24	71
25	145	25	72
26	144	26	72
27	143	27	72
28	143	28	73
29	143	29	73
30	142	30	73

ภาคผนวก ง

ผลการระบุคำกลุ่มเจ้าของภาษา

คำทดสอบที่สระก่อนเป็นเสียง [ɛ]	ระบุคำได้ถูก				ระบุคำผิด		ไม่ระบุคำ	
	สะกดถูก		สะกดผิด		เป็นคำอื่นและสะกดถูก			
	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%
effect	10	10	0	0	0	0	0	0
exam	10	10	0	0	0	0	0	0
before	10	10	0	0	0	0	0	0
erase	10	10	0	0	0	0	0	0
prepare	10	10	0	0	0	0	0	0
cabbage	9	9	0	0	1	1	0	0
ticket	10	10	0	0	0	0	0	0
diet	10	10	0	0	0	0	0	0
actress	10	10	0	0	0	0	0	0
office	10	10	0	0	0	0	0	0
รวม	99	99	0	0	1	1	0	0

คำทดสอบที่สระก่อนเป็นเสียง [๑]	ระบุคำได้ถูก				ระบุคำผิด		ไม่ระบุคำ	
	สะกดถูก		สะกดผิด		เป็นคำอื่นและสะกดถูก			
	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%
agree	10	10	0	0	0	0	0	0
career	9	9	1	1	0	0	0	0
polite	9	9	0	0	0	0	1	1
balloon	10	10	0	0	0	0	0	0
machine	10	10	0	0	0	0	0	0
album	10	10	0	0	0	0	0	0
lesson	10	10	0	0	0	0	0	0
madam	8	8	0	0	0	0	2	2
organ	10	10	0	0	0	0	0	0
lemon	10	10	0	0	0	0	0	0
รวม	96	96	1	1	0	0	3	3

คำทดสอบที่สระก่อนเป็นเสียง [๑]	ระบุคำได้ถูก				ระบุคำผิด		ไม่ระบุคำ	
	สะกดถูก		สะกดผิด		เป็นคำอื่นและสะกดถูก			
	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%
perhaps	10	10	0	0	0	0	0	0
surprise	10	10	0	0	0	0	0	0
forgive	10	10	0	0	0	0	0	0
surround	10	10	0	0	0	0	0	0
perceive	5	5	5	5	0	0	0	0
after	10	10	0	0	0	0	0	0
grammar	9	9	1	1	0	0	0	0
modern	10	10	0	0	0	0	0	0
lizard	9	9	0	0	1	1	0	0
error	9	9	0	0	0	0	1	1
รวม	92	92	6	6	1	1	1	1

ข้อผิดพลาดในการระบุคำของเจ้าของภาษา: **ประเภทระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด**

เสียงสระ	คำ	คำที่เจ้าของภาษาระบุ
[๑]	career	carreer (1)
[๓]	perceive	percieve (5)
	grammar	grammer (1)

ข้อผิดพลาดในการระบุคำของเจ้าของภาษา: **ประเภทระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก**

เสียงสระ	คำ	คำที่เจ้าของภาษาระบุ
[ɪ]	cabbage	courage (1)
[๑]	polite	collate (1)
[๓]	lizard	blizzard (1)

ภาคผนวก จ

ผลการระบุคำของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง

คำทดสอบที่ สระกร่อน เป็นเสียง [ɪ]	ระบุคำได้ถูก				ระบุคำผิด						ไม่ระบุคำ	
	สะกดถูก		สะกดผิด		เป็นคำอื่นและ สะกดถูก		เป็นคำอื่นและ สะกดผิด		ไม่เป็นคำ			
	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%
effect	13	4.33	0	0.00	10	3.33	2	0.67	4	1.33	1	0.33
exam	27	9.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00	3	1.00	0	0.00
before	22	7.33	0	0.00	6	2.00	1	0.33	0	0.00	1	0.33
erase	5	1.67	0	0.00	22	7.33	1	0.33	2	0.67	0	0.00
prepare	17	5.67	3	1.00	6	2.00	2	0.67	2	0.67	0	0.00
cabbage	9	3.00	4	1.33	10	3.33	1	0.33	2	0.67	4	1.33
ticket	20	6.67	3	1.00	7	2.33	0	0.00	0	0.00	0	0.00
diet	28	9.33	2	0.67	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00
actress	13	4.33	1	0.33	12	4.00	0	0.00	0	0.00	4	1.33
office	27	9.00	0	0.00	2	0.67	0	0.00	1	0.33	0	0.00
รวม	181	60.33	13	4.33	75	25.00	7	2.33	14	4.67	10	3.33

คำทดสอบที่ สระกร่อน เป็นเสียง [ə]	ระบุคำได้ถูก				ระบุคำผิด						ไม่ระบุคำ	
	สะกดถูก		สะกดผิด		เป็นคำอื่นและ สะกดถูก		เป็นคำอื่นและ สะกดผิด		ไม่เป็นคำ			
	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%
agree	29	9.67	0	0.00	1	0.33	0	0.00	0	0.00	0	0.00
career	6	2.00	1	0.33	22	7.33	0	0.00	1	0.33	0	0.00
polite	10	3.33	1	0.33	14	4.67	0	0.00	2	0.67	3	1.00
balloon	23	7.67	4	1.33	2	0.67	0	0.00	0	0.00	1	0.33
machine	20	6.67	3	1.00	0	0.00	0	0.00	5	1.67	2	0.67
album	16	5.33	2	0.67	8	2.67	0	0.00	1	0.33	3	1.00
lesson	26	8.67	1	0.33	2	0.67	0	0.00	1	0.33	0	0.00
madam	14	4.67	1	0.33	7	2.33	0	0.00	3	1.00	5	1.67
organ	15	5.00	0	0.00	9	3.00	0	0.00	3	1.00	3	1.00
lemon	13	4.33	1	0.33	10	3.33	1	0.33	1	0.33	4	1.33
รวม	172	57.33	14	4.67	75	25.00	1	0.33	17	5.67	21	7.00

คำทดสอบที่ สระกร่อน เป็นเสียง [๕]	ระบุคำได้ถูก				ระบุคำผิด						ไม่ระบุคำ	
	สะกดถูก		สะกดผิด		เป็นคำอื่นและ สะกดถูก		เป็นคำอื่นและ สะกดผิด		ไม่เป็นคำ			
	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%
perhaps	13	4.33	4	1.33	2	0.67	0	0.00	3	1.00	8	2.67
surprise	22	7.33	8	2.67	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00
forgive	19	6.33	0	0.00	10	3.33	0	0.00	0	0.00	1	0.33
surround	19	6.33	3	1.00	1	0.33	0	0.00	5	1.67	2	0.67
perceive	9	3.00	3	1.00	3	1.00	0	0.00	8	2.67	7	2.33
after	30	10.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00
grammar	18	6.00	3	1.00	5	1.67	0	0.00	4	1.33	0	0.00
modern	6	2.00	0	0.00	22	7.33	1	0.33	1	0.33	0	0.00
lizard	5	1.67	0	0.00	19	6.33	0	0.00	1	0.33	5	1.67
error	18	6.00	3	1.00	1	0.33	0	0.00	5	1.67	3	1.00
รวม	159	53.00	24	8.00	63	21.00	1	0.33	27	9.00	26	8.67

ข้อผิดพลาดในการระบุคำของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง: ประเภทระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด

เสียงกร่อน	คำทดสอบ	คำที่นักเรียนระบุ				
[ɪ]	prepare	prepair (2)	prepaer (1)			
	cabbage	cabish (1)	cabbech (1)	cabbige (1)	cabbege (1)	
	ticket	tikket (1)	tiget (1)	ticget (1)		
	diet	diaet (1)	diate (1)			
	actress	attress (1)				
[ə]	career	carrier (1)				
	polite	polise (1)				
	balloon	bolloon (2)	ballon (1)	bollron (1)		
	machine	matchine (2)				
	album	albam (1)	allbum (1)			
	lesson	leson (1)				
	madam	madom (1)				
[ɜ]	lemon	lamon (1)				
	perhaps	perhave (2)	perharp (1)	perhapes (1)		
	surprise	surpise (3)	surpire (2)	serprise (1)	supriese (1)	surprite (1)
	surround	suround (1)	surrounded (1)	seround (1)		
	perceive	persive (1)	percieve (1)	percive (1)		
	grammar	gramma (2)	gramar (1)			
	error	eror (2)	earor (1)			

ข้อคิดในการระบุคำของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง: ประเภทระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก

เสียงสระ	คำ	คำที่นักเรียนระบุ				
[ɪ]	effect	afraid (2)	fat (3)	perfect (1)		
	before	perform (3)	profile (2)	perfume (1)		
	erase	always (10)	arrest (7)	away (3)	late (1)	grass (1)
	prepare	repair (6)				
	cabbage	garbage (3)	cadet (2)	careless (1)	caret (1)	carpet (1)
		carry (1)	correct (1)			
	ticket	taken (3)	take give (1)	take in (1)	take it (1)	tiger (1)
	actress	address (9)	august (2)	upgrade (1)		
office	obvious (2)					
[ə]	agree	ugly (1)				
	career	clear (15)	korea (7)			
	polite	play (5)	pay (1)	place (1)	plague (1)	plane (1)
		plate (1)	point (1)	police (1)	provide (1)	twice (1)
	balloon	believe (2)				
	album	able (2)	hour (2)	although (1)	other (1)	our (1)
over (1)						

เสียงสระ	คำ	คำที่นักเรียนระบุ				
[เอ]	lesson	reason (1)	lazy (1)			
	madam	abandon (1)	leader (1)	madder (1)	master (1)	matter (1)
		mother (1)	pardon (1)			
	organ	broken (2)	walking (2)	working (2)	begin (1)	older (1)
	lemon	woman (2)	raining (2)	learning (1)	living (1)	ramen (1)
		random (1)	ribbon (1)	women (1)		
[เอ]	perhaps	paragraph (1)	protect (1)			
	forgive	forget (10)				
	surround	salon (1)				
	perceive	passive (2)	proceed (1)			
	grammar	grandma (3)	clever (2)			
	modern	mother (21)	market (1)			
	lizard	massage (4)	message (4)	desert (3)	busy (1)	dessert (1)
		mustard (1)	research (1)	visit (1)	weather (1)	wizard (1)
error	mirror (1)					

ข้อผิดในการระบุคำของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง: ประเภทระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด

เสียงสระ	คำ	คำที่นักเรียนระบุ	
[ɪ]	effect	afriad (2)	
	before	performes (1)	
	erase	aways (1)	
	prepare	repear (2)	repiar (1)
	cabbage	cabbin (1)	
[e]	lemon	lerning (1)	
[ə]	modern	momther (1)	

ข้อผิดในการระบุคำของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษสูง: ประเภทระบุคำผิดไม่เป็นคำ

เสียงสระ	คำ	คำที่นักเรียนระบุ				
[ɪ]	effect	abfact (1)	affect (1)	afat (1)	afried (1)	
	exam	exame (2)	exeam (1)			
	erase	arase (1)	perrest (1)			
	prepare	pickprae (1)				
	cabbage	carage (1)	cavage (1)			
	office	obset (1)				
[ə]	career	currea (1)				
	polite	plade (1)	porck (1)			
	machine	matchine (2)	machien (1)	mechine (1)	missshe (1)	
	album	ulber (1)				
	lesson	lesin (1)				
	madam	mabem (1)	maloen (1)	murderm (1)		
	organ	orgen (1)	oilment (1)	omen (1)		
	lemon	laven (1)				
[ɜ]	perhaps	paharp (1)	perhunce (1)	prohaves (1)		
	surround	seround (1)				

เสียงสระ	คำ	คำที่นักเรียนระบุ				
[ə]	perceive	percieve (2)	persive (2)	prosive (2)	perciev (1)	procive (1)
	grammar	gemer (1)	glamer (1)	glaver (1)	grammer (1)	
	modern	marder (1)				
	lizard	mursure (1)				
	error	eror (2)	aerr (1)	aror (1)	eerror (1)	

ภาคผนวก จ

ผลการระบุคำของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ

คำทดสอบที่ สระกร่อน เป็นเสียง [ɪ]	ระบุคำได้ถูก				ระบุคำผิด						ไม่ระบุคำ	
	สะกดถูก		สะกดผิด		เป็นคำอื่นและ สะกดถูก		เป็นคำอื่นและ สะกดผิด		ไม่เป็นคำ			
	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%
effect	3	1.00	0	0.00	4	1.33	0	0.00	11	3.67	12	4.00
exam	10	3.33	1	0.33	0	0.00	0	0.00	14	4.67	5	1.67
before	11	3.67	1	0.33	3	1.00	7	2.33	4	1.33	4	1.33
erase	0	0.00	0	0.00	18	6.00	2	0.67	4	1.33	6	2.00
prepare	0	0.00	0	0.00	8	2.67	6	2.00	8	2.67	8	2.67
cabbage	5	1.67	1	0.33	2	0.67	0	0.00	14	4.67	8	2.67
ticket	10	3.33	4	1.33	2	0.67	1	0.33	12	4.00	1	0.33
diet	14	4.67	6	2.00	5	1.67	0	0.00	3	1.00	2	0.67
actress	0	0.00	0	0.00	3	1.00	4	1.33	12	4.00	11	3.67
office	10	3.33	8	2.67	1	0.33	1	0.33	3	1.00	7	2.33
รวม	63	21	21	7	46	15.33	21	7	85	28.33	64	21.33

คำทดสอบที่ สระกร่อน เป็นเสียง [๑]	ระบุคำได้ถูก				ระบุคำผิด						ไม่ระบุคำ	
	สะกดถูก		สะกดผิด		เป็นคำอื่นและ สะกดถูก		เป็นคำอื่นและ สะกดผิด		ไม่เป็นคำ			
	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%
agree	15	5.00	0	0.00	1	0.33	0	0.00	7	2.33	7	2.33
career	0	0.00	0	0.00	17	5.67	3	1.00	9	3.00	1	0.33
polite	1	0.33	0	0.00	15	5.00	0	0.00	5	1.67	9	3.00
balloon	0	0.00	6	2.00	2	0.67	0	0.00	4	1.33	18	6.00
machine	4	1.33	1	0.33	2	0.67	0	0.00	7	2.33	16	5.33
album	3	1.00	0	0.00	14	4.67	0	0.00	11	3.67	2	0.67
lesson	5	1.67	5	1.67	3	1.00	0	0.00	5	1.67	12	4.00
madam	4	1.33	0	0.00	4	1.33	3	1.00	5	1.67	14	4.67
organ	2	0.67	0	0.00	11	3.67	0	0.00	6	2.00	11	3.67
lemon	7	2.33	0	0.00	2	0.67	0	0.00	9	3.00	12	4.00
รวม	41	13.67	12	4.00	71	23.67	6	2.00	68	22.67	102	34.00

คำทดสอบที่ สระกร่อน เป็นเสียง [ər]	ระบุคำได้ถูก				ระบุคำผิด						ไม่ระบุคำ	
	สะกดถูก		สะกดผิด		เป็นคำอื่นและ สะกดถูก		เป็นคำอื่นและ สะกดผิด		ไม่เป็นคำ			
	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%
perhaps	0	0.00	0	0.00	3	1.00	0	0.00	7	2.33	20	6.67
surprise	5	1.67	19	6.33	0	0.00	0	0.00	2	0.67	4	1.33
forgive	7	2.33	5	1.67	15	5.00	0	0.00	2	0.67	1	0.33
surround	3	1.00	3	1.00	4	1.33	0	0.00	12	4.00	8	2.67
perceive	0	0.00	0	0.00	1	0.33	0	0.00	12	4.00	17	5.67
after	29	9.67	0	0.00	0	0.00	0	0.00	1	0.33	0	0.00
grammar	9	3.00	7	2.33	0	0.00	0	0.00	8	2.67	6	2.00
modern	0	0.00	0	0.00	20	6.67	1	0.33	9	3.00	0	0.00
lizard	0	0.00	0	0.00	10	3.33	0	0.00	10	3.33	10	3.33
error	9	3.00	1	0.33	4	1.33	0	0.00	7	2.33	9	3.00
รวม	62	20.67	35	11.67	57	19.00	1	0.33	70	23.33	75	25.00

ข้อผิดในการระบุคำของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ: ประเภทระบุคำได้ถูกแต่สะกดคำผิด

เสียง	คำทดสอบ	คำที่นักเรียนระบุ				
[ɪ]	exam	examp (1)				
	before	befor (1)				
	cabbage	cabage (1)				
	ticket	taket (4)				
	diet	dieat (2)	dielt (1)	driaite (1)	driet (1)	driets (1)
	office	off fice (4)	affice (1)	officht (1)	offie (1)	ofice (1)
[ə]	balloon	ballon (4)	bell loon (1)	bollon (1)		
	machine	maching (1)				
	lesson	lasson (1)	lesen (1)	leson (1)	lessem (1)	lessen (1)
[ɜ]	surprise	serprise (3)	serpier (3)	sepier (1)	serprei (1)	serprien (1)
		serpris (1)	spine (1)	sprite (1)	supirous (1)	suppies (1)
		supprise (1)	supries (1)	suprise (1)	surpire (1)	surprice (1)
	forgive	fogive (2)	forgave (2)	forgie (1)		
	surround	cerlound (1)	serround (1)	suround (1)		
	grammar	gramma (3)	cammar (1)	gemmer (1)	gramar (1)	grammer (1)
	error	eror (1)				

ข้อคิดในการระบุคำของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ: ประเภทระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำถูก

เสียง	คำทดสอบ	คำที่นักเรียนระบุ				
[ɪ]	effect	fat (4)				
	before	perform (1)	profile (1)	the (1)		
	erase	always (9)	away (8)	less (1)		
	prepare	repair (5)	replay (2)	goodbye (1)		
	cabbage	garbage (1)	car (1)			
	ticket	take it (1)	take (1)			
	diet	di (4)	driver (1)			
	actress	august (2)	ask (1)			
	office	ox (1)				
[ə]	agree	angry (1)				
	career	clear (12)	korea (5)			
	polite	play (9)	page (2)	always (1)	collect (1)	college (1)
		toilet (1)				
	balloon	due (1)	unreal (1)			
	machine	magazine (1)	she (1)			
	album	over (8)	out (2)	our (2)	able (1)	

เสียง	คำทดสอบ	คำที่นักเรียนระบุ				
[เอ]	lesson	late (1)	lazy (1)	letter (1)		
	madam	brother (2)	modern (1)	car (1)		
	organ	open (5)	often (2)	broken (2)	august (1)	rabbit (1)
	lemon	raining (1)	men (1)			
[อ]	perhaps	have (1)	produce (1)	push (1)		
	forgive	forget (13)	forgot (1)	of (1)		
	surround	swam (4)				
	perceive	cursive (1)				
	modern	mother (20)				
	lizard	message (4)	busy (4)	miss (1)	was (1)	
	error	ever (4)				

ข้อผิดในการระบุคำของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ: ประเภทระบุคำผิดเป็นคำอื่นและสะกดคำผิด

เสียง	คำทดสอบ	คำที่นักเรียนระบุ		
[ɪ]	before	porfile (7)		
	erase	alway (1)	aways (1)	
	prepare	repear (5)	plante (1)	
	ticket	takeing (1)		
	actress	up deat (2)	agian (1)	updad (1)
	office	offen (1)		
[ə]	career	corea (2)	koria (1)	
	madam	graden (2)	rebbit (1)	
[ɚ]	modern	monther (1)		

ข้อผิดในการระบุคำของนักเรียนกลุ่มที่มีประสบการณ์ภาษาอังกฤษต่ำ: ประเภทระบุคำผิดไม่เป็นคำ

เสียง	คำทดสอบ	คำที่นักเรียนระบุ				
[I]	effect	a fact (2)	a fat (1)	af (1)	afack (1)	afaes (1)
		afex (1)	affeck (1)	afract (1)	arfert (1)	exfed (1)
	exam	excamp (2)	exsamp (2)	exame (1)	xsarm (1)	excam (1)
		exerple (1)	axsam (1)	asam (1)	excaen (1)	asar (1)
		esity (1)	ex (1)			
	before	perfor (2)	growfres (1)	tufoy (1)		
	erase	alwa (1)	alwary (1)	avan (1)	oway (1)	
	prepare	repar (3)	peepear (1)	pepa (1)	pepare (1)	prepair (1)
		prepra (1)				
	cabbage	cabage (2)	caret (2)	carests (2)	carbrint (1)	caresh (1)
		carich (1)	carreg (1)	carvent (1)	crarech (1)	culprited (1)
		kamad (1)				
	ticket	takeget (2)	tacked (1)	tackint (1)	taeked (1)	taget (1)
		tagget (1)	taked (1)	teaket (1)	tigget (1)	chikenh (1)
		chiken (1)				
	diet	dieat (1)	driets (1)	bei (1)		

เสียง	คำทดสอบ	คำที่นักเรียนระบุ				
[ɪ]	actress	aget (3)	agan (1)	aggess (1)		
	actress	arglassed (1)	aked (1)	ackes (1)	augus (1)	raget (1)
		uggles (1)	ugresh (1)			
	office	orfet (1)	obess (1)	afac (1)		
[ə]	agree	agreed (1)	agreeen (1)	ageen (1)	agean (1)	engre (1)
		eigly (1)	cumka (1)			
	career	chery (1)	cilrai (1)	collere (1)	corria (1)	currial (1)
		cread (1)	korie (1)	cl (1)	k (1)	
	polite	polive (1)	porlike (1)	poli (1)	prolike (1)	perleg (1)
	balloon	ballon (2)	bollone (1)	perwill (1)		
	machine	matchins (1)	metchin (1)	mazine (1)	mesine (1)	goodchy (1)
		perchem (1)	m (1)			
	album	alber (3)	allbum (1)	alberd (1)	albert (1)	outer (1)
		outver (1)	aepple (1)	awere (1)	cobut (1)	
	lesson	lisen (1)	lesin (1)	lasor (1)	plasan (1)	l (1)
	madam	montren (1)	mater (2)	barberd (1)		
	organ	org (1)	vergen (1)	barkgen (1)	wereben (1)	rober (1)
		vernise (1)				

เสียง	คำทดสอบ	คำที่นักเรียนระบุ					
[เอ]	lemon	lamment (1)	rimen (1)	lim (1)	rondon (1)	mament (1)	
		mymin (1)	ereven (1)	gremment (1)	wan (1)		
[เอ]	perhaps	pherhaves (1)	perhave (1)	perhalf (1)	prohave (1)	perhox (1)	
		pust (1)	p (1)				
	surprise	serphai (1)	serpril (1)				
	forgive	forger (1)	freebria (1)				
	surround	seround (2)	serlaw (2)	serround (1)	suround (1)	seround (1)	
		saraw (1)	surviye (1)	sram (1)	camrav (1)	ch (1)	
	perceive	prosive (3)	persive (1)	pursive (1)	pesiv (1)	pensives (1)	
		perseem (1)	pasent (1)	porcep (1)	resive (1)	persee (1)	
	after	fratour (1)					
	grammar	gramer (2)	gramma (1)	gammaer (1)	gamma (1)	genmar (1)	
		greber (1)	g (1)				
	modern	mather (5)	montren (1)	motter (1)	marder (1)	mader (1)	
	lizard	besert (1)	budfer (1)	litsin (1)	massed (1)	merchian (1)	
		musium (1)	netsert (1)	resert (1)	vistis (1)	wisech (1)	
error	arer (2)	aller (1)	aer (1)	erer (1)	er (1)	a (1)	

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวเกศรา ตาลอิสาร เกิดวันที่ 1 พฤศจิกายน 2526 ที่จังหวัดสุพรรณบุรี สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต (เกษตรศาสตร์) จากภาควิชาพืชไร่นา คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปีการศึกษา 2548 และได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2551